

kardelen

L SAINT JOSEPH FRANSIZ LİSESİ YAYIN KOLU KÜLTÜR EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Sayı : 11

Şubat 2000

İnternet ve Elektronik Posta Adresimiz

Web : lasalle.sj.k12.tr

E-Posta : sj@sj.k12.tr

Kardelen : kardelen@sj.k12.tr

Kardelen tüm sayılar : lasalle.sj.k12.tr adresine gidiniz ve
"kardelen" butonuna tıklayınız.

Yıl: 6 Sayı: 11
Şubat 2000

**Öz. Saint Joseph
Fransız Lisesi Müdürü**

Michel Bertet
ve

Türk Müdür Baş.Yard.

Halûk Denizli

Genel Yayın Yönetmeni

Nurcan Pehlivanoglu

İnceleme Kurulu

Nurcan Pehlivanoglu

Mişel Tagan
Yaşar Satılmış

Seçici Kurul

Özlem Saka
Ayçe Zekioglu
Ceren Demirci
Fırat Akyol
Emre Yalçın

Yazıcı Kurul

Korcan Derinsu
Arden Agopyan
Onur Pekin
Aras Uncu
Altay Parlakulaş

Kapak

Eylül Doğruel
8-A

Yapım

çözüm

(0216) 346 16 54 Kadıköy

İÇİNDEKİLER

La Solidarite	2
Eğitimin Amacı	3
Milli İradenin Adı : Cumhuriyet	4
Cumhuriyet (şiir)	5
Gönül Adamı	6
Ağlamayacağım	7
İçimizdekine	8
Öğreneceğiz Atam (şiir)	9
Depremle Yaşamayı Öğrenmek	10
Küçük Bir Ders	11
Merdiven ve Koridor İsimleri	11
Nehir	12
Galatasaray Lisesi'nden Mektup	13
Toprak, Kızıl Alevler ve Yalnızlık	14-15
İnsan Hakları	16
Lise Tarihçesi	17-18-19
Petit Prince	20
Bitmez Saint-Joseph	21
Sen	22
Mekanı Datça Oldu	23-24
Sokakların Çatısı Yoktur	25
Fuar Gezileri	26
"Tarih"sel Okuma	27
Sosyal Etkinlikler	28-29
Lasalle Üniversitesinin Tanıtımı	30
Yapışık İkizler	31
2100 Yılına Mektup	32
Çin Tapınak Yazısı	33
Türkiye'deki Fransız Okulları	33
Saint-Josephli'ler Derneğinden	34
Kırmızının Anatomisi	35
Saint Joseph Anaokulu Gezisi	36
Deprem ve Dayanışma	37
Historique du Lycée	38
Saint-Joseph: Toujours La Qualite!	39
Nouveaux Locaux de Chimie	40-41
L' Athénée Saint-Jean-Chrysostome	42
Les archives de Saint-Joseph	43
Une Rencontre Pathétique	44
Impressions de ceux qui ont participé à l'interview avec M. Daniel Pennac	45
La Politesse (2)	46
Cet inconnu en nous	47
Les Mysteres De La Lecture - Le Poisson Dans L'eau	48
La Marche de La Civilisation	49
Les mouettes émigrantes - Le Rêve	50
Charmes et Détresses du Lyrisme	51
Chaque Nation a sa Culture - La Carte Au Trésor	52
Comment Formuler la Requête	53
Le Monde de l'Informatique	54
Sosyal Etkinlikler	55
Üniversite Sınavı Başarı Listesi	56

J'ai visité pour la première fois la Turquie en Juillet 1977. Nous étions deux amis, venus de France en voiture en passant par

la Suisse, l'Italie, la Yougoslavie, la Grèce.

Après quelques jours à Istanbul nous nous dirigeons vers l'Anatolie qui nous attire intensément. Nous rejoignons le Sud par Bursa, Izmir, Bodrum puis nous mettons le cap vers l'Est en longeant la mer d'aussi près que le permet le réseau routier de l'époque. Après Adana nous poursuivons plus loin vers le soleil levant : Gaziantep, Birecik où l'on passe l'Euphrate, Urfa. Depuis Urfa une route brûlante dessinée sur la peau du désert conduit près de la frontière syrienne au petit village légendaire de Harran, le village d'Abraham. En reprenant Nord Nord-Est nous atteignons le Tigre à Diyarbakır où nous nous promenons de longues heures en compagnie d'un jeune homme calme et tranquille qui nous fait découvrir sa ville et sa vie. Le retour vers l'Anatolie centrale, par Elaziğ, Malatya, le Nemrud Dağ, la Cappadoce, nous promène dans des décors désolés et grandioses et parfois, quand il n'y a pas d'hôtel, quand la voiture fait un caprice, ou tout simplement quand nous nous attardons un peu trop avec les paysans au champ, le village entier rivalise de gentillesse et d'hospitalité

Quand je lis ou relis la vie de Mustafa Kemal Atatürk, je repense souvent à notre voyage de

LA SOLIDARITE

1977. En parcourant ses biographies je suis chaque fois frappé par l'amour profond du grand homme pour l'Anatolie et les Anatoliens. Il en parle constamment, vous le savez mieux que moi, et je suis particulièrement ému par ces photos où on le voit habillé simplement, profondément respectueux et attentif en conversation avec des « petites gens » de la campagne.

Après les séismes des 17 Août, 13 Septembre et 12 Novembre, plusieurs d'entre nous, professeurs, élèves, employés, sont allés sur place dans les villages à la rencontre des sinistrés, pour offrir aide morale et matérielle. En découvrant une autre Turquie que celle d'Istanbul, d'Uludağ et de Bodrum-Marmaris, nous découvrons que la solidarité est libératrice et que la générosité enrichit d'abord celui qui donne son temps et son argent. Dans ce sens je souhaite à tous une riche année 2000.

Depuis quelques années nous avons le sentiment d'une accélération progressive du temps et de l'histoire. Maintenant que l'on a atteint l'avenir en atteignant l'an 2000, il est temps de prendre son temps et de se reposer un peu. De prendre son temps pour redécouvrir les vraies valeurs des hommes, de prendre son temps pour redécouvrir les autres, leurs manières de penser et de vivre. C'est le souhait que je fais pour nous tous pour cette année 2000 : trouvons quelques heures, quelques jours, quelques semaines, partons pour un voyage de redécouverte de l'intérieur de ce pays, et de notre propre vie intérieure, sans oublier que ce pays commence à notre porte.

Bonne Année 2000.

Michel BERTET

Eğitimin Amacı

Lee Jenkins'in, "Deming İlkelerini Uygulayarak Sınıflarda Öğrenmenin İyileştirilebilmesi" adlı kitabında, yukarıdaki başlık altında kaleme aldığı bölümü sizlere özetle aktarmak istiyorum.

"Her sistem yedi temel öge içerir. Bu yedi öge olmaksızın bir organizasyon, sadece değişik parçaların koleksiyonu niteliğindedir, asla bir sistem olamaz. Örneğin: fren, tekerlekler ve vites ile çalışan bir araba oluşturulamaz. Benzer bir şekilde, öğretmenler, bütçe, eğitim materyali de bir okul sisteminin çalışması için yeterli değildir.

Dr. Deming'in otomobil benzetmesi, iyileşmeyi anlamamıza yardım eden çok güzel bir örnektir. Çalışan bir araba elde etmek için tüm parçalar yerli yerine oturtulmalı ve birlikte çalışır hale getirilmelidir. Bir sistemin yedi temel ögesi: amaç, müşteriler, tedarikçiler, girdi, süreç, çıktı ve kalitenin ölçülmesidir. Bu parçaların herhangi birinin olmaması veya diğer altı parçayla uyum içinde olmaması durumunda da, çalışan bir sistemden söz etmek mümkün değildir.

Bir çok öğretim kurumuna bu açıdan bakıldığında parçaların bir koleksiyonu oldukları, yani bir sistemin özelliği taşımadıkları görülebilir. Ne yazık ki, tek bir yönü ile dünya çapında herhangi bir özelliğe sahip, fakat her yönüyle çok iyi olmayan bir okul genellikle ortalama üstü bir okul olarak nitelendirilmektedir. Parçaların bir sistem bütünlüğü içinde birlikte çalışıp çalışmadığı o kadar önemli değildir. Bir sistemin ilk gereksinmesi; bir amaca sahip olmasıdır. Çünkü amaçsız parçaların uyum içinde ve birlikte çalışması söz konusu olamaz.

Dr. Deming eğitimin genel amacını, "**Pozitifleri artırmak, negatifleri ise azaltmak, böylece öğrencilerin öğrenme heyecan ve isteklerini korumak**" şeklinde sunmaktadır. Çünkü o, eğer anaokullarındaki öğrencilerin öğrenme istek ve heyecanı korunursa, (ki o yaştaki çocukların hepsinde bu istek mutlaka vardır) bu çocukların okulda da başarılı olacaklarına inanmaktadır. Dr. Deming'e göre bir sistemin amacı, hangi pozitiflerin öğrencilerin öğrenme keyfinin korunmasına yardımcı olduğunu belirlemek ve bu pozitifleri tüm sınıfa yaymak olmalıdır. Başka bir deyiş ile, parçaların koleksiyonu yaklaşımından uzaklaşarak, Dr. Deming'in kalite sistemine geçmek için bir amaç gereklidir.

Misyon, ilkeler, vizyon gibi diğer sistem kavramlarının tamamı da planlamalar için önemlidir; fakat doğru ve her şeyi içine alan bir amaç, iyileştirme sürecinin başlangıç temelini oluşturur; misyon, ilke ve vizyon, organizasyonun hedefini çevreleyen halkalara benzetilebilir, amaç ise hedef tahtasının merkez noktasıdır.

*Derleyen : Halûk DENİZLİ
Türk Müdür Başyardımcısı*

KASDAV'ın düzenlediği "Cumhuriyet" konulu kompozisyon yarışmasında 2. olan eser.

Cumhuriyet, egemenliğin halka ait olduğu devlet biçimidir. Ancak cumhuriyet sadece bir devlet

biçimi olmakla sınırlı kalmaz. Hayatımızın her safhasında karşılaştığımız demokrasi, insan hakları, laikleşme, bireysel özgürlüklerden milli bağımsızlığa kadar, birçok olguyu içinde barındıran bir kavramdır. Cumhuriyetin var olduğu bir ülkenin fertleri, bu devlet biçimine katılırlar; yani devlet yönetimi sadece üst düzey bürokratların veya kralların elinde olan bir iradeyi yaratmaktan çok, halkın söz sahibi olduğu, benliğini, bilincini ortaya koyduğu bir yönetim biçimidir.

Cumhuriyet, beraberinde sadece bireysel hak ve özgürlükler getirmez, o her insanı, düşünen, özgür bir birey olarak görme prensibini hayata taşır. Böylece, iradesini istediği şekilde kullanabilen, bağımsız düşünceli bireylerden oluşmuş bir toplum yapısı ortaya çıkar. Fertleri böyle bir topluma mensup olan millet, kısa zamanda kalkınıp, geleceğe aralanan kapıyı hızla açabilir.

Yıllardan beri cumhuriyetler, genellikle halkın, mutlak egemenliği elinde tutan yöneticileri devirdiği bir devrim veya iç savaştan sonra kurulmuştur; çünkü yoksullar açlıktan ölümler, insanlara değer verilmezken, insanlar arasında paranın yarattığı korkunç uçurumlar hüküm sürerken, krallar açgözlü ve savurgan bir yaşam sürüyor; halklarının çektiği işkence ve acılara göz yumuyorlardı. Fakat bu durum fazla uzun sürmedi, ölümler, ağır vergiler ve korkunç sefalet karşısında ezilen halk tek çözümü kendi iradesini ortaya koymakta buldu. Fransa'da başlayan bu

Milli İradenin Adı CUMHURİYET

devrim, hızla tüm Avrupa'yı sardı ve sonunda Osmanlı İmparatorluğu'na ulaştı.

Türkiye Cumhuriyeti, Osmanlı İmparatorluğunun I. Dünya Savaşı'nda yenilgisini takiben, Kurtuluş Savaşı sonucunda kuruldu ve şimdi, Atatürk'ün bize bıraktığı bu en kıymetli hazine sayesinde toplumsal, sosyal haklarımızla, bireysel irademizle, özgürce yaşamaktayız.

Günümüzde cumhuriyet, kölelik yerine bireylerine haklar, huzurlu bir yaşam ve yönetime katılabilme şansı tanıyan devlet biçimidir. O, benliğinde barındırdığı demokrasi ile düşünce hürriyetini, siyasi hak ve hürriyetler gibi birçok olguyu halka sunar. Cumhuriyet, devlet otoritesinin milli irade ile sınırlı kalmasını ve devlet yönetiminin halkın yararı için kullanılmasını sağlar. Diğer devlet biçimlerinde yönetim, ya bir dine dayalı ya da bir kişiye veya gruba bağlıdır. Ayrıca bu devlet biçimlerinde bir devletin, devlet olabilmesi için gerekli şartlardan biri olan milletin iradesi ve siyasi hakkı söz konusu bile değildir.

Cumhuriyeti kurmak kadar, onu doğru biçimde uygulamak, korumak ve yaşatmak da önemlidir. Bu konuda bize düşen görev, ilk önce cumhuriyeti anlamak, onun önemini ve varlığını benimsetmektir. Ancak bu şekilde Atatürk'ün bize bahsettiği bu değerli armağanı koruyup, yüceltirken bilinçli, iradesini kullanmayı bilen, düşünen bireyler olabiliriz. Böylece, milletçe gelişir, 2000'li yıllarda geleceğe, üstün gelişime giden yolda milli benliğimizle, hızlı ve sağlam adımlarla ilerleyebiliriz.

Görkem Yeğin PL-A

Kasdağ'ın düzenlediği "Cumhuriyet" konulu şiir yarışmasında 3. olan eser

Cumhuriyet

Bağımsızlığımanı verdin bana Ata'm;
Eğer ki, bugün özgürce yaşıyorsam
Cumhuriyetindedir, demokrasidedir.
Savaşlarından, barışlarından, milletine saygındandır.
Bir an için bile olsa hiç yılmadan,
Durmadan çalışmandandır.
Bir milleti öldürmüşler, başlarını gömmüşler.
Üzerlerine her seferinde daha çok ölü toprağı serpmişler.
Ellerini bağlayıp, gözlerine mil çekmişler.
Sen ellerini çözdün, gözleri oldun, inandın ve kazandın.
Bitmiş kapkara hayatları, rengarenk hayaller ve umutlarla donattın.
Ata'm!

Eğer ki, bugün gökyüzüm parlak,
Adım attığım her karış kanlı toprağım benimse,
Toprağımın her yanı çiçeklerle güzelleştirse,
Şehitlerime olan inancındandır, saygındandır.
"Öldüreceğiz" diyenlere "Ölmeyeceğiz" diyerek,
Kalbinde inanç, ruhunda inanç, atıldığındandır.
Ey ruhunu bizlere vermiş Ata'm !
"Beni anlamak, tanımak; naçiz vücudumu görmek değildir" diyorsun.
Ben seni kaç kere gördüm, görüyorum, göreceğim "Sen" hâlâ yaşıyorsun !
Bana miras bıraktığın ilke ve inkılapların
Aydınlık ve ileri günlerin,
Barışın ve hoşgörünün değerini bileceğim.
Mirasın varlığımdan öte tek hazinem, yaşam sebebidir.
Bozamam, bozdurtmam, kimselere dokundurtmam.
Ellerinle, gözlerinle, kalbinle ve milletinle,
Baştan başa yeniden yarattığın eşsiz vatanıma, meclisime, toprağıma !
Sen bizi yarattın, yurdumuzu kazandın.
Biz de seni yaşatacağız, benliğini taşıyacağız Ata'm!
Ey ulu kumandan, yüce önder, üstün insan;
Her zaman mirasının tek varisi olacağız!
Kalbimizde, beynimizde, dilimizde daima senin şarkılarını söyleyeceğiz:
"Ne Mutlu Türk'üm Diyene !" "Ne Mutlu Cumhuriyet!..."

Tuğçe Merzifonlu 8-C

KASDAV'ın "10 Kasım Atatürk'ü Anma Haftası" nedeniyle düzenlediği kompozisyon yarışmasında ilköğretim dalında 1. olan eser.

Gönül Adamı

Atatürk, Türk Milleti'nin ve yurdunun felaket uçurumuna hızla yaklaşmakta olduğunu ilk ve en iyi gören, bu uçurumdan ancak Türk Milletinin azim ve iradesi ile kurtarılabilceğine inanmış bir kişiydi. Elinde sadece çökmüş bir imparatorluğun yıkıntıları olan harap bir Türkiye vardı. Fakat o yılmadı, büyük çalışma azmini, iradesini ve bitmek tükenmek bilmeyen sabrını hiçbir zaman kaybetmedi. Çünkü emindi, mensubu olmaktan daima gurur duyduğu muazzam bir millet vardı arkasında. O dönemin ağır şartlarında birleştirmeyi başarmıştı harap bir yurtla, ezilen yurttaşları...

Onun gibi düşünmek, onun gibi davranmak kolay değil... Hele onun gibi gönül adamı olmak hiç değil... Bizim, en ufak, en basit meselelerde bile zaman zaman çabucak pes ettiğimizi, sabırsızlanarak yarım bıraktığımızı veya bize karşı olanlara tahammül edemediğimizi gözönünde bulundurursak Mustafa Kemal'in yaptığını tam bir gönül adamlığı saymamız gerekir. Batıl inanışların egemen olduğu bir ortamda özgürlükten bahsetmek, yüzyıllardır süregelen inanışlara savaş açıp, bir anda ortadan kaldırmaya çalışmak ve memleketi bağımsızlığa kavuşturmak bir dehadir.

Atatürk'ün yenilikleri, zeki ve çalışkan Türk

Milleti'nin refah ve kültür düzeyini diğer gelişmiş ülkelerinkine çıkarmak ve hatta onlardan daha ileri götürmek içindi. Fesin kaldırılıp, yerine melon şapkaların gelmesi, görüntü açısından tamamen yenileşmek ve Avrupalılaşmakla birlikte fesin altındaki kafanın da değişmesi demektir.

Atatürk'ün milliyetçiliği, Türk Milletini birlik, bütünlük ve beraberlik içinde görme idealiydi. Bu

ideal uğruna savaşıldı, bu ideal uğruna kanlar döküldü ve bu ideal uğruna dökülen kanların rengiyle oluştu sonsuza dek dalgalanacak olan bayrağımız.

Bu bayrak onu indirmeye çalışanlarla çok karşılaştı, hâlâ da karşılaşması mümkündür. Atatürk onu bize emanet ederken, gençliğe hitabesinde sanki "Benim bütün ilkelerimi benimseyecek, ilkelerimin kurduğu uyumlu dengeyi bozmayacak bir halk istiyorum" demek istemiştir.

Ama biz bayrağımızı elimizden düşürmeye yeminliyiz, senin gibi bir dehanın evlatları olarak cumhuriyetimize daha nice yetmiş beş yıllar yaşatmaya kararlıyız.

Sen rahat uyu Ata'm. Yepyeni bir nesil daha senin açtığın yolda hiç durmadan ilerleyecek, istiklâli ilelebet yaşatacaktır.

Nihan Kara 8-A

KASDAV'ın "10 Kasım Atatürk'ü Anma Haftası" nedeniyle düzenlediği kompozisyon yarışmasında Ortaöğretim dalında 2. olan eser.

Ağlamayacağım...

Her yıl kasım ayında bir garip heyecan dolar içime. Herkes 10 Kasım'da yas tutar ağlar; bense "Atamızı birkez daha anacağız" diye sevinirim. Çünkü isterim hep onu anlatmayı; biliyorum ne kadar anlatsak, ne kadar konuşsak bitmez onun efsanesi... Evet, Atatürk bir efsaneydi.

Ben 10 Kasımlarda yas tutmam; bilirim ki ağlamak, dövünmek cehalettir. Zavallı kişilerin, çaresizlerin sığındığı bir yoldur. Aksine her 10 Kasım'da biraz daha Atatürkçü olurum. Biraz daha kendimi beğenirim; çünkü onun benden beklediklerini, bana emanetini biraz daha iyi anlamış; bir yaş daha büyümenin bilincine varmış olurum.

Ben her yıl 10 Kasım'da mutlaka Atatürk ile ilgili bir şey okurum; onu tekrar keşfederim. Onu memnun etmek için bir şeyler yapmaya çalışırım. Örneğin bir fidan dikerim onun için; yeni bir karar veririm; yani olumlu bir iş yaparım oturup olaylara seyirci kalacağıma. Bilirim ki o bizden çalışmamızı, daha iyi bir Türkiye yaratmamızı, Batılılaşmamızı, emanet ettiği bu vatani hep ileriye götürmemizi isterdi; yas tutarak vakit kaybetmemizi değil.

Mutluyum, yine 10 Kasım geliyor ve ben yine ondan güç alacağım, yine tüm ülkemle onu anacağım...

Nazlı TEKÇE 9-F

KASDAV'ın "10 Kasım Atatürk'ü Anma Haftası" nedeniyle düzenlediği kompozisyon ve şiir yarışmasında ödül alan öğrenciler ve öğretmenleri.

KASDAV'ın "10 Kasım Atatürk'ü Anma Haftası" nedeniyle düzenlediği kompozisyon yarışmasında Ortaöğretim dalında 1. olan eser.

Zamanı durdurabilseydim eğer, gözlerinin dinginliğinde kaybolduğum anı seçerdim. Gururla, "Ata'm, senin izindeyiz..." diyebildiğim anı yaşamak isterdim... Bu bir sitem değil, yanlış anlaşılmasın... Sözüm, seni yaşattığını zannedenlere... Sözüm, kopmuş bir çift kanatla senin engin mavilerinde uçmayı amaçlayanlara... Bakma bana öyle ! O delici çelik mavisini gözlerin neden ağlamaklı şimdi ? Sus, sakın söyleme ! Biliyorum nedenini...

Her gün senin yolunda gideceğimize ant içiyor, seninle övünüyor, yaptıklarınla onurlanıyoruz. Çoğu zaman, yaşamımızın yaşadıklarımızla değil, beklentilerimizle şekilleneceğini unutuyoruz. Bu yüzden de sen bizi bıraktığından bu yana fazla bir mesafe katetmeyi başaramadık Atam. Sadece seni içimizde yaşattık ve bugünlere gelebildik. Ne senin tartışılmaz büyüklüğünü reddedenleri engelleyebildik, ne de senin beklediğin uygarlık düzeyinin üzerine çıkabildik. Ne geri gittik, ne de ileri gidebildik... Yalnızca sana olan minnetimizi her fırsatta dile getirmekle yetindik. Bize öğretilen kalıplaşmış gerçeklerin ötesindeki asıl gerçeği görmeye çalışmadık.

Seni bir kurtarıcı, önder olarak bildik. Gerçekten de öyleydin. Sofulaşmış düşüncelerin esiri olan halk, seninle, senin devrimlerinle gözünü açtı. Yaptığın olağanüstü altı devrimle, insanlara insan olduklarını hatırlattın ve onları düşünmeye, yaratmaya, vatan ve milletini en üst seviyeye çıkarmayı amaçlamaya ittin. Senin başardığın iş hiç de kolay değildi Atam. Osmanlının kapalı, gelişmeye ve yenileşmeye karşı olan kapısını, aydın ve özgür düşünen bir Türkiye yaratmak için kurduğun Cumhuriyet'le yıktın. İnsanı, insan sıfatına yaraşır bir kılığa büründürdün, eşitlik

İçimizdekine..

ilkesini savunarak, kadının da bir insan olduğunu ve toplumdaki yerinin en az erkek kadar önemli olduğunu öğrettin.

Sen ve yaptığın ilkeler, bize aslolanın insan olduğunu öğretti Atam. Tek bir insanın, bir milleti yeniden varedebilecek güçte olduğunu gördük seninle. Bir insanın, bir dünyaya bedel olduğunu anladık. Fakat çoğumuz, senin temelde düşüncenin ne olduğunu kavrayamadığı için, seni soktukları belirli kalıpların dışına çıkaramadıkları için, senin öngördüğün şekilde yani daima ileriye gidemedi.

Şu anda paranın dünyaya bedel olduğu bir zihniyette yaşıyoruz. Bu yüzden de ne insan var, ne hak, ne adalet ne de özgürlük. Tamam cumhuriyet var belki kurduğun sağlam temeller sayesinde, fakat diğer değerlerimize ne oldu? Ben söyleyeyim Atam, sen gidince 'insan' olduğumuzu unuttuk. Bunu söylemek utanç verici ama, senin düşüncelerin sadece yüzeysel anlamda var. Kurduğun aydın Türkiye'de ne yazık ki, insana verilen değer; uygarlık düzeyini aşmış ülkelerde insana verilen değerden çok daha az... Ben de üzülüyorum en az senin kadar bunun böyle olmasına. Bu devlet için amaçladığın demokratik ve çağdaş düzeyi yakalayamamız yüzünden ağlamaklı şimdi gözlerin, biliyorum...

Ama, emin ol ki bu böyle gitmeyecek ! Senin bize kazandırdığın, fakat günümüzde, yeniden yitirmeye yüz tutmuş insanı insan yapan değerleri, ancak eğitimin ve insan gerçeğinin geri getireceğinin bilincindeyim. Ve bunun herkesçe hatırlanması, benimsenmesi için elimizden gelen her şeyi yapacağıma dair burada 'ANT İÇERİM'.

Pelin Atar 10-C

**KASDAV'ın "10 Kasım Atatürk'ü Anma Haftası" nedeniyle düzenlediği
şiiir yarışmasında Ortaöğretim dalında 2. olan eser.**

ÖĞRENECEĞİZ ATA'M

*Biz ümitsiz milletle çıktık yola,
Yıllarca uğraştıktan sonra zorla...
Farkında değildik ama
Alışmıştık ilerlemeye kol kola...*

*Yol uzundu, lazımdı büyük adımlar
Her seferinde daha ileriye, her seferinde daha emin.
Sen lazımdın, Ata'm sensiz olamazdı yarınlar.*

*Akrep yelkovanı kovalamaktan yorgundu.
Bir ulus silkinışinden önce son kez durgundu
Dillerde hilal, gönüllerde ay
Hürriyetten başkası bu ulusa zulümdü.*

*Yunus'un Mevlana'nın yurdu yaşayamazdı esaretle
Bu önder önümüzde, kalplerimizde bu cesaretle,
Helal olurdu şehitlerin kanı,
Ancak bayrağın ve cumhuriyetinle.*

*Zamanıydı güneşin batıdan doğmasının.
Ata'm ! Sen uyumadın kaç kere sabahladın.
Sen buldun onu, güneşin hangi tepeden doğduğunu.*

*Gökleri yere bağlayıp,
Yıldızları ellerimizle kavrayıp,
Yeni bir hayata başlayınca
Öğreneceğiz daha yolun başında olduğumuzu.*

*Parladıkça gözlerimiz yeni ufukların heyecanıyla,
Düşeceğiz yollara, aradığımız güzelliklerin hayranlığıyla.
Bulduğumuzda, asla bulamayacağımızı sandığımız gerçeği.
Öğreneceğiz Ata'm, senden daha çok öğreneceğimizi.*

*Sayırsız anlamlı kelime birleşip,
Oluşturduğunuzda unutulmaz bir nutku,
Baştan sona göz gezdirip,
Daima hatırlayacağız sana çok şey borçlu olduğumuzu.*

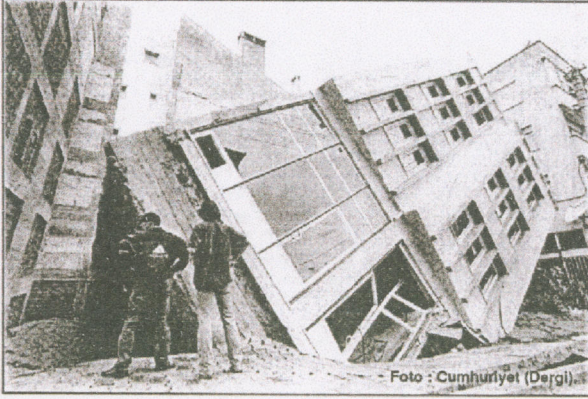
Can ÇAYCI 10-A

Depremle Yaşamayı Öğrenmek...

Türkiye'de gündem çok çabuk değişiyor. 17 Ağustos ve 12 Kasım tarihleri belleklerimizden silinmiyor ama, yaşam yine de bir şekilde akıp gidiyor ve acılarımız külleniyor. Acıları unutmak iyi de ya alınması gereken önlemleri unutursak!

Birey olarak hepimiz, üzerimize düşen bilgi donanımına sahip olmalıyız. Bu amaçla, AKUT gönüllülerinden **SERDAR BABOĞLU**'nun öğretmenlerimize kendi deneyimlerini aktardığı sohbet-toplantının bir özetini yayınlıyoruz.

Nurcan PEHLIVANOĞLU

"Burada anlatacağım **İstanbul, Atina ve Tayvan** depremlerindeki gözlemlerimize dayanmaktadır. Binaların nerelerinden ölü, nerelerinden yaralı çıkarıldığı çok önemli. Depremden korkmak çok doğaldır, fakat deprem sırasında ne yapmamız gerektiğini bilmemiz gerekir. En büyük korkumuz yaşadığımız mekanlara güven duymamamız. Önce yaşadığımız mekanları tanımalıyız.

Eğer fay hattının tam üzerinde değilseniz, güçlü bir depremin, bulunduğunuz binayı yıkması on saniyeyi bulacaktır. Bu on saniyeyi iyi değerlendirmeliyiz. Kendimize sığınabileceğimiz "**yaşam üçgeni**" dediğimiz alanlar bulmalıyız. Masa altı, kapı eşiği, kolon yanı, giriş altı, merdivenler ve asansörler büyük tehlike taşır. İzlenimlerimize göre tavanlar, tabanlara yapışmış ve insanlar bu arada sıkışarak can vermişlerdir. Bulduğunuz binanın yıkılmayacağından eminensiz masa altları, sizi başınıza tavandan düşecek beton, lamba gibi parçalardan korur.

Deprem olduğunda sıraların altına değil, arasına girerek, başımızı ellerimizin arasına alarak, yan yatmalıyız. Cenin pozisyonunu almak hayatî organlarımızı ve sıcaklığımızı korur. Yan yatmamızın

bir nedeni de böbreklerimizden birini korumaktır. Ölümün çoğu "Kreş" sendromuna bağlıdır (yani vücudun susuz kalması ve böbreklerin çalışmaması.)

Yastıkla başı örtmek yanlıştır, çevrenizi göremez, duyamazsınız; çok da fazla koruyucu değildir. Üzerine bir yük geldiğinde ezilmeyecek eşyalar (çamaşır makinesi, fırın, bulaşık makinesi, çelik para kasası gibi) yanında cenin pozisyonunda yatmak kişiyi kurtarabilir. Mutfak ve banyo ideal sığınma alanlarıdır. Banyoda yerden yüksek döküm küvetler yaşam üçgeni oluşturabilir. Mutfak ve banyodaki borulardan sızan sular yaşama olanağı sağlayacaktır.

On saniye içinde binayı terk edebilme imkanı varsa açık ve güvenli bir alana çıkın. Elektrik direklerinden, duvar ve ağaçlardan uzak durun.

Gölcük ve Tekirdağ'daki depremde binalar yıkılmadığı halde ölü ve yaralılar vardı. Bunlar deprem anında kendilerini balkondan atan insanlardı. Güvenli bir mesafede değilseniz atlamayı düşünmeyin.

Otoparkta iseniz, arabanın içine veya altına girmek yerine arabanın yanına yatılmalıdır. Araba ezilse bile size bir yaşam üçgeni kalacaktır.

Binadan çıkış yolunu görebiliyorsanız, ışık varsa çıkın; ışık yoksa, yol görünmüyorsa harekete geçmeyin. Kurtarma ekiplerinin size ne zaman ulaşacağını bilemeyeceğinizden enerjinizi tasarruflu kullanmalısınız.

Altı katlı bir bina temel üzerine çöktüğünde kurtarma görevlilerinin yapacağı hiçbir şey yoktur. Makine, buzdolabı bir çıkıntı oluşturacaktır. Kurtarma ekibi bu bölgeye bakacaktır. Bina içinde tadilat yapılması; mağaza yapılması için kolon ve kirişlerin kesilmesi bina için tehlike arz eder.

Deprem için ne gibi önlemler alabiliriz?

- Bir metre küp tahta sandık yaptırıp (çivisiz olacak) içine kitap, gazete, mecmua vs. doldurun. Çevresini kalın bir iple sarın. Bu bize yaşam üçgeni sağlar.
- Yangın merdiveni bağımsızsa kurtarıcı olabilir.
- Deprem başladığı anda deprem çantasına ulaşmaya çalışmayın.
- Çelik dolap ya da kafesler eve 3,5 ton fazla yük getirecek, yıkılmayacak bir bina bile yıkılma tehlikesi geçirecektir.
- Uygulama, refleksi etkileyecek, çabukluk kazandıracaktır.
- Deprem durduktan sonra derhal binayı terk edip yapılan açıklamaları dinlemek gereklidir."

Serdar Baboğlu (AKUT Gönüllüsü)

Küçük bir ders...

Zamanın iyi ve üretken kullanımı konusunda zaman zaman kurslar düzenleniyor. İşte bu kurslardan birinde zaman kullanma uzmanı öğretmen, çoğu hızlı mesleklerde çalışan öğrencilerine:

– ‘Hadi küçük bir sınav yapalım’ demiş.

Masanın üzerine kocaman bir kavanoz koymuş. Sonra bir torbadan irice kaya parçaları çıkarmış,

dikkatle üst üste koyarak kavanozun içine yerleştirmiş. Kavanozda taş parçaları için yer kalmayınca sormuş:

– ‘Kavanoz doldu mu?’

Sınıftaki herkes

– ‘Evet, doldu’ yanıtını vermiş.

– ‘Demek doldu ha’ demiş hoca.

Hemen eğilip bir kova küçük çakıl taşı çıkartmış, kavanozun tepesine dökmüş, kavanozu eline alıp sallamış, küçük parçalar büyük taşların sağına soluna yerleşmişler...

Yeniden sormuş hoca, öğrencilerine

– ‘Kavanoz doldu mu?’

İşin sanıldığı kadar basit olmadığını sezmiş öğrenciler,

– ‘Hayır! tam da dolmuş sayılmaz’ demişler.

‘Aferin’ demiş zaman kullanım hocası. Masanın

altından bu kez de bir kova dolusu kum çıkartmış. Kumu kaya parçaları ve küçük taşların arasındaki bölgeler doluncaya kadar dökmüş. Ve sormuş yeniden :

– ‘Kavanoz doldu mu?’

– ‘Hayır dolmadı!’ diye bağırılmış öğrenciler. Yine

– ‘Aferin’ demiş hoca .

Bir sürahi su çıkarıp sormuş:

– ‘Bu gördüklerinizden nasıl bir ders çıkarttınız?’

Atılgan bir öğrenci hemen fırlamış:

– ‘Şu dersi çıkarttık. Günlük iş programınız ne kadar dolu olursa olsun, her zaman yeni işler için zaman bulabilirsiniz.’

- ‘Hayır’ demiş öğretmen. ‘Çıkartılması gereken asıl ders şu; eğer büyük taş parçalarını baştan kavanoza koymazsanız daha sonra asla koyamazsanız.’

Ve tabii herkesin kendi kendisine sorması gereken soruyu sormuş:

- ‘Hayatımızdaki büyük taş parçaları hangileri?’

Onları ilk iş olarak kavanoza koyuyor musunuz?’

Yoksa kavanozu kumlarla ve suyla doldurup büyük parçaları dışarda mı bırakıyorsunuz?’

Ya siz ? Kaya parçalarına öncelik veriyor musunuz?’

Merdiven ve Koridorlar

Okulun beş ana merdiveni **A, B, C, D, E** isimlerini almıştır. **A:** Yemekhanelerden başlayan ve fizik laboratuvarına çıkan Caporal Evi tarafındaki merdivenler. **B:** M. Mario'nun odasından başlayan, Ender Bey'in odasının yakınından geçen ve kimya laboratuvarına geçen merdivenler. **C:** Ana merdivenler. **D:** Müzelerin yakınından başlayıp, Gülnaz ve Berna Hanımların odalarına çıkan merdivenler. **E:** Ortaokul satranç odasının yakınından başlayan ve küçük tiyatroya çıkan merdivenler. Koridorların isimleri ise:

Zemin Kat : • Yemekhane Koridoru • Kütüphane Koridoru

Giriş Katı : • Matalon Koridoru • Garti Koridoru • Öğretmenler Koridoru • Müzeler Koridoru.

Birinci Kat : Frère Henri Koridoru (fizik ve kimya) • Frère Onésime Koridoru • Lasalle Koridoru (büyük koridor) • Frère Etienne Koridoru.

İkinci Kat : • Sanat Koridoru (resim ve müzik odaları) • Frèreler Koridoru (6. ve 7. sınıflar).

Interface'den

17 Ağustos depreminde kaybettiğimiz **Nehir'e...**

6 Eylül 1999 tarihinde okulun açılış töreninde, Duygun Tekin tarafından Nehir'in anısına ithafen yapılan konuşma:

Öncelikle duygularımızı sizlerle paylaşma olanağı verdiği için sevgili okul yönetimine teşekkür ediyorum ve acılarımızı bizimle paylaşan sayın Saint Joseph ve Sainte Pulchérie camiasına minnet duygularımı sunuyorum.

Şu anda size, deprem faciası sonucunda aramızdan ayrılan dostumuz, daha doğrusu kardeşimiz Nehir'i anlatmak için buradayım.

Bir şeyler söyleyerek onunla paylaştıklarımızı sizlere de aktararak hepinizin onu tanımmasını istiyorum. Ama düşündükçe kelimelerin yetersizliğini anlıyorum. Zaten onu ifade edebilecek kelimelerin olmadığını biliyorum. Ama onun ölmediği, her an törene geç kalmış gibi şu kapıdan koşarak gelebileceği fikri bana konuşmak için güç veriyor. O yalnızca aramızdan ayrıldığı için hakkında iyi sözler söylenen insanlardan değil ve asla öyle olamaz. Kalbimizden geçen her sözcük onu anlatmaya az gelecektir.

"İyiler çok yaşamaz" derler. Bize bunu Nehir kanıtladı. O, bu dünyaya gönderilmiş bir melekti ve ait olduğu yere geri döndü. Hepimiz için çok erken bir ayrılık oldu bu. O, geri dönerken, hepimizin sevgisini de birlikte götürdü ve içimizdeki sevgisi ölümsüzleşti. Gidişiyle bize, sevgi karşısında ölümün, ölüm karşısında ise yaşamın ne kadar aciz olduğunu öğretti.

Aslında amacım böyle acıklı bir konuşma yapmak değildi. Tam tersine söze güzel anılarımızı anlatıp, sizin de her güzel şeyde bizim gibi Nehir'i hatırlayıp, yaşatabilmenizi sağlamaktı. Zaten bu facia, daha nice Nehir'ler, Erkan'ları bizden uzaklaştırdı ve biliyorum ki, burada bulunan çoğu kişinin o kara günden sonra canı çok yandı.

"Keşke bir şey yapabilseydim." "Orada olsam belki ona yardım edebilirdim." "Neden oraya Çarşamba günü değil de Pazartesi gitmeyi planlamadım." "Neden Pazartesi buluşurken onu çağırmadık?" "Acaba gelirmiydi?" "Sevgili Yalova'sından, bu güzel yaz günlerinde ayrılabilir miydi?" diye soruyorum o günden

beri. Ama her seferinde bu düşüncelerin anlamsızlığını daha iyi kavriyorum.

Onun yokluğu o kadar inanılmaz geliyor ki bana, onun için dua bile edemiyorum. Mezarının başında durup, yalnızca seyrediyorum. Çünkü benim için orada yatan Nehir değil. Çünkü Nehir beni evinde veya telefonun öbür ucunda konuşmak için bekliyor.

Her geçen gün senin yokluğuna alışmaktan korkuyorum. Çünkü senin bizi ne olursa olsun asla yalnız bırakmayacağını biliyorum. Bedenin yanımızda olmasa da, ruhunun bizi daima göreceğini, uzaklarda da olsan bizi daima seveceğini biliyorum. Ama asla üzülmeni istemiyorum. Sen aldığımız her nefeste, her kahkahamızda, her gözyaşımızda ve yaptığımız her şeyde yaşayacaksın.

Sakın aileni merak etme. Onlar ne kadar bizde seni görüyorlarsa, biz de onlarda o kadar seni görüyoruz. O eve adımımı attığım ilk günden itibaren onlar benim ailem olmuştu ve daima öyle kalacaklar. Sen bizim için her zamanki gibi mutluluk kaynağı olacaksın. Sen bizim üzülmemizi istemezdin. Biz de seni, senin sevginle, en güzel şekilde yaşatacağız. Sakın merak etme ve her zamanki gibi bize güven. Sakın unutma seni çok seviyoruz. Canıs.

6 Eylül 1999 tarihinde açılış töreninde Burcu Sorgun'lu tarafından okunan Nehir'in anı defterinde sonradan bulunan kendi yazdığı şiir.

İSYAN

Bir gün, bana ihtiyaçları olunca anlayacaklar;

Bir gün, beni sevdiklerini anlayacaklar;

Bir gün, beni özleyecekler;

Bir gün, bana ağlayacaklar;

O gün, ben onlarla olmayacağım;

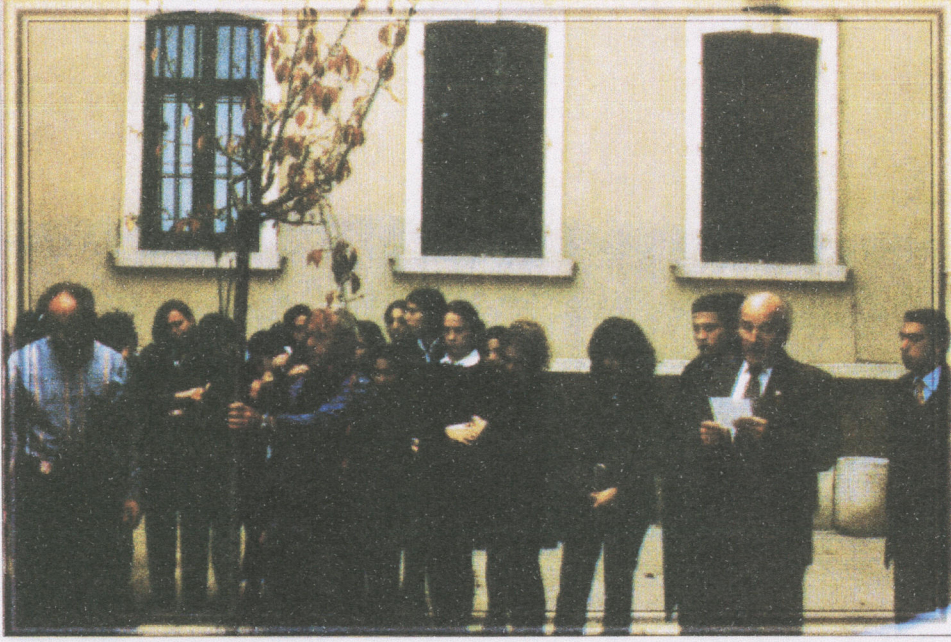
O gün, bir melek olacağım;

O gün, onları gökyüzünden izleyeceğim;

O gün, onlar beni görmeyecekler;

Umarım, bir gün, bana sarılacaklar;

Umarım o gün, / çok geç olmaz / umarım...

17 Ağustos
depreminde
hayatını kaybeden
öğrencimiz
Nehir ÖZTAŞKIN'ın
anısına
18 Kasım
Perşembe günü
lise bahçesinde
bir ağaç dikilmiştir.
Ruhu şâd olsun.

Galatasaray Lisesi'nden Mektup

İstanbul, 03.12.1999

Sayın Michel Bertet
Saint-Joseph Lisesi Müdürü

Sayın Müdür, sevgili meslektaşım,

Yeğenim Nehir Öztaşkın'ın acı ölümü karşısında, gösterilen ilgi size duygularımı itiraf etmemi sağladı. Ailesi, beni, size ve arkadaşlarına, ne kadar etkilendiklerini anlatmam için görevlendirdi. Umuyoruz adına dikilen bu ağaç büyür, gelecek nesiller gölgesinden faydalanırlar.

En derin saygılarımla...

Prof.Dr. Erdoğan TEZİÇ
Galatasaray Lisesi Müdürü

Gestion mentale
M.de La
Garanderie

Zihni Hakimiyet
Kursuna katılan
öğretmenler
ve
M. de
La Garanderie

Toprak, Kızıl Alevler ve Yalnızlık

"Hiç böyle öleceğimi düşünmemiştim."

İlk aklına gelen bu olmuştu o koca taş yığının altında. 17 yaşına kadar ne hayaller kurmuş, ne kadar büyük bir özenle süslemişti bu hayalleri. Ölümü, kendi ölümünü düşünmek hiç aklına gelmemişti. Öylesine hayat dolu, öylesine kalın halatlarla bağlıydı hayat denen limana. Dünyaya kanat açan bir martıydı o. Hep en yüksekte uçacak, en mavi denizi arayacaktı. Sevgi daha hiç bütün gücüyle sarılmamıştı beline. Var mıydı bu dünyadan böyle birdenbire, gerçek aşkı bile tatmadan ayrılacak? Hayat; bütün hayallerini, düşlerini, umutlarını, sevinçlerini, aşklarını üstüne kurduğu hayat, böyle adi bir sevgili gibi terk edemezdi onu. 17 yaşının, gençliğinin bütün o karşı konulmaz, ertelenmez tutkusu ciğerlerini yakıyordu. Yüzünü kavuran güneş, gözlerini, genzini yakan tuzlu deniz, maviliğine doyamadığı gökyüzü, gecelerini aydınlatan, onu asla yalnız bırakmayan ay ve yıldızlar böyle bir anda terk edip gitmezlerdi. Gitmezlerdi ya, neden şimdi hiç biri yoktu sanki? Karanlıkta, üstündeki taş yığınlarıyla, küçük bedenindeki tüm sızılarla baş başaydı. Konuşmak, anlatmak, haykırmak istiyordu dünyaya. Anlatsa derdini anlar mıydı o soğuk taş yığınları? Güvenemiyordu onların soğukluğuna, ağırlığına. Anlaşılmamaktı en büyük korkusu, duyulmamak, bilinmemek. Unutulmak bu taşların altında... Bu korkuyla ağzını açıp bir ses bile çıkaramadı. Hayalleri dört nala giden atlar gibi beyninin kulvarlarında koşmaya, kalbini sevgiyle, umutla doldurmaya başladılar...

"Hiç böyle öleceğimi düşünmemiştim."

Ölüm hep uzaktı ona. 17 yaşında herhangi bir insana olabileceği kadar uzak... Belki de çok uzak fazla yakın... Hep gitmek, uçmak isterdi başka diyarlara; ama ölümün onu uykudan çekip götüreceği hiç aklına gelmemişti. Ölüm neydi ki? Onu sürükleyerek, acılar içinde kıvrandırarak götürecekti bir canavar belki... Ya da bir hırsız, onu "hayat" adlı en ateşli, ebedi sevgilisinin koynundan çalan barbar bir hırsız... Annesinin kılığına girmiş bir büyüdü belki de ölüm. Kulağına dualar okuyup, üstüne üfleterek, korkutmadan, anne şefkatiyle alıp götürecekti onu.

"Üfleme bana anneciğim korkuyorum, dua edip edip geceleri"

Kim bilir, ölüm kendine aşık ederek kaçıracaktı öbür dünyaya onu belki de. Ayak seslerini duyuyordu. Yakışıklı bir sevgiliydi ölüm. Daha önce rüyalarında gördüğü, asla adını koyamadığı, tanımlayamadığı, uykudayken tutkuyla aşık olduğu, sabahleyin ise hiçbir şey hatırlayamadığı o güzel mavi gözlü adam... Birazdan gelecek, kulağına aşk sözcükleri fısıldamaya başlayacaktı. Hissediyordu, bütün vücudu kasılmıştı. İlk kez uyanık görecekti onu belki de. Arkasından yaklaşacak, kollarını beline dolayacak, en güzel kelimelerle çekecekti onu yeraltındaki krallığına. Ölümün karısı olacaktı bundan sonra... Onun soğuk dudakları gezinecekti teninde. Geceyi, gündüzü, ayırt edemeden masmavi gökyüzünü, martıları hayal ederek geçirecekti günlerini. Ölümün sevgisi solduracaktı tenini. Onun karanlık dünyası kısacaktı gözlerini. Dokunduğu her şeyi çamur eden ölüm zamanla onu da çamura dönüştürecekti. Gençliği yeraltında, ölümün sihirli dokunuşlarıyla kırışacak, çamurlaşacak, saçlarına, tenine toprağın nemli kokusu

yapışacaktı. Güzelliği sabun köpüğü gibi akıp gidecekti vücudundan. Geriye kalan pörsümüş etleri, kör gözleri, çamur teniyle yeraltının kraliçesi olacaktı. HADES'İN SEVGİLİ KARISI!!!

Uykudan uyanır gibi irkildi bir an. Soğuk taşların ağırlığını hissetti bütün şiddetiyle. Yukarıda, hayatın sıcaklığını yaşarken, gündüzleri güneş gökyüzünde parıldarken hiç gelmemişti aklına ölümü düşünmek. Belki aklından geçmişti birkaç kez; ama şimdi çok farklıydı. İnanamadı kendine birkaç dakikada bu kadar korkunç senaryolar yaratabildiği için. Birden aklına geldi ölümü düşündüğü tek an. Gökyüzündeki martıları izlerken, hayata en sıkı bağlı olduğu bir anda gelmişti aslında aklına ölüm. Ölüm hayatın içinde, hayatın bir parçasıydı. Nasıl doğumla birlikte hayat kapısı aralanıyorsa, ölüm de içeri sırıyordu bu kapıdan, hayatın hemen ardından. Gittiğiniz her yere, yaşadığımız her âna beraberimizde götürüyorduk onu da. Ve bir gün hayatla sürdürdüğünüz ezeli kavgayı kazanıyor, bizi çıkış kapısına sürüklüyordu, bu kez başka kimseyi içeri almadan. "Bir varmış, bir yokmuş" oluyorduk sonunda. Ne kaçış vardı ne kurtuluş. Bir gün bırakmak gerekecekti bu dünyayı, ağlayıp sızlanmadan, gururlu, başı dik takip etmek gerekecekti ölümü. Ve o gün ne çok uzak ne de çok yakın olmalıydı. Uçmanın, yüksekte uçmanın, martı "Jonathan" olmanın tadını tatmadan bırakıp gidemezdi buraları. Ölürse bile bir martı gibi ölmeliydi. Göğün en tepesinde, masmavi denizin üstünde uçarken birden yığılvermeliydi sulara. Acı çekmeden, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle. O gün kumsalda oturmuş martıları izlerken bu kararı almıştı işte. Bir martı gibi yükseklerde uçmak ve bir martı gibi yükseklerde ölmek... Verdiği kararın coşkusuyla kumsaldan el sallamıştı bütün martılara...

kardelen

Aklına gelen tek ölüm buydu işte. Hiç böyle ölmeyi düşünmemişti. Bir martı taş yığınlarının altında ezilen bir gövdeyle ölemezdi. Başı gururla salınmalıydı rüzgarda, öldüğü anda bile. Ölüm düşüncesi tekrar irkiltti onu ve toprak kokusu doldu ciğerlerine. Toprağa atılacak, çürümeye bırakılacak bedeni... Daha çok taze değil miydi bedeni çürümek için? En kuytu, el değmemiş köşelerine toprağın elleri mi sahip olacaktı? Dayanamazdı yüreği buna. Ne olacaksa çabuk olmalıydı. Gövdesi, bedeni sanki hiç gelmemiş, doğmamış, görülmemiş gibi bir anda yok olup gitmeli, arkasında hiçbir iz bırakmamalıydı. Toprağın yalnızlığına terk edilmek ürktüyordu onu. Yeraltındaki kocası ölüm geldi gözlerinin önüne yine. Onun yanına gitmeyi, saçlarına toprağın rutubet kokusunun sinmesini istemiyordu. Ne yapıp edip kurtulmalıydı kara topraktan, çamur olup gitmekten. Öldükten sonra bile maviliklere geri dönmenin bir yolu olmalıydı. Bu kadar kısır mıydı kafasının içi? Bir çözüm yolu olmalıydı...

Ne kadar zaman geçti, hatırlamıyor. Gözlerini açtı birden aklına gelen düşünceyle. Uyumuştu herhalde ya da bayılmıştı. Üstündeki ağırlık her yanını eziyordu, yaşamak öyle dayanılmaz bir hal almıştı ki ölümü düşünmeye devam etti. Bulmuştu en sonunda topraktan kurtulmanın bir yolunu. Kıvılcıklar, güneşin bir parçasıymışçasına yayılan sıcaklık yakmalı, sarmalıydı bedenini. Ateşin kızılığında hiç yaşanmamış gibi yitip gitmeliydi gençliği. Kıvılcıklar hayallerini de sarmalı, yakmalıydı onunla birlikte. Bedenini pörsümüş bir et yığını, daha doğrusu kemik torbası halinde biçimsiz bir tabutun içinde görmektense, kızıl alevlerin içinde görmeyi yeğlerdi. Sönüp gitmektense yanıp kül olmak... Bir yıldız gibi parlak, zirvedeyken ölüp gitmek... Evet, istediği buydu. Bir parmak sıklatışta yok olup gidecekti ölümü de beraberinde yok ederek.

Kimse bilmeyecek, kimse görmeyecekti morarmış dudaklarını, boş gözlerini. Kimin olduğu belirsiz külleri kalacaktı geriye ondan yadigar. Ya uçuşup gökyüzüne, martıların yanına çıkar, ya yağmur sularına karışıp eninde sonunda denize ulaşır, ya da çöpçülerin süpürgeleriyle anlamsızlıkları kanıtlanırdı. Hayat ve ölüm... İç içe geçmiş dişli çarklar. Bir gün hayat çarkı bozulur ve ölüm girer araya. Gerisi ise hayal...

Dakikalar, saatler mi, yoksa günler, aylar mı geçmişti ölümü düşünürken? Anlamsızlığın içinde, bir düş, bir ölüm aleminde gezinirken hayatı düşünmek nedense hiç aklına gelmemişti. Ölüm hiç bu kadar yakın hissettirmemişti soluğunu kendine ve yaşam hiç bu kadar ağır taşlarla ezmemişti küçük gövdesini. Güveni kırılmıştı dışarıdaki dünyaya galiba. Gökyüzünü, ayı, yıldızları, martıları, denizi bir daha tanıyamayacağından, her şeyin değişeceğinden korkuyordu. Hem sonra tümüyle yapayalnız kalmış olmak da vardı şu koca dünyada. Öyle sevdiği yalnızlıklardan değil hem de, kalabalığın ortasında yapayalnız. Sanki vücudunu ezen taş bloklar değil de, bütün sevdikleri, onun için dış dünyayı temsil eden her şeydi. Kaybetme korkusu, tanıyamama, hiç bulamama, korkusuydu. O kadar sevdiği hayatı taş yığınlarının soğukluğu altında ezilerek terk etmek ne kadar gururuna dokunsa da, dışarıdaki dünyanın yabancılığı altında ezilmek düşüncesi de ürpertiyordu onu. Kendi hayallerine bile o kadar yabancılaşmıştı ki taş yığınlarının altına girdiğinden beri! Tanıyamıyordu hayallerini, kendini. Burada yatıp, en çok hayata sarılması gereken anda ölümü düşünen o olamazdı. Bağırса sesini duyuracak, hayatın tarafına geçecekti belki. Ama ya kulaklarına dolan onun sesi olmazsa? Korkuyordu işte. Hayat yukarıda, taş yığınlarının üstündeydi. Ölüm ise aşağıda güllümsüyordu. Yaşadıklarımı düşündü. Hayatın ona yaşattıklarını, duyguları anımsadı.

Hayat ona bir martı gibi yükseklerde uçabileceğini söylemişti ve yeni denizler keşfedebileceğini. Bir gün ona bir sevgili vereceğine, başına yıldızlardan ödünç aldığı bir taş geçireceğine söz vermişti hayat. Ona güvenebilirdi belki de. Ne zaman bencil, sözünü tutmayan bir aşık gibi davranmıştı ki kendisine? Hiçbir zaman. Dünyayı bütün güzellikleriyle tanmasına yardım etmişti hep. Hayat, yukarıda "her şeye rağmen" kahkahalarını çınlatıyordu. Ve o da "her şeye rağmen" hayatın kahkahalarını paylaşabilirdi. Peki ya ölüm? Gizemli gülümsemesi gamzelerine yapışmış bakıyordu aşağıdan kıza. Davetkar ve esrarlı bir adam... Bilinmezliğin çekiciliği çok büyüktü. Merak ediyordu kız. Ölüm... Acaba hayatın anlattığı gibi pis ve korkunç muydu? Halbuki o yakışıklı gülümsemesiyle ne kadar da hoştu! Uzattığı elini tutsa anında taşların ağırlığından çekip çıkaracak, yeraltına kaçıracaktı onu. Yakılmaya bile fırsat bulamayacaktı. Kanı dondu o anda. Saçlarına nemli toprak kokusu sinmeye şimdiden başlamıştı. Pörsümüş gençliğiyle bir kadın geçti gözlerinin önünden. Ta kendisiydi! İşte o sırada hayalleri, gençliği, yaşanmamışlığı anımsadı. Bütün korkuları, yabancılıkları, ölümü bile sildi beyninden.

Bir çılgık yükseldi taş yığınlarının altından. Ölümüne son kez el salladı taşlarının altından hayata kanat açarken...

"O ilk kurtulan oldu belki de. Belki de son. Ne fark eder ki? Bilirim, (bilmem de tahmin ederim işte, o da ne kadar becerilebilirsem...) zordur orada olmak. Zordur ne yapacağımı bilmemek... Ama yine de en kolay olmalı kocaman bir çılgık atmak hayat adına, korkmadan hiçbir yalnızlıktan. Yalnızlık ömür boyu..."

Yelin Bilgin 10-D

İnsan Hakları

J.J. Rousseau'nun "Toplum Sözleşmesi" adlı eserinin başlangıç cümlesi şöyledir :

"İnsan özgür olarak doğar ama her yerde zincirlere vurulmuş olarak bulunur." Ancak, insan bu özgür olmayan durumdan kurtulacaktır. J.J. Rousseau'ya göre insan ancak sözleşme ile katıldığı ve kendi özgür iradesi ile onayladığı ve bağlandığı bir devlet meydana getirmekle kurtulabilir. Böyle bir devlet, genel isteğe dayanacaktır. Genel istek yurttaşların iyiliğini sağlamak isteyen bir genel bilinçtir, bir genel duyudur. Tabii hukuka dayanan **İnsan Hakları Doktrini** bu temel varsayıma dayalıdır.

İnsan Hakları, bütün insanların hiçbir ayırım gözetmeksizin, yalnızca insan oluşlarından dolayı, insanlık onurunun gereği olarak sahip oldukları hakların bütünüdür. İnsan Hakları, gerçekleştirilmiş bu durumdan çok varılmak istenen bir amacı, bir ideali belirler. İnsan haklarından söz etmek insanın, ne durumda, hangi koşullar altında olursa olsun,

sırf insan oluşu nedeniyle kazandığı değeri tanımak ve saymak demektir.

"**Ferdiyetçi Kuram**"a göre, her hakkın ve her türlü hukukun kaynağı insandır. Çünkü sosyal hayatta gerçek, özgür irade sahibi ve sorumlu varlık olarak sadece insan vardır. İnsan hakları konusunda ortaya atılan çeşitli görüşler sonucunda İngiltere, Amerika ve Fransa'da insan haklarına ilişkin çeşitli bildirimler yayımlanmıştır. Avrupa ve dünya genelinde kişi hak ve özgürlüklerinin yayılmasında en büyük katkıyı, kuşkusuz 1789 Fransız "**İnsan ve Vatandaş Hakları Bildirisi**" sağlamıştır. Fakat daha sonraları klasik hak ve özgürlüklere sosyal ve ekonomik hak ve özgürlükler eklenmiştir. Belki de bu alanda en önemli gelişme 1940'lı yılların sonlarına doğru olmuştur. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu 10 Aralık 1948 günü yapmış olduğu toplantıda 8 çekimser oya karşı, 48 oyla İnsan Hakları Evrensel Bildirgesini kabul ederek, insan hak ve özgürlüklerine uluslararası bir belge niteliği kazandırmıştır.

Oya Baysel

Bugün evde yalnızım, yapacak bir şey de yok;
Sıkkin sıkkin oturuyorum, ne kitap okumak istiyorum
ne T.V. seyretmek;
ne uyumak istiyorum ne de uyanmak.
Belki yemek yesem geçer sıkıntım ama
O zaman da kilo alacağımı biliyorum.
Bugün evde yalnızım; saat 9:15'te kalktım,
Kahvaltımı ettim, İnternet'e girdim;
Sim City oynadım; batırdım yine şehri.
Biraz müzik dinlesem ama o da sıkar hanı
Çikip dolasam param yok.
Yok anam yok, bugün eğlenesim yok !

Fatma Karagöz Lise III TM

Lise Tarihçesi

Frerler Cemiyeti

Okulumuz, Fransız Rahipleri Cemiyeti'nin ("Frères des Ecoles Chrétiennes") bir kuruluşudur. Cemiyet, 1860 yılında Fransa'nın Reims şehrinde Jean - Baptiste de La Salle tarafından kurulmuştur.

Frere'ler Türkiye'ye ilk olarak 1841'de gelmişler, İzmir ve İstanbul'da birer okul açmışlardır. Halen 7.200 mensubu bulunan cemiyetin 84 ülkede 1.800 okulu, 60.000 eğitimcisi ve 785.127 öğrencisi bulunmaktadır.

Okul Binası

Okulumuzun temeli 1857 tarihinde (Hicrî 1274) Beyoğlu'nda, İmam Sokağında "Pensionnat Saint - Joseph" adıyla atılmıştır. 1864'te yer darlığından Moda'ya geçilmiş, binanın sahipleri tarafından satılması üzerine tekrar Beyoğlu'na dönmüştür.

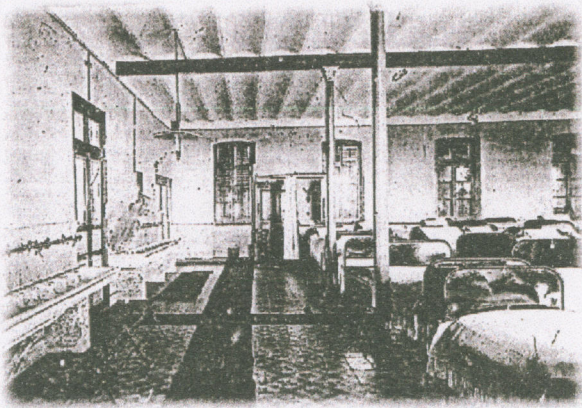
Mart 1864'te *Sultan Abdülaziz*'in zamanın Kadıköy Belediye Başkanı *Emin Paşa*'ya hitaben İrade-i Seniyesi'ni belirten fermanıyla mektebin 3 hektarlık kendi arazisi üzerinde inşasına izin alınmıştır. Bu fermanın kaybolması üzerine, 1870 tarihli, yine Sultan Abdülaziz'in veziri *Hüsnü Paşa*'ya hitaben yazılan *İrade-i Seniyesi*'ni belirten fermanla inşaaata başlanmıştır.

1870 Haziran'ındaki *Beyoğlu* yangınından sonra Kadıköy'deki okul binasının ilk temel taşı 16 Ağustos 1870'de konmuş ve aynı yılın 2 Kasım'ında, daha boyalar kurumadan derslere başlanmıştır. Bu bina, ahşap temel üzerine kuruluydu ve iki katlıydı, fakat taraça ve üçgen çatısı ile bugünkü merkez binasına çok benziyordu. Planlar daha geniş bir bina için yapılmıştı ve okulun şöhretinin hızlı biçimde yayılması sayesinde artan öğrenci sayısı ile orantılı olarak bu genişleme çabucak gerçekleştirildi.

1872'de bugünkü satranç odasını ve Lise Müdür Yardımcısı odasını kapsayan üç dört katlı güneydoğu kanadı yapıldı. "Dépense" ve revirde görülen iç pencereler bu binadan kalmıştır. Bu kanat, merkez binasından bir kat daha yüksekti.

1874'te tamamlanan güneybatıdaki kanat, Türk Müdür Başyardımcısı odasıyla (eski öğretmenler odası) tiyatro salonunu kapsıyordu. Genişleme yeterli görülünce sıra teneffüslerde kullanılacak bahçelere geldi. 1875 ve 1876 yıllarında, biri güneybatı kanadının devamında, diğeri güneydoğuda olmak üzere kullanılan "Préau"lar yapıldı. 1885'te bugünkü Caporal Evi (eski fizik laboratuvarı) lojman olarak inşa edildi ve 1888'de güneydoğu kanadı "Préau"ya kadar genişletildi.

Denize açılan U harfi şeklindeki binanın ahşap merkezi, kanatlardakilerden bir kat eksikti. Bu geçici ana binanın yerine bir taş bina yapılmasına karar verildi. 1895'te, ana bina bir kat yükseltildi ve üç metre genişletildi.

1900 yılında Saint-Joseph'te 300 yatılı öğrenci vardı. Binalar sağlam ve genişti. Yüzyılın başlangıcını ve 300'üncü öğrencinin kayıt oluşunu kutlamak üzere tüm öğrencilerle vapurla *Boğaz'da Beykoz'a* kadar bir gezi yapıldı.

Ticaret Enstitüsü'nün inanılması güç başarısı...

1903'te *Ticaret Enstitüsü* kurulması, der-
slerin ciddiyeti ve mezunlarına iyi işlere yer-
leşme imkanı verilmesi, büyük bir kitlenin
başvurmasına yol açtı. Bu isteğe cevaben
1906'da Ticaret Enstitüsü için kuzeydoğudaki
bina inşa edildi ve 400'üncü öğrenci şerefine
yine bir boğaz gezisi yapıldı. Ticaret
Enstitüsü'nün ünü, Sofya'dan Bağdat'a kadar
öylesine yayıldı ki, 1910'da Osmanlı Devleti'nin
Ticaret Veziri İstanbul'da açtığı *Yüksek Ticaret
Okulu*'nun programı ve teşkilatı bu Enstitü
örnek alınarak geliştirildi.

Saint-Louis Okulu

Yine aynı tarihte Haydarpaşa'da Saint-
Joseph'in bir şubesi olan Saint-Louis (daha
sonra *Yeldeğirmeni Kemâl Atatürk Ortaokulu*
oldu) açıldı. Nihayet 1907'de kuzeybatı
kanadının yapımıyla Saint - Joseph Lisesi'nin
binası tam olarak meydana çıktı. Geriye 1.
kısımın Préau'sunu yeniden yapmak ve 2. kısımın
Préau'sunu inşa etmek kalmıştı.

Tabiat Bilgisi Müzesi

Okulun ünlü "Tabiat Bilgisi Müzesi"ni Frère
Possesseur Jean ve Frère Paramont-Félix,
yıllarca topladıkları böcek ve taş parçaları ile
1910'da kurdular.

1912'de Balkan Savaşı'nda, zamanın Okul
Müdürü şimdiki Caporal Evi'ni cepheden gelen
yaralıların tedavisi amacıyla Kızılay'a tahsis
etti. Frère'ler ve Soueur'ler buraya kurulan
hastanenin Başhekimi *Doktor Süreyya Paşa*'ya
yardım ettiler.

Petit - Pain

1913'te mekanik fırın açıldı ve 1940 yılına
kadar ekmek okulumuzda pişirildi. Gündüzlü
ve yatılı her öğrenciye saat : 16.00'da küçük
bir francala ile bir parça çikolata verilmeye
başlandı. Bu küçük ekmeğin (Petit - Pain) eski
mezunların hatıralarında bıraktığı tatlı izden
ötürü mezunlar gününe Petit - Pain adı verildi.

Yüksek Eğitim Enstitüsü

25 Eylül 1914'ten 1919 Şubatı'na kadar
savaş sebebiyle okul "*Yüksek Eğitim Enstitüsü*"
olarak kullanıldı.

1921 yılında 50., 1971'de 100., 1996'da 125.
kuruluş yıldönümü kutlandı. Okulumuzun
öğrenci sayısı zaman içinde 30 - 40'tan başla-
yarak 1000'e kadar çıktı. İlkokulların kapanması
ile 750'ye düştü ve bu civarda devam etmekte.
(1999 - 2000 öğretim yılı itibariyle 794 öğrenci).

Spor Bayramı

1935 yılına kadar her yıl binlerce seyircinin
katılımıyla Spor Bayramı yapılmıştır. Okul
bandosu eşliğinde gerçekleştirilen bu oyun ve
gösteriler büyük ilgi toplamıştır.

Gündüzlü Eğitim

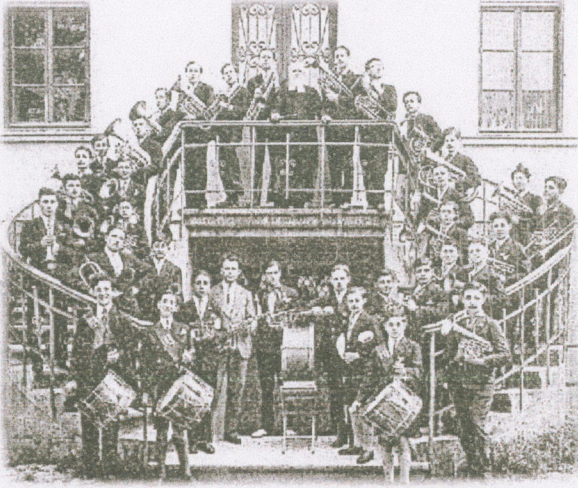
1976 - 1977 öğretim yılına kadar yatılı olan
okulumuz, bu tarihten itibaren gündüzlü olmuş-
tur.

Erkek Lisesi mi?

1987 yılına kadar Erkek Lisesi olan Saint-
Joseph, o yıl kapılarını kız öğrencilere de açarak
karma oldu ve *ilk kız mezunlarını 1996'da
verdi.*

Okul Orkestrası

Okul orkestramız, 1965 yılına kadar her yıl birkaç klasik müzik konseri vermiştir.

Eğitimin amacı

Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi, Türk Millî Eğitim Bakanlığı'nın denetimi altında, Özel

Öğretim Kurumları Genel Müdürlüğü'ne bağlı olarak öğretimini sürdürmektedir. Gayesi Türkiye'ye iyi vatandaş ve üniversitelere iyi öğrenci yetiştirmektir. Mezunları arasında ün yapmış askerler, politikacılar, profesörler, büyükelçiler, iş adamları, sporcular, yazarlar, sanatçılar ve üst düzey yöneticiler vardır.

Saint-Joseph'te dayanışma

Günümüzde, 1972 yılında kurulan Saint-Joseph'liler Derneği, 1992 yılında kurulan Saint-Joseph Lisesi Eğitim Vakfı ve Okul Aile Birliği okulumsal dayanışma içinde Saint-Joseph Fransız Lisesi'ni daha iyiye ulaştırmaya çalışmaktadırlar. Saint-Joseph Lisesi Eğitim Vakfı, 1998'de *Özel Küçük Prens Anaokulu*'nu, 1999'da da *Özel Küçük Prens İlkokulu*'nu açmıştır.

[http : //www.sj.k12tr/html/okul/tarihçe/tarihçe-fr.html](http://www.sj.k12tr/html/okul/tarihçe/tarihçe-fr.html)

Küçük Bir Hikaye :

12 Temmuz 1884 saat 12.20'de, yemek sırasında tabaklar ve bardaklar masaların üstünde dans etmeye başladı; bina oynuyor, yerden büyük bir gürültü yükseliyordu.

Öğrenciler ve frèrelers kendilerini dışarı attılar; ama sessizlik çabuk geri gelmiş ve yemeğin bitmesi için yemekhaneye geri dönmüştü. Ancak tekrar başlayan bir sarsıntı yeni bir koşuşturma ve kaçışmaya sebep olmuştu. Yemekhaneye tekrar döndüğünde Kirkor adındaki küçük bir öğrencinin tatluları iştahla yer durumunda olması ise herkesi şaşırtmıştı.

Yemek bitince Frère Directeur bütün Hıristiyanları zarar görmediklerinden dolayı Tanrı'ya teşekkür etmek için kiliseye götürdü. Ancak dua, dördüncü sarsıntıyla kesildi. 1884'te binanın kanat bölümleri yoktu ve ana bölüm ahşaptı. İşte o zaman binanın büyütülmesine ve sağlam bir şekilde yeniden inşaasına karar verildi.

Interface'den...

Petit Prince

İki katı zemin altında olan toplam altı kattan oluşan binanın asansörü ve öğrenciler için iki ayrı merdiveni bulunmaktadır. Okulda her birinde 26 öğrenci olmak üzere, 18 sınıfta toplam 556 öğrenci öğrenim görmektedir. 3 saat Milli Eğitimin öngördüğü dersler yapılmaktadır. Ayrıca 1., 2. ve 3. sınıflar için 8'er

saat, 4. ve 5. saat 12'şer saat Fransızca dersi verilmektedir. İki Fransız, sekizi çift pasaportlu Türk olan Fransızca öğretmenleri, Fransızcaı sevdirmek için öğrencilere yönelik değişik yöntemlere başvuruyorlar. Fransızca eğitimin birinci devresi şarkılarla sözel olarak sevdiniliyor.

82 öğrenci farklı okullardan olup, sınavla okula alındılar. 51 minik öğrenci ise, yuvadan 1. sınıfa geçtiler.

Okulda velilerle yakından ilgilenmek amacıyla, veli - öğretmen görüşmesine ayrılmış özel bir oda bulunmaktadır.

Rehberlik hizmeti ise, iki kişilik uzman ekip tarafından veriliyor.

Henüz temeller tam oluşturulmadığından şimdilik 12 eğitsel kol faaliyet gösteriyor. Selçuk

Kızılışık'ın yönetiminde yapılan resim faaliyetleri kapsamlı ve ciddi bir şekilde yürütülmekte olup, öğrencilerin eserleri okulun duvarlarını süslüyor. Okulun kitaplığı faydalı kitaplarla doldurulmaya çalışılıyor. Ancak henüz yeterince zengin değil. Spor takımlarının oluşturulması için çalışmalara başlanmış.

Okulda ilk göze çarpan özelliklerden birisi temizlik ve düzen. Öğrencilerin sınıf içerisinde kendilerine ait dolapları var.

13 yıl Saint Joseph'te öğretmenlik ve yöneticilik yapan, şu anda Petit Prince'nin müdürü olan **Sn.Gündüz Diriker**, okul hakkında bilgi edinmemizi sağlayıp, derslere katılmamıza izin verme inceliğinde bulundu. Kendisine teşekkür ederiz.

Faaliyet Kolu

ARTIK ÜCRETSİZ GÖZ DOKTORUMUZ VAR!

Opr.Dr. Sibel AYMAK
Göz Hastalıkları Uzmanı
Eye-ful Göz Sağlığı Kontakt Lens
Haydarpaşa Numune Hastanesi Göz Kliniği

Osmanağa Mah. Söğütlüçeşme Cad. Sevil İşhanı 76/48 Altıyol-Kadıköy
Tel.: (0216) 414 45 45 (Hast.) - Cep Tel.: (0542) 242 24 56

Saint-Joseph öğrenci kimliğinizle randevu alarak ücretsiz muayene olabilirsiniz.
(Randevu için : (0216) 347 02 50'yi saat : 13:00'ten sonra arayınız.)

St. Joseph'e ilk gelişimi hatırlıyorum. Kolej sınavlarının sonuçlarını alınca babamın arkadaşlarının tavsiyesiyle sıcak bir yaz günü okulu görmeye gelmiştik.

Aslında fransızca öğrenmek pek aklımda yoktu. Ama okulu, bahçeyi ve sınıfları görünce hiç tereddütsüz babama ve anneme dönüp "Ben burada okumak istiyorum" demiştim. St. Joseph'le ilk tanışmam böyle oldu.

Okulların açıldığı ilk gün hissettiğim çekingenlik, arkadaş edinme telaşı, sonra öğretmenlerin gelip gözümüzü korkutmaları... İlk sınıfım hâlâ gözlerimin önüne geliyor.

İlk dönem sonuna doğru arkadaşlıklar kurulmuştu. Artık arkadaşlarımla Petit Quartier turları atıp konuşmaya başlamıştık. Konuşmaların ana teması genellikle sekiz yılın nasıl geçeceği kaygısıydı. "Geçmez bu sekiz sene", "Bitmez St. Joseph" genel fikirlerdi...

Sonraki seneler hakkında hatırladıklarım o kadar bütünleşmiş ki hangisi hangi sene oldu hatırlayamıyorum. Ama geçmez dediğimiz sekiz sene göz açıp kapayana kadar geçti. Kısa bir süre sonra mezuniyet balosu olması beni sersemletiyor. Dolabımda mezuniyet kıyafetimin yanında okul ceketini görünce kendimi garip

Bitmez Saint Joseph...

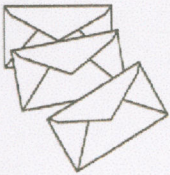
hissediyorum. Garip bir nostalji, garip bir heyecan beni sekiz sene öncesine götürüyor. Kulaklarımda "Bitmez St. Joseph" lafı çınlıyor.

Ben arkadaşlığı, dostluğu St. Joseph'te öğrendim. İlk aşkı, ilk nefreti bu okulda yaşadım. İlk arkadaş kazığımı burada yedim. İnsanlara karşı dikkatli olunması gerektiğini, her düşünülenin söylenmemesi gerektiğini öğrendim. İnsanlara yardım etmenin gerekli bir şey olduğunun farkına burada vardım. İnsanları oldukları gibi kabul etmenin insanı mutlu ettiğini kavradım. İlk kalabalık yalnızlığı St. Joseph'de gördüm. Bütün bunlar benim bu okulu benimsememi sağladığı gibi karakterimi de belirledi.

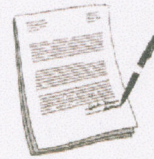
Geçen sekiz sene boyunca bu kadar çok şey yaşadığım St. Joseph bitiyor mu? Kesinlikle hayır. Ben yaşadığım sürece bu olaylar zihnimdeki yerlerini koruyacak ve davranışlarımdan büyük bir bölümünü belirleyecek. Beyinlerde bana "Ee okul bitiyor artık" diyenlere gülümseyerek "Evet" diyorum ama içimden "Siz öyle sanın" demek geliyor. Sekiz sene önce söylediğimizde gerçekten haklıydık. "St. Joseph bitmez..."

Oğuz Kanca 11-B - (1999 mezunu)
Mayıs 99

2100 YILINA MEKTUP

**Öğretmenler, öğrenciler ve okulda emeği geçen herkes,
kapalı bir sandığa 2100 yılında okunmak üzere
mektuplarını yazıp attılar...**

kardelen

Ona doğru ellerini uzatıyorsun usulca. Sevgi var gözlerinde. Hafifçe gülümsüyorsun. Küçük bir çocuk gibi masum, sinsi, sevecen... Kız heyecan dolu gözleriyle bakıyor sana. Elleriniz birleşiyor. Avuçlarının sıcaklığında buluşuyor parmaklarınız. Bakışlarının güveninde, inceliğinde kaybediyor kız kendini. Komik şeyler anlatıyorsun ona. Güldürüyor, şaşırtıyorsun.

Ameliyathalar, kavgalar, filmler, konserler, sınavlar... Büyüne kapılıyor yavaş yavaş. Parmaklarını sıkmaya, gülmeye başlıyor. Hoşuna gidiyor zıırlıklarının. Kim bilir, o da bir şeyler anlatıyor, o da güldürüyor. Üşüdüğünden yakınıyorsun ve sıkıca sarılıyorsun kıza. Kızın ince beline doluyorsun kollarını. Mutlu musun? Mutlu görünüyorsun. Kız mutlu en azından. Eminsin onu mutlu ettiğinden. Kızları mutlu etmesini bildiğinden eminsin. Gerisi önemli değil. Bir cuma akşamı, ayrılma vakti yaklaşıyor. Bütün sevimliliğininle kıza eve bırakma hamleni yapıyorsun. Islak kaldırım taşları üzerinde son adımlar... Tek beden olmuş iki vücut... Mutlusun... Evin önüne geliyorsun. Kolların kızın ince belinde... Ayrılmadan önce sarılıyorsun kıza sıkıca. Yağmur çiseliyor. Kız ayrılmak istemiyor göğsünün sıcaklığından. Sıcak parmaklarıyla çenesini tutuyorsun, yukarı kaldırıyorsun kızın başını. Hafifçe eğiliyorsun. Kızın istekle aralanmış, soğuktan çatlamış dudaklarını buluyor dudakların. Yumuşacık öpüyorsun. Yumuşak ve hafifçe ıslak... Kız büyülenmiş. Mutlusun. Öylece kalıyorsunuz yağmurun altında bir süre. Gitmek istemiyorsun. Kim bilir belki içeri davet eder diye bekliyorsun. Kaldırım taşları ıslak. Son kez sarılıyor kız sana. Çekinerek etrafına bakıyor. Parmaklarının ucunda yük-

Sen...

seliyor ve son kez öpüyor seni. Küçük, sert bir öpücük. Saçlarını okşamak istiyorsun, kısa, küt saçlar ellerine batıyor. Vazgeçiyorsun. Gülümsüyorsun. Bitmemesini istemiş gibi kapalı gözlerin. Açmıyorsun gözlerini. Dudaklarını arıyorsun kızın. Sarılıyorsunuz. Kız arkasını dönüyor, son kez bakıyor sana ve apartmana giriyor. Yağmur çiseliyor.

Bomboş sokakta, ıslak kaldırım taşlarında kararlı adımların duyuluyor. Duyuyorum onları. Yüzünde mutlu bir gülümseme. Saçların ıslanmış, üşüyorsun. Adımların hızlanıyor ıslak kaldırım taşları üzerinde. Kızı düşünüyorsun. İnce belini, dudaklarını... Sokak boyunca yürüyorsun. Bir dolmuş duruyor önünde. Mutlu gülümsemele biniyorsun dolmuşta. Yağmur çiseliyor dışarıda. Kızı düşünüyorsun. Apartmanın önünde iniyorsun dolmuştan. Hızlı adımlarla içeri atıyorsun kendini. Dudaklarında sert, neşeli bir ezgi, yüzünde mutlu gülümsemele tırmanıyorsun merdivenleri. Yağmur çiseliyor dışarıda. Eve girince arayacaksın onu. Kapıyı çalıyor. Kapı açılıyor, içeri giriyorsun dudaklarında daha da güçlenen ezgiyle. İçeriden annen sesleniyor. Birisi aramışmış seni. Kimmiş? Ha o mu? O arar her gün böyle, boş ver. Yarın da arar nasılsa. Odana doğru yürüyorsun. Adımların yankılanıyor koridor duvarlarında. Duyuyorum... Kapıyı kapatıyorsun. Telefona uzanıyor parmakların. Numara kaçtı? Tamam, hatırladın. Çalıyor, çalıyor. Kızın "Efendim?" diyen sesi. Mutlusun... Gülümsüyorsun...

Yelin Bilgin 10-D

Not: Yelin Bilgin'in bu hikayesi Varlık Dergisi'nin Haziran 1999 sayısında yayınlanmıştır.

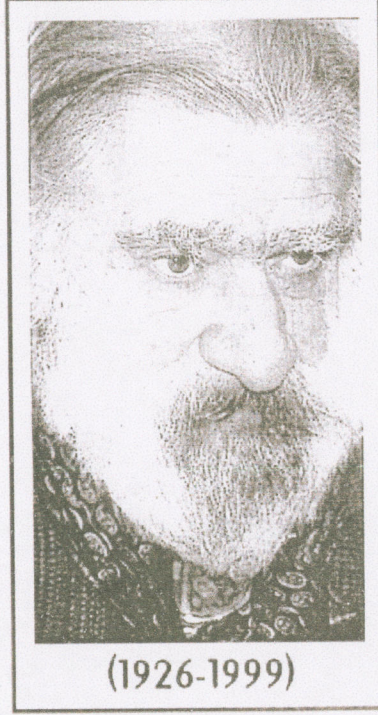
Hiç de sıradan olmayan yergici anlatımı, oluşturduğu dil örgüsüyle çağdaş Türk şiirinde özgün bir yeri vardır Can Yücel'in. 1940'larda şiire başlamış; ölene kadar, yaşamın güzelliklerini kucaklarcasına şiiri yaşamıştır.

1926 İstanbul doğumlu şair, milli eğitim eski bakanı babası Hasan Âli Yücel gibi yazın hayatında kendini kabul ettirmiştir. Yükseköğrenimini Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Klasik Filoloji Bölümü'nde ve İngiltere'de Cambridge Üniversitesi'nde yapmıştır. Uzun süre Paris ve İngiltere'de kalan Yücel, Londra'da BBC Radyosu Türkçe Yayınları Bölümü'nde spiker olarak çalışmıştır. 1962'de yine İngiltere'de, 1709'da Latin harfleriyle taşbaskısı olarak basılmış bir Türkçe dilbilgisi kitabını bulmakla önemli yankılar uyandırmış ve ertesi yıl yurda dönmüştür.

Yurda dönüşü sonrasında bir süre Bodrum'da yaptığı turist rehberliğinin ardından İstanbul'a yerleşerek çeviriyi uğraş edindi. Tabii çevirilerinde de kendine alışılmışın dışında bir yol çizdi. Özellikle yaptığı oyun çevirilerinde yapıtları neredeyse yeniden yazarak değişik bir çeviri anlayışı getirdiği söylenebilir. Bir çevirisinden dolayı 12 Mart döneminde 7,5 yıla hüküm giydi ve 1974'te aftan yararlanarak serbest kaldı.

Üniversitede öğrenciyken yayımladığı şiirleriyle başladığı yazın hayatında çeşitli

MEKÂNI DATÇA OLDU...

(1926-1999)

dergilerde çıkan şiir, yazı ve çeviri şiirleriyle, Vatan ve Demokrat gazetelerindeki fıkralarıyla yer edinmeye başladı. 1950'de ilk kitabı "Yazma"yı yayımladı; ama bugünkü ününe ermesi, 1960'ların ikinci yarısında siyasal şiirlere ağırlık vermesinden sonra gerçekleşti. Uyaklı söyleyiş, coşkulu anlatım, geleceğe olan güven ilk şiirlerinin belirgin yanıydı. İkinci kitabı Sevgi Duvarı'nda topladığı şiirlerde ise imge yoğunluğu, doğa ve insan ilişkilerini anlatma belirgin duruma gelmişti.

1974'te çıkan Bir Siyasinin Şiirleri, Can Yücel'in o döneme kadarki şiir serüveninin tutarlı bir biresimi gibidir. Bu şiirlerinde hapishaneden dışa ve orada yaşayanlara dönük izlenim, gözlem, duygu ve düşüncelerinin birikimini, kendi politik kimliğinin sorgulamasıyla birlikte vermiştir. Tarihsel olaylarla günlük olayları iç içe işlemiştir. Günceli, taşlama yüklü bir anlatımla, politik eleştiri düzeyinde ele almıştır. Toplumsal olanı yansıtmada gülmece, şiirinin en önde gelen ögesi olmuştur. Şiirlerinde, topluncu bir bakış açısından yola çıkarak daha iyi bir dünyanın kurulması amacını savunmuştur. Sözcük oyunları ile ulaştığı dil ustalığı, şiirini "yeni anlam boyutlarıyla donatarak" etkili kılar. Halk kaynaklarına, halk ağzına, daha çok da halk türkülerinin deyişlerine yaslanır. Kullandığı günlük dil, yöresel deyişler,

deyimler ve argo sözcükler, şiirini etkili kılan başka öğelerdir. Diyaloglar, atasözleri, benzetmelerle kendine özgü bir üslup kurmuştur.

Ömrünün son yıllarında üslubunu Datça ile bütünleştirdi. Can Yücel'in yaşamaktan zevk aldığı tek yer Datça'sıydı. Oradan uzak olduğunda kendini sürgünde gibi hissettiğini belirtirdi fırsat buldukça. Hatta şiirlerine yansıtıyordu bu sevgiyi. Son kitabı "Mekânım Datça Olsun"daki;

"-Ne harika yer burası!

Nereden buldun bu Datça'yı

-Elimle koymuş gibi buldum." dizeleriyle kağıda yaşamının anlamını aktarmıştı. Mutlaka ölürken de hissetmişti sürgün duygusunu. İstanbul'da öldü, Datça'ya gömüldü, Datça'da yaşıyor.

Hazırlayan: Özlem Saka 11-B

MERAK

Kediyi öldüren merakmış

Ben her dakika ölüyorum

Saat altı, çocuklar sinemadan hâlâ dönmediler

Mart geldi ya, Küs gine kaçtı

Bakalım ne halde dönecek geriye

İtoğluit getirmedi hâlâ parayı

Ay sonunda kirayı nasıl vereceğiz

Yarın çarşamba Cavit istediğim kitabı getirecek mi

Önümde başına cop yiyen çocuğun kanaması var mı

Bu memleketin hali ne olacak

Hadi devrim gelecek bahara kaldı

Genel grev de olmayacak mı

Kediyi öldüren merakmış

Ben her dakika ölüyorum

Seke Seke (1997) adlı kitabından

Frère Théodore'un Ölümü

29 Ekim günü Lyon'daki Frère Théodore'un ölüm haberini aldık. Frère Théodore İstanbul'a 1930 yılında geldiğinde 19 yaşındaydı. Öğretmenlik yaşamına şimdiki adı Saint - Michel olan Sainte Jeanne d'Arc Okulu'nda başladı (Jeanne d'Arc'ın heykeli halen Saint - Michel'in girişinde bulunmaktadır).

1954'de Fransa'ya dönene kadar uzun yıllarını İzmir Saint-Joseph ve Kadıköy Saint-Joseph arasında geçirdi. Türkiye'nin güzelliklerini keşfetmek için pek çok kez turist gruplarının başında buraya geldi. Kendisiyle ölümüne kadar ilişkimiz kesilmedi.

Başkonsolos, Türkiye'nin Paris Büyükelçisi Sayın Turgut Serdaroğlu'nun 27 Ekim tarihli mektubu...

Sayın Müdür ve Sevgili Dost,

St.Joseph Lisesi eski Müdür Yardımcısı Frère'i, Frère Théodore'un ölümünü büyük bir üzüntüyle öğrendim.

Lyon ve Paris'teki görevlerim süresince ilişkiyi kesmediğim Frère Théodore, çok sevdiğim ve saydığım bir kişiydi. Kendisinin ölümü beni derinden sarsmıştır.

En derin saygı ve başsağlığı dilekleriyle...

Interface'den...

Turgut SERDAROĞLU
Consul Général - (Eski St.Joseph öğrencisi)

Sokakların çatısı yoktur...

Sadece İstanbul'da kırk binden fazla sokak çocuğu bulunduğunu biliyor muydunuz? Ne yazık ki ülkemizde, bu çocuklar hakkında doğru bilgilere sahip, bilinçli davranan insan sayısı çok az. Bunun sebebi elbette devletin konuya ilgisizliği. Oysa tıpkı diğerleri gibi, onlar da bizim çocuklarımız, bizim geleceğimiz ve umudumuz.

Bu bilinçlenmeyi sağlamak amacıyla aralık ayında, **Sokak Çocukları Gönüllüleri Derneği** başkanı sayın **Yusuf Ahmet Kulca**, okulumuzda bir dizi konferans verdi. Kulca konferanslarında dialar da göstererek 'sokak çocuğu'nu her yönüyle bizlere anlatmaya çalıştı.

Kendisi çok küçük yaşlarda, kardeşleri ve babası ile Çin Halk Cumhuriyeti'nden göç etmiş, babasının ekonomik durumunun yetersizliği sebebiyle yetiştirme yurduna verilmiştir. 18 yaşına geldiğinde ise reşit olduğu için sokağa bırakılmıştır. Üç yıl kadar sokaklarda yaşamış, sonraki yıllarda, yılmadan üniversite sınavlarına girip pedagoji bölümünü kazanmıştır. Bugün ise, bir sokak çocuğunun topluma kazandırılabilceğinin en büyük kanıtı ve üç meslek sahibi -gazeteci, pedagoğ, bakan danışmanı- bir insan olarak karşımızda durmaktadır.

Kulca konferansına, sokak çocuğu ile sokakta çalışan-dilenen çocuk arasında ayırım yapmamıza dikkat çekerek başlıyor. Sokakta çalışan çocukların mutlaka gidecek

bir yerleri olduğunu söylüyor. Sokak çocukları ise geceleri sokaklarda kalıyorlar; özellikle kış ayları, uyurken üşümek için bankamatiklere veya benzeri yerlere sığınmaya çalışıyorlar. Neredeyse hepsi tiner, bali gibi uyuşturucu maddeleri ağız yoluyla içlerine çekiyorlar. Sebebi ise zihinlerini uyuşturması ve bu şekilde acı, soğuk, açlık hislerini duymalarını engellemesi. Kötü görünüşlerinden ve çoğu zaman sarhoş olduklarından dolayı polisten sürekli dayak yiyor, nezarete atılıyorlar. Bazı çocuklar ise, sırf aç kalmamak ve kış aylarında sokaklarda kalmamak için küçük suçlar işleyerek hapse girmeye çalışıyorlar.

Kulca çocuklar arasında bir sokak kanununun olduğundan bahsediyor, buna göre ispiyonculuk en büyük suç, cezası ise ölüm. Gruplar halinde yaşayan çocuklar cezalarını da kendileri veriyorlar, ya trenden iterek ya da bıçaklayarak arkadaşlarını öldürüyorlar. Gazeteler ise bunları intihar ya da kaza olarak yazıyor.

Evet, bütün bunlar ne kadar acı da olsa, 2000'li yıllara girmekte olan Türkiye'mizin en güncel ve önemli problemlerinden biri.

Ayrıca sosyal problemleri çözmekte ne kadar geri kaldığımızın da kanıtıdır.

Peki dernek neler yapıyor? Öncelikle, gönüllü çalışan pedagoglar, sokak çalışmalarında bulunuyorlar; sokak çocuğu ile iletişim kurmaya çalışıyorlar. Bu gerçekten çok zor, çünkü bunlar toplum dışına itilmiş, çok büyük problemler yaşayan çocuklar. İkna edilebilenler derneğin koruma evlerine getiriliyor, gerekli tedavileri yaptırılıyor, okula gönderiliyor, büyük olanlara ise meslek öğretiliyor. En önemlisi dernek evlerinde çocuklar, belki de hayatlarında hiç görmedikleri kadar sevgi ve ilgi görüyorlar. Aileleri olanlar annelerine geri veriliyor ve belli aralıklarla kontrol ediliyorlar; evden kaçma sebepleri ise çoğunlukla üvey anne ya da babanın

istismarı oluyor.

Konferansını, sevgiyi tarif etmeye çalışarak bitiriyor Kulca. Onu bir deniz feneri ışığına benzettiğini söylüyor; her ne şartta olursa olsun gücü değişmiyor ve hep doğru yolu bulmayı sağlıyor, tıpkı sevginin olması gerektiği gibi.

Unutmayalım ki bu çocuklar hepimize muhtaç, herkesin onlar için yapabileceği bir şey mutlaka var. Maddi yardımda bulunabileceğiniz gibi gönüllü de olabilirsiniz.

İrtibat için (0212) 2456747- 2452973 numaralı telefonları arayabilirsiniz. Maddi yardımlarınız için: Sokak Çocukları Gönüllüleri Derneği Hs. Yapı Kredi Gümüşsuyu Şb. 6336-2

Aslı Genç 10-B / Deniz Erdoğan 9-A

FUAR GEZİLERİ

Bütün öğrenciler fuar gezilerini severler. Biz orta birler de kitap fuarına giderken havalarda uçuyorduk. Bu sevinç bazıları için okul kırma, bazıları içinse kitap alma sevinciydi.

Sebebi ne olursa olsun, bu "sevinçten" en fazla "nâsibini" alanlar o gün bizlerdik. Yarattığımız izdihamı, kargaşayı yine en iyi biz hissettik.

Sıkış tepiş servislere doluştuktan sonra şarkılar, türkülerle yola çıktık. Doğru veya yanlış, avazımız çıktığı kadar bağıarak TÜYAP kitap fuarına vardık. Geldiğimizde gördük ki, tek grup biz değilmişiz. Küçük sınıflardan birkaç grup da orada bekliyormuş. "İyi biz de bekleyelim" dedik de bir buçuk saat az değil ki! Acıkmışız, yorulmuşuz (!) Kim tutar ki bizi, iyice azdık. Alkışlardan ve gürültüden yanlış duymadıysam, yanımızdaki grup, öğrenci andını söylemeye başladı. Biz de "Türkiye sizinle gurur duyuyor!" sloganlarıyla eşlik ettik. Biraz sakinleşip, gürültü kesilince ne kadar aç olduğumuzu farkettik. Anladık ki yemeğe falan gitmiyoruz. İstanbul simitleriyle karnımızı doyurduk. O sırada kapılar açıldı. Paldır küldür içeri daldık. Fuar boyunca, insanlar bize garip garip baktılar. Haksız değillerdi. Bir stanttan bir başkasına koşan bir yığın öğrenci. Eminim ki biz gittikten sonra herkes rahatlamıştır.

Servislere binip gitmeye hazırlandık da niye gitmiyoruz? Meğer bizden birkaç numune fuarda kalmış. Artık niye geciktiler, kayıp mı oldular bilemeyeceğim. Bu yarım saatlik gecikmeden sonra yola koyulduk. Geri dönüşte bir sessizlik vardı. Sanki giderken o kadar bağırap, çağırıp biz değilmişiz gibi hiç sesimiz çıkmadı. Okula yaklaşınca şoför yolu uzatsın diye yakarışlar başladı ama -sağolsun- tam altıncı ders zili çaldığında okuldan içeri girmiştik. Hem de ilk servis olarak!

N.Bülâyet Doğan 6-C

“Tarih”sel Okuma

Türkiye’de son dört - beş yıldır tarih ve tarihsel konulu romanların sürekli yükselişine tanık oluyoruz. Bu, çok sevindirici ve umut verici bir gelişmedir bana göre. Ülkemizin içinde bulunduğu durum, karşılaştığı ve karşılaşılabileceği sorunların bütün çözümleri diğer milletlerden zengin olan tarihinde bulunuyor. Tarihin ülkemizdeki önlenemez yükselişi herhangi bir zorlama veya propaganda sonucu olmuyor. Halkımız kendiliğinden, sağduyusuyla tarihi seçti. Tabii bu gelişmelere paralel olarak, tarihi inceleme ve romanların satış ve miktarlarında da patlama oldu. İşte ben de bu yazımda seçtiğim birkaç kitabı size tanıtmak istiyorum.

İlk kitabımızın adı “**SAVAŞ**” orijinal adıyla “**LA BATAILLE**”.

Fransız araştırmacı-yazar Patrick Rambaud’un imzasını taşıyor. 1997 Goncourt Edebiyat Ödülüyle onurlandırılmış, Patrick Rambaud bu kitabında bizi, Tuna Kıyısı’na, Viyana önündeki Marchfeld Ovasına götürüyor. 1809 yılı ilkbaharında Napolyon, Büyük Ordusuyla Avusturya Büyük Dükü Charles’ın saldırısını beklemektedir. Avusturya’yı son bir kez daha yenerse,

Avrupa’nın kayıtsız şartsız hakimi olacaktır. Tuna Kıyısı’ndaki Aspern ve Essling köylerine yerleşen Büyük Ordu, kısa süre sonra Avusturyalıların saldırısına uğrar. 48 saat içinde 32.000 askerin yok olduğu Aspern - Essling Savaşı doğanın oyunları sonucu Napolyon’un ilk yenilgisi ve büyük kayıplı savaşlar çağının başlangıcı olur. Gerçi Napolyon, Temmuz 1809’daki Wagram Savaşını kazanacak ve Avusturya’yı yenecekse de yenilmezlik ünü artık kaybolmuştur. İmparator Napolyon’dan

Perendeci eri Paradis ve tüm rütbeden askerlerin ve sivillerin bakış açısından savaşın dehşeti ve görkemini olağanüstü saf, içten bir üslup ve canlı tasvirlerle anlatan bu güzel kitabı Can Yayınlarının kusursuz Türkçesiyle bulabilirsiniz.

İkinci kitabımızın adı “**100 BÜYÜK ASKER**”. Show kitapları, Aksoy Yayınlarından yayınlanmış. Yazarı olan Michael Leaning emekli bir Amerikalı albay ve Körfez Savaşı’nda Irak’ı ele geçiren Amerikan Generali Norman Schwartzkopf’un yaverliğini yapmış. Bu güzel kitapta tarihe damgalarını vurmuş 100 en etkili askerin güzel ve duru bir üslupla tasvirleri yapılmış. “Askeri lider bir ulusun kaderidir” şeklindeki illebet geçerli düsturu ortaya koyan Prusya Mareşali Von Moltke, onur, şeref ve askeri dehanın ölmez simgesi olan Amerikan İç Savaşı’nın güneyli başkomutanı General Robert E.Lee ve tabii ki büyük önder Atatürk bu kitapta anlatılan şahsiyetlerden sadece birkaçı.

Üçüncü ve son kitabımızın adıyla “**SAVAŞ SANATI**”, yazarıysa tanıdığınızı sandığım çok ünlü bir kişi : Niccolo Macchiavelli. Macchiavelli’nin en önemli eseri sayılan bu kitabı Öncü Yayınları bastırılmış. Feodalizmin ve onunla birlikte “yalnız soylular savaşır” anlayışının tarihe karıştığı Rönesans sırasında yazılan bu kitapta “milletlerin” ve “milli orduların” ortaya çıkışları kusursuz biçimde anlatılmış. Macchiavelli “dialog” üslubuyla yazdığı bu kitapta eski Roma lejyonları ve İskender’in hoplitlerini (Yunan askeri) inceleyerek modern askeri konseptlere (kavram) ışık tutuyor. Bu kitabı da temel eser olarak sayıyor ve tüm arkadaşlarıma öneriyorum.

Yazımı bitirirken, herkese şu çağrıda bulunmak istiyorum : “**OKUMAYA DEVAMI**”

Emir Yener 9-B

kardelen

Sosyal Etkinlikler... Sosyal Etkinlikler... Sosyal Etkinlikler...

10 Kasım Atatürk'ü Anma...

29 Ekim Cumhuriyet Bayramı...

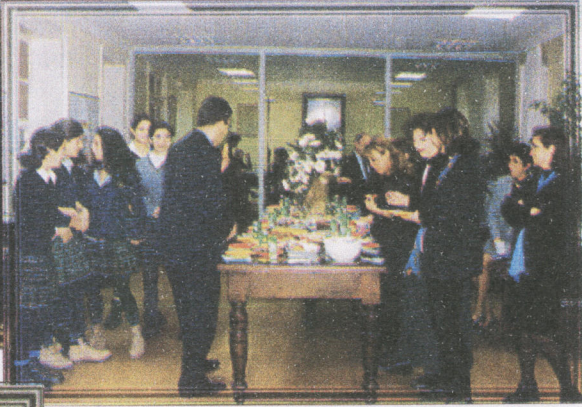

kardelen

Sosyal Etkinlikler... Sosyal Etkinlikler... Sosyal Etkinlikler...

24 Kasım Öğretmenler Günü...

LASELLE ÜNİVERSİTESİNİN TANITIMI

2 Kasım 1999 tarihinde Yusuf Uğraş, Lise 3. Sınıf öğrencilerine Lasalle Üniversitesinin tanıtımını yaptı.

Dünyada 84 ülkede olan Lasalle okulları arasında Philadelphia en büyük Lasalle Üniversitesi. Üniversitede ilk iki sene genel eğitim veriliyor. Çünkü öğrencilerin % 30'u bölüm seçimi konusunda kararsızlık yaşıyorlar. Üçüncü sene seçim yapılıyor.

Lasalle Üniversitesinde öğrencilerin % 95'i burslu. Burs % 100 olmasa bile, bir miktar para yardım şeklinde oluyor. Lasalle 250 senelik bir okul, öğrenci sayısı 4000. Sınıflar ufak, yaklaşık 20 kişi civarında. Bir şehir üniversitesi. Üniversitede iki yeni dal gelişmekte.

- 1) Digital Arts (İnternetle ilgili bir bölüm).
- 2) ISBT Intergrated Science Business Technologie (Genel eğitim ve computer bağlantısı).

İki bölümde ileride çok gelişecek alanlara göre yapılandırıldı. Eğitim yılı 2 dönemden oluşuyor. Birinci dönem Ağustos-Aralık. İkinci dönem Ocak-Mayıs aylarını kapsıyor. Arada 3 haftalık bir yarıyıl tatili bulunmakta. Kredili sistem uygulanıyor. Mezun olmak için 120 kredi alınması gerekiyor. Her ders 3 kredi, böylelikle her dönem 4 veya 5 ders almak yeterli.

Akademik bursların yanında spor bursları da mevcut. Lasalle Üniversitesinde mühendislik bölümü yok, sosyal sanatlar, tıp, hukuk, işletme ise olan bölümler. Hukuk ve tıp eğitimine 4 senelik bir üniversite eğitiminden sonra başvurulabiliyor. Bu iki alan için pre-med ve pre-law

şeklinde bir sistem var.

Amerikan Üniversitelerinde okumak için öncelikle TOEFL Sınavına girmek gerekiyor. Her okulun minimum bir TOEFL puanı var, o puanın üzerindeki kabul ediliyor. Öğrencilerin okullarındaki sıralamaları ve not durumları da önemli. Her okulun ülkeleri içindeki yerlerin Amerika Üniversitelerince biliniyor. Ayrıca SAT sınavına da girmek gerekiyor. SAT puanı, burs almada oldukça etkili.

Lasalle Üniversitesinde yıllık öğretim 16.000 USD, yurt için dönem başına 2000 USD, üç öğün yemek de 1300 USD.

Başvurular şubat ayında üniversitede olmalı, cevaplar mayıs ayında gönderiliyor.

Rehberlik Servisi

Lise 2. sınıf öğrencilerine Boğaziçi Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği bölümünün Tanıtımı
Araştırma Görevlisi Tuna TUĞCU
17 Aralık 1999

Lise 3. sınıf öğrencileri ile Bilgi Üniversitesine Gezi
24 Aralık 1999

Yapışık ikizini vurdu, kendisini öldürdü...

Darwin ödülleri jürisi adlı bir grup, son on yıl içinde dünyadaki en pisi pisine ölümleri bir liste halinde yayımladı.

ABD'de büyük bir bölümünü İnternet abonelerinin oluşturduğu ve kendilerine "Darwin ödülleri jürisi" adını veren bir grup, dünyadaki en "pisi pisi" ölümleri bir liste halinde yayımladı.

Son 10 yıl içindeki gazete haberleri ile ülkelerin polis kayıtları incelenerek hazırlanan listede, gerçekten de birbirinden ilginç ölüm ve cinayet olayları bulunuyor.

Hazırlanan listenin ilk sırasında, Brezilya'da işlenen bir "cinayet" yer aldı. Bu cinayet şöyle anlatıldı :

Marko ve Roberto de Solisa adlı iki kardeş, birbirleriyle pek iyi geçinemiyorlardı. Roberto'nun sık sık kendisiyle dalga geçmesine dayanamayan Marko, kardeşini, kafasına sıktığı tek kurşunla öldürdü.

Buraya kadar her şey normal sayılabilir. Ancak anormal olan, Marko ile Roberto'nun yapışık ikiz olması ve aynı dolaşım sistemini paylaşması. Roberto'nun ölümünden 5 dakika sonra, kan dolaşımının durması sonucu Marko da hayatını kaybetti ve "cinayet" intihara dönüştü.

Listenin ikinci sırasında ise Kamboçyalı 2 askerin ölümü bulunuyor.

Kamboçya'da 2 asker, patlamamış mayınla futbol oynamaya kalkınca hayatlarını kaybettiler. Olayı ilginç kılan bir başka nokta, parçalanarak can veren 2 askerin, Kamboçya ordusunun "en iyi

mayın uzmanları" arasında yer almasıydı.

ABD'nin Alabama eyaletinde 25 yaşındaki bir asker ise tükürme alışkanlığının kurbanı oldu. Pencerenin kenarına oturarak, tükürdüğünü büyük bir tencere şeklindeki sokak lambasına isabet ettirmeye çalışan asker, dengesini kaybedip 11. kattan düştü.

New Hampshire eyaletinde ise 10 yaşında bir çocuk, kolasını bir çiviyle açmaya çalışırken hayatını kaybetti.

Kolanın içindeki gaz, basıncıyla fırlayan çivi, çocuğun boğazına saplandı ve çocuk yaşamını yitirdi.

Yine ABD'de 21 Mart 1994 tarihinde meydana gelen bir olay ise, özel ödüle layık bulundu.

Amerikalı bir genç bunalıma girerek 10. kattan aşağıya atladı. Aynı binanın 9. katında, gencin anne ve babası oturuyordu. 8. katta ise intihar eden gencin hayatını kurtarabilecek çelik bir ağı vardı.

Gencin intihara kalktığı sırada anne ve babası kavga ediyordu. Eşine sinirlenen baba, av tüfeğinin tetiğine bastı. Anne kendini yere atarak kurtuldu, ancak tüfekten çıkan saçmalar, o sırada 9. katın hizasında olan gencin başına isabet etti.

Cumhuriyet Gazetesi

*Zamanla savaştım, kazanan ben oldum.
Aşkla savaştım, yine ben kazandım.
Ölümlle savaşıma da verdim, onu da yendim.
İhanetle kavgamda hafif yara aldım.
Ama kendimle savaşırken bıçağı kendime sapladım.*

Arzu Özev 9-D

2100 Yılına Mektup

30.12.1999

Saygıdeğer müdürümüz M. Michel'in 2100 yılında açılmak kaydıyla okulda bir mektup sandığı oluşturma fikrini öğrenince, doğrusu çok da umursamaz bir tavırla: "Ne var ki yazacak? Önümüzdeki yüzyıl tam bir belge ve bilgi çağı, üstelik görsel. Herhalde olsa olsa torunlarımız – şayet unutulmazsak – merak edip açıp okurlar." diye düşündüm. Kimbilir, "20. yüzyılın insan portrelerinden biri işte" deyip geçitirirler belki de bizi. Şimdi bile hangimiz biliyoruz ki dedemizin babasını ya da dedesinin ismini? Sonra, açıp okunsak bir özgünlüğümüz olur mu onun için?

Ben bunları düşünürken derse çıktım. Herhalde içinde bulunduğum bu duygusal yoğunluğun etkisiyle olacak bir unutulmak kaygısı sardı beni. Kendimi tarih önüne çıkmış gibi hissediyorum. Öyle ki dersi anlatırken okulun tarihsel bir mekan olduğundan, hatta hepimizin yaşayan bir ölü olduğundan falan bahsetmişim. Sınıfta başka saçmalıklar da yapmışım. Geçen hafta dağıttığım testin aynısını dağıtmak, çantamdan hiç eksik etmediğim cikletimi –üstelik sınıfta- çıkarıp çiğnemek, önünde benim ders notlanm bulunan değerli bir öğrencimi azarlamak gibi. Çocuklar bir gariplik sezmiş olmalı ki ne desem suyuma gidiyorlar, kıymelli tarih öğretmenlerini hiç üzüyorlar! Nihayet zil çaldı ve kendimi dışarı attım. Gülnaz Hanım'ın önünden bir ruh gibi geçerek, koridorda ilerledim. Koridorda kek satan kızlara rastladım. "Hocam kek yiyin" deyip bağıryorlardı arkamdan. Kızlara acıdım. Ne anlamı var ki tüm bunların. Onlar da birer fâni.

Datça'ya gitmemiştim hiç bu aylarda. Okulu bırakıp Datça'ya gitsem mi acaba? Knidos'a, Mesudiye'ye, eski Datça köyüne... O güzelim havası, oksijeni... Üstelik Can Yücel'i de görürüm. Tabii mezarını. Tüm bunları düşünürken aşağıya inmişim ve burnuma gelen yemek kokuları bir anda kendime gelmemi sağladı. Ama bugün yarım günüm. Yanımda yemeğim yok. Yemekhanede de yemiyorum. Açlık içgüdüleri kendime gelememi sağlamış olmalı ki bir çırpıda arkama dönüp, adeta peşimden koşturan

kekçi kızlara dönüp üç tane keki mideye indirdim. Sedat Bey'i aratmayan bu tavnın kızların da dikkatini çekmiş olmalı ki daha fazla ısrar etmeden uzaklaştılar oradan.

Tekrar hayata dönmemi sağlayan bu olay uzun sürmedi. Öğretmenler odasına girdiğimde masanın üzerinde duran, bana kapkara gözüken bir sandık... İşte yine o. Kurtulamayacağım bundan. Bir tabut gibi duruyor orada. O açıldığında ben olmayacağım. Bu o kadar kesin ki. Hayır, ondan kaçamam. Mutlaka yazmalıyım. Hemen aldım kağıdı kalem çekildim bir kenara. Ne yazsam ki? Günümü mü anlatsam? Ne değeri olur? En iyisi geleceğe yönelik tahminler yapmak. Genetik bilim vs. İnsan yüz, yüz elli, iki yüz yıl, hatta sonsuza kadar yaşayacak falan! Ondan da ürktüm. Sonu olmayan bir hayatın ne anlamı olur ki? Yok yazamayacağım. Karaladığım bir iki satırı yırtıp attım. Sınıf kuruluna katıldım. Müdürümüz M. Michel gözüme hiç de hoş görünmüyor. Tüm bunların nedeni o. Ne gerek vardı ki bütün bunlara? "Bir şey söylese de itiraz etsem" diye düşünüyorum. Tüm öğrencilere "çok çok iyi" diyorum. Niye demeyeyim ki? Onlar da birer fâni. Birilerine iyi "mektup" falan gönderilecekti karşı çıktım. Ender Bey de şaşırması olmalı. Ben öğrencilere hiç kötü demem ki. "Mektup" sözcüğü ürktüyor beni. Hiç kimsese hiç bir "mektup" gönderilmemeli.

Kurul bitti, eve gittim. Sandığı falan unutmaya çalışıyorum. Ancak kafam hiç rahat değil. Masamın başına geçtim. Abone olduğum bir dergiyi okuyorum. Umutsuz gözlerle etrafıma bakarken, duvardaki yazı bir anda beynimde şimşekler çaktırdı. Tüm kanım çekildi. Ellerim, evet, ellerim titriyor. Masamın üzerine yıllarca önce astığım bir söz, belki yaklaşık iki bin yıl önce yazılan eski bir Çin tapınak yazısı. İki bin yıl sonra bile oldukça geçerli. O halde niçin bu kadar abarttım ki? Ne değişmiş ki iki bin yılda? Benim de yüzyıl sonrasına söyleyecek o kadar çok sözüm olmalı. Altı üstü yüzyıl! Yazıyorum: (Sadece bir bölümünü aktarıyorum)

Metin ERGİN
Tarih Öğretmeni

ÇİN TAPINAK YAZISI

Gürültü patırtının arasında sükunetle dolaş,
Sükunetin içinde huzur bulunduğunu unutma,
Başka türlü davranmak gerekmedikçe herkesle dost olmaya çalış,
Ama kimseye teslim olma...

Celaşsız açık seçik konuş; başkalarına da kulak ver.
Akıllı ve cahil oldukları zaman bile onları dinle;
Çünkü dünyada herkesin bir hikayesi vardır.

Yalnız planlarının değil, başarılarının da tadını çıkarmaya çalış.
İşin ne kadar küçük olursa olsun ilgilen, hayattaki dayanağın odur.

Yılların geçmesine öfkelenme, gençliğe yakın şeyleri
Gülmseyerek geçmişe teslim et.

Ara sıra isyana yönelecek gibi olsan bile hatırla ki...
Kainatı yargılamak imkansızdır. Onun için kavgalarını sürdürürken bile
Kendi kendine barış içinde ol. Görmeye çalış ki...
Bütün hikmeti ve halleşliğine rağmen dünya yine de güzeldir...

Türkiye'deki Fransız Okulları

(Her yıl, Fransız büyükelçisi Türkiye'deki Fransız kurumlarının sorumluları ile toplanır)

1. İstanbul, Ankara ve İzmir'deki Fransız Enstitüleri
2. Ankara ve İstanbul'daki Fransız Liseleri (Charles de Gaulle, Pierre Loti)
3. Galatasaray İlkokulu, Lisesi ve Üniversitesi
4. Ankara ve İzmir Tevfik Fikret Liseleri
5. Federasyon Fransız Liseleri (St-Benoît, St-Michel, St-Pulchérie, Notre Dame De Sion, les deux St-Joseph)
6. Profilo Teknik Lisesi
7. Bursa Jules Verne Okulu

Federasyon okulları :

Federasyona bağlı okulların şu andaki mevcutları:

- Notre Dame de Sion : 468 öğrenci
- Saint Benoît : 1271 öğrenci
- Saint-Joseph : 793 öğrenci

- Saint Michel : 414 öğrenci
- Sainte Pulchérie : 243 öğrenci
- Saint-Joseph İzmir : 328 öğrenci

Okullarımızın ortağı ilköğretim okullarının mevcutları aşağıdaki gibidir:

- Sembol İlköğretim Okulu (St. Benoît) : 275 öğrenci
- Piri Reis İlköğretim Okulu İzmir, Çankaya (St-Joseph) : 225 öğrenci
- Piri Reis İlköğretim Okulu İzmir, Güzelbahçe (St-Joseph) : 78 öğrenci
- Küçük Prens Anaokulu (St-Joseph) : 149 öğrenci
- Küçük Prens İlköğretim Okulu (St-Joseph) : 449 öğrenci

SAINT-JOSEPHLİ'LER DERNEĞİNDEN...

İstanbul, 16 Aralık 1999

Sevgili Saint Josephli'ler,

14 Kasım 1999 tarihinde yapılan Saint Josephli'ler Derneği, Genel Kurul Toplantısı'nda Dernek Başkanlığı'na seçilmiş bulunmaktayım. Bu vesile ile şahsım ve çalışma arkadaşlarıma itibar gösteren Genel Kurul değerli üyelerine bir kez daha teşekkür etmeyi vazife addediyorum.

Bilindiği üzere, Saint Joseph Büyük Camiası **Okul-Okul Aile Birliği-Eğitim Vakfı-Saint Joseph'liler Derneği** olmak üzere dört ana birimden oluşmaktadır. Her birinin kuruluş amaçları, biçimleri ve işlevleri farklı olmakla beraber ana hedefleri Saint Joseph ve Saint Josephli'ye destek ve hizmet vermektir. Sizlere bu yazımda görevli olduğumuz Saint Josephli'ler Derneği hakkında kısa bilgiler vermek istiyorum.

Saint Josephli'ler Derneği **1972** yılında kurulmuştur. İsminden de anlaşılacağı üzere Derneğe üye olmak için SJ mezunu olmak mecburiyeti yoktur. Okulumuzda kısa bir süre okuyanlar dahi Derneğe üye olabilmektedirler. Ancak lise öğrencileri Derneğe üye olamazlar. Dernekler kanununa bağlı olarak kurudan Derneğimizin kendi Ana Tüzüğü mevcuttur. Dernek, iki yıl için seçilen ve dokuz kişiden müteşekkil bir yönetim kurulu tarafından yönetilir. Derneğimiz, okulumuz sınırları içerisinde bulunan ve **Caporal Evi** diye adlandırılan bölümde yerleşik bir profesyonel kadronun çalıştığı yerden idare edilmektedir. Ayrıca, Petit Quartier'ye bitişik bir mekanda, Restoran-Bar, yüzme havuzu, 5 adet tenis kortundan müteşekkil bir kompleks ile üyelerine hizmet vermektedir. **Le Bon Point** ve **Aylık Bülten** adlı yayınlar ile üyeler arası ilişkiler sağlamlaştırılmaktadır.

Derneğin amacı, Tüzüğü'nün 3. maddesine göre, "Saint Josephli'leri biraraya toplayarak birbirleri ile tanışmalarını sağlamak, eski arkadaşlıklarını sürdürmek, aralarında dayanışmayı sağlamak, kültürel, sosyal ve sportif bakımlardan gelişmelerini temin etmek, Saint Joseph Lisesi ve öğrencilerine her bakımdan yardımcı olmaktır."

Bu anlamda, Derneğimizin, siz Saint Joseph Lisesi

öğrencilerine yönelik sorumluluk ve yükümlülükleri vardır. Öncelikle Derneğimiz belli sayıda öğrenciye burs vermektedir. Bu burs miktar bakımından pek yeterli değildir. Ancak Eğitim Vakfımız kuruluş amaçları kapsamında buna destek olmaktadır. Hizmet alanlarını, misafir üye statüsünde öğrenci ailelerine açmaktadır. Öğrencilerimizin, meslek seçimlerinde isabetli tercihlerde bulunmaları amacıyla paneller düzenlemektedir. Kültürel, sosyal ve sportif etkinliklere öğrencilerimizin katılmalarını sağlamak ve dolayısıyla onların bu yönlerde pozitif gelişmelerinde etkin rol oynamaktadır. Yukarıda bahsettiğim Saint Joseph büyük camiası'nın diğer birimlerinin işlevlerine karışmamak Derneğimizin prensibidir. Ancak onlarla elele olmak, Saint Joseph ve Saint Josephli'nin yüceltilmesi ve dayanışmasını sağlayacak her türlü aktivitede bu diğer birimlerin yanbaşımda bulunmak Derneğimizin görevidir.

Derneğimizin yeni göreve gelmiş bir yönetimi olarak tüm öğrencilerimize seslenmek istiyorum :

Bizler, büyüğünüz olarak sizlerin daima yanbaşımdayız. Derneğimiz amacına uygun olarak sizlere yardımcı olmakla yükümlüdür. Her tür dileğiniz için size bir adım kadar yakında bulunan **Caporal Evi** ne gelip, ilgililere başvurabilirsiniz. Dernek, mezun olduğunuzda üye olacağımız ilk Dernek olma haz ve onurunu yaşamak istemektedir. Sizlere bir nebze dahi yardımcı olmak bizleri mutlu kılacaktır. Aktivitelerimizi sizlere duyurabilmek için Okul Müdürü Sn. Monsieur **Bertet**'den bir ilan tablosu rica etmiş bulunmaktayız. Kabul gördüğü takdirde sizlere ulaşmamız daha da kolay olacaktır. Saint Josephli'ler Derneği'nin yarınları, siz sevgili öğrenci kardeşlerimizsiniz.

Millenium'un siz değerli öğrenci kardeşlerime, mutluluk, sağlık, başarı, iyilik ve güzellikler getirmesini diliyorum...

Sizleri pek çok seviyorum...

Sevgilerimle,

M.İrfan Keskin
Saint Josephli'ler Derneği
Yönetim Kurulu Başkanı

Kırmızının Anatomisi

Kırmızının akıl almaz kimyası...Kim çözebilmiş ki onu? Kendi kendini yaratan, başkalarına hiç benzemeyen, etkileyici ve tutkudur. Sadece basit bir renk değildir. Anlatmak istedikleri, kendisi gibi sınırsız ve erişilmezdir. Ama bu dokunulmaz soyutluk onu asla yapay kılmaz. Aksine o en doğal duyguların ve hislerin içlerinde saklı olan doğallıktır. Onu görebilir, algılayabilir, yorumlayabilir, hatta isimlendirebilirsiniz bile;ama asla, aslına dokunamazsınız. Ona bu dokunulmazlığa veren, dokunulmazlık isteğiniz ve bireysel özgürlük duygularınızdadır. Hiçbir renk hayatımızdaki soyutlukları onun kadar iyi anlatamaz. Kırmızı, aşınlıkların, uçtaki duyguların dile getirilişidir. **Aşk, ihtiras, baş kaldırı, kutlama, savaş, optimizm, güç, tehlike, coşku, neşe, zenginliktir...** Ve aslında en önemlisi yaşamsal sıvının, kanın akıcılığıyla özdeşleşen içgüdüsellik olmasıdır. İstisnadır. Yaşamdaki sıvriliklerin, koşulsuz farklılıkların, teklifsiz ve tarifsiz duyguların anlatımıdır o. Dokunmaktır, hissetmektir. Sadece görünen değildir. Dudaklarınızı yakan acı, belki biraz çılgınca, mutluluk verici bir aşk, zafer coşkusu, öldürücü hırs, sabırsızlık, tango, flamenko, yaz mevsimi, ortadoğu, devrimci bir lider, vahşi gibi bir isim, ateş gibi bir kelime, yasak bir aşk,kadife bir kumaş, Ovidius gibi bir şair, H.Lawrence gibi bir yazar, aşkın en sıcak ifade yollarındandır.

Picasso bile onu anlatırken "Patentini alamaz, formülünü çözemezsiniz. Zaptedemez ve nefret bile etseniz karşı koyamazsınız" dememiş miydi?

Başkaları tarafından en anlaşılmasız şekilde hatırlanıp sevilmeiktir kırmızı... Hafifçe kambur duruşundaki kırılmalı, kolundaki çocukluktan kalma yara izi, kalbinin sıcaklığı, gözlerinde size her baktığında sadece sizin ve onun farkettiği gizli buğu, soğukluğunu inatla ısıtmak istemek, sizinle olduğunu bilip buna inanmaktır kırmızı... Kırmızı sizsinizdir onunlayken,kırmızı odur sizinleyken...Onun tarafından bir kez bile olsa kırılıp asla unutmamak ve o kırık kalbi onarmaya çalışmaktır. Unutmamak, ya da unutmamayı istememektir. Mutlu anlarla sonsuz sevinçlere sahip olmaktır. O olmaktır, onunla olmaktır. Sizinle olmak istemesi, her an beyninin bir köşesinde çığlık atarcasına gülmektir, damarlarında

en kırmızı kanı olarak dolanmaktır. Gözlerinizin içine baktığında sadece onunla olmak istediğinizi anlamak ve karşılığını ondan almak için yanıp tutuşmak, sağır ve dilsiz bir suskunluğun arkasına saklanmak, oyun oynamaktır kırmızı.

Benim kırmızım gizli kalmayı sever. Dışarıdan görmek istemez, ulaşılmayı, bulunmayı,sadece onunlayken en kırmızı olmayı bekler. Onunla mutluysen kan kırmızısı olur... Her yer kırmızı olur. Yolları olmayan şehrimin içinde benimle, sevgimle, sevgilimle yaşar. Aşık olduğunda delice mutlu, üzüldüğünde bir anda kesip atabilecek kadar cesur, belki de acımasız, sevildiğindeyse masum ve her istediğini yapacak kadar güçlüdür o. Ama benim olduğundan onun aslını sadece ben bilirim. Etkisi dışardan görüldüğü gibi değildir. Aslında o, mutluluktan çıldırır, aşktan delirtir, üzüntüden yıkar; ama her zaman kazanan olur. Çünkü kendini benden başka herkese ve herşeye karşı saklı tutar. Görülmeyen hisler vardır, ya da görülmesi istenmeyen kırmızılar... Onlar her zaman gizlidirler. Eğer dokunabilecek kadar yakın olurlarsa kırmızı olmazlar ve kırmızı olmazlarsa benim olmazlar. Yepyeni bir aşkla tutuşan deli bir kalp, sevinçlerle coşan ve üzülmünce parça parça olan bir kırmızı kalp benimkisi. Üzüntüye tahammülsüz, gizli bir alev kırmızısı, sadece kendisi için yaşayan megaloman kırmızı benimkisi.

Sevgiyi vazgeçilmez yapan gözler, aşka dokunacak bir çift kırmızı el, biten aşka bitmemiş umutlarla sallanacak kırmızı bir mendil, çocukluğun kırmızı kurdelesini, savaşın kırmızısı, hüznün yakan kırmızısı, sevinçin çılgın kırmızısı ve tüm diğerleri sadece bir tek kırmızının esiri olup asil yanlarına büründüler... Hepsi insan ruhunun en çok konuşulup en az bilinen, kırmızı perdelerle örtülüp sıkıca kapanmış, içeri girmesi yasakmış gibi görünse de gerçek aşkı, sevinci, tutkuyu, hüznü bekleyen kalplerden yaratıldılar.

Kırmızı günleri, kırmızı gecelere bağlayacak yolda görünen kapkara bulutlardaki yasakları delen kırmızıya delicesine aşık olmak suçsa; suçum, ruhumun bir parçasının katıksız kırmızı olması olsun...

Tuğçe Merzifonulu 8-C 12/02/99

Saint Joseph Anaokulu Gezisi

Servisten indiğimizde, dikkatimizi ilk olarak çeken kırmızı, eski ama restore edilmiş, dışı ahşap olan şirin binaydı. Okula girerken, bizi müdür yardımcısı büyük bir misafirperverlikle karşıladı. Okulun temizliği için ayaklarımıza galoş giyip, okulu gezmeye bu şekilde başladık. Gözümüze ilk olarak çarpan,

üzerinde her öğrencinin fotoğrafı ve (ayakkabılarını değiştirdikleri için) ayakkabıları olan süslü vestiyerler ve duvarlarda öğrencilerin yaptığı renkli resimlerdi.

Okulu gezmeye çatı katından başladık. Burası bayram etkinlikleri ve gösterilerin yapıldığı beş yaş grubu

öğrencilerin de potansiyel enerjilerinin harcadıkları geniş boş bir alandı. İkinci kat ise, altı yaş grubu çocukların sınıflarının bulunduğu kattı. Birinci katta ise, beş yaş grubu çocukların sınıfları vardı. Bu yaş grubu çocukları kolay girip çıkmaları açısından ilk kata yerleştirilmiştir. Dikkatimizi çeken diğer bir konu ise; sınıfların tabelalarının üzerinde oyun odaları yazması idi. Bunun nedeni ise sınıflarda öğretimden çok eğitim yapılmasıydı. Sınıfları gezmeye ilk olarak altı yaş grubunun dersine girmekle başladık. Her sınıfta gözlem, çocukların ihtiyaçlarını karşılama ve detaylarla ilgilenme amacıyla ikişer öğretmen bulunuyordu. Çocukların aktif olarak katıldığı bu derste konu sindirim sistemiydi. Öğretmenin oyuna dayalı açıklamaları panolardaki renkli resimlerle, şemalarla, dersi akılda kalıcı kılmak içindi. Ders süresi otuz dakika idi. Diğer girdiğimiz sınıf ise, Fransızca dersi yapan beş yaş grubuydu. Bu derste Fransız bir öğretmenin eşliğinde çocuklar çeşitli Fransızca şarkılar söyleyerek sayılar öğreniyorlardı.

Son olarak da, en alt kattaki renkli masa ve sandalyelerle döşenmiş; duvarları ise, resimlerle süslü olan yemekhaneyi gezdik.

Faaliyet Kolu

Özel Eyüboğlu Lisesi'nin düzenlediği IV. Dostluk Satranç Turnuvası'nda İ.Can Lüleci 3. masada 3. olmuştur.

DEPREM VE DAYANIŞMA

17 Ağustos sabahı yer yerinden oynadı, hepimiz korkuyla sarsıldık. İlk anın sersemliği yerini büyük bir acıya, öfkeye ve umutsuzluğa bıraktı. Kimimiz dehşetten tepki veremez duruma geldik; daha cesur ve güçlü olanlar zaman kaybetmeden deprem bölgelerine koştular, ellerinden geleni esirgemeyerek, herkese örnek oldular, birer umut ışığı yaktılar. Bu kişilerin arasında gönüllü öğrencilerimizin de olması bizi gururlandırdı, sevindirdi. Derken telefonlar çaldı, sesler yükseldi, sorular sıklaştı: "Hocam, ne yapabiliriz? Nasıl yardım edebiliriz?" Ardından öneriler gelmeye başladı.

10 Eylül günü, Saint-Joseph Lisesi öğretmenleri olarak, bu doğrultuda yapabileceğimiz yardım nitelikleri hakkında fikir alışverişinde bulunmak üzere toplandık. **Serçin Divanlıoğlu, Suna Güneysu, Mara Yakovlevzki, Patrice Carino, Hülya Tosun, Catherine Daniel, Valérie Çetiner, Joel Bernard, Can Şengel ve Claire Chevalier** den oluşan bir "Deprem Komitesi" kurduk ve tüm okul çalışanlarının katılabileceği bir yardım kampanyası başlattık. Diğer yandan, deprem bölgelerini gezerek gereksinimleri belirlemeye çalıştık. Bazı arkadaşlarımız, tatillerini, hafta sonlarını Adapazarı'nda çadır kurarak, yiyecek ve giyecek dağıtımı yaparak geçirdiler. Lise sınıflarında okuyan birkaç gönüllü öğrencimiz de zamanlarını çadırkentteki çocuklara ayırarak onları eğlendirmeye çalıştılar.

Kısa bir süre sonra, **Gölcük**'teki **Kocatepe İlköğretim Okulu**'nu kardeş okul olarak benimsedik ve Saint-Joseph çalışanlarının bağışlarıyla bir tepegöz, şarjlı ve floresan lambalar, iki elektrikli soba, voleybol, basketbol, hentbol topları, bir okul yılı yetecek kadar kırtasiye malzemesi satın alarak gereksinimlerinin birazını olsun gidermeye çalıştık. Okul idaresi bu okula, bir elektronik daktilo (Brother Ax410), bir bilgisayar (Pentium 100, 32 mb ram, 6.4 gb hd), iki evrak dolabı, sınıf kitaplıkları, kürsüler, yazı tahtaları, iki voleybol filesi ve yirmi radyatör hediye etti. Öğrencilerimiz de iki koli kitap göndererek bu kampanyaya katıldılar.

İkinci depremin ardından, bölgedeki sivil örgütlenme çalışmalarında çok etkin olarak görev yapan Sayın Kenan Hürel'in yardımıyla Düzce'ye öğretmenlerimizin, öğrencilerimizin ve velilerinin sayesinde topladığımız battaniye, mutfak gereci ve giyisilerden oluşan 25 koliyi ve okulumuza ait 84 sandalyeyi yolladık

Ayrıca okulumuzun Sosyal Yardım Kolu, hâlâ

sürmekte olan "Kardeş Aile Kampanyası"nı, Kadıköy İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'nün başlattığı nakdi yardım kampanyasını öğretmen ve öğrencilerimize duyurdu, bu kampanya ile ilgili olarak açılan **T.C. Ziraat Bankası Kadıköy Şubesi 30440-2957-2 no'lu "Düzce Yardım Hesabı"**nı bildirdi. Lise Hazırlık Sınıflarımız, İstanbul Valiliği'nin başlattığı kampanyaya katılarak 30 kazak, 70 kat çamaşır, 60 çift çorap, 22 bere, 11 atkı ve 11 eldiveni, Düzce'deki ilköğretim öğrencilerine dağıtılmak üzere Kadıköy İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'ne teslim ettiler.

Tüm bu etkinlikler sürerken, korkularımızı biraz olsun yendik, ölümü ve yaşamı sorguladık, insanlığın yeni boyutlarını keşfettik, kendimizi ve başkalarını biraz daha derinden tanıma olanağı bulduk.

Sosyal Yardım Kolu ve Deprem Komitesi 22 Aralık'ta yeni bir kampanya başlattı. **Sakarya Söğütlü İlçesi** Milli Eğitim Müdürlüğü'ne bağlı okulların ihtiyaç listesi oldukça yüklü: 500 öğrenci için ayakkabı, önlük, üniforma, gömlek, kaban, pantolon, eşofman, iç çamaşırı, çorap, kırtasiye malzemeleri; ayrıca bilgisayarlar, fotokopi, teksir, faks makineleri, kitaplıklar, büro malzemeleri... Biz, ilk aşamada, okulumuzun her sınıfına çağrıda bulunarak en az 500 eşofmanı bayrana kadar bu bölgedeki öğrencilere ulaştırmayı umuyoruz. Bunlara bir de kırtasiye malzemelerini, çamaşırları, çorapları ekleyebilirsek ne mutlu bizlere...

Saint-Joseph Lisesi'nin en önemli tasarısı ise başka!

Tüm La Salle okullarının da yardımı ile, yine **Sakarya Söğütlü** ilçesine bağlı **Akarca** köyünde yıkılan okul yerine, çevre köylerden çocukların da okuyabileceği, 300 kişilik bir ilköğretim okulu yaptırmayı amaçlıyoruz.

Çabalarımıza katkıda bulunmuş ve bulunacak olan herkese sonsuz teşekkürler. Yardımlarımızın acıları biraz olsun dindirmesi, yüzleri güldürebilmesi dileğiyle.

Mara Yakovlevzki

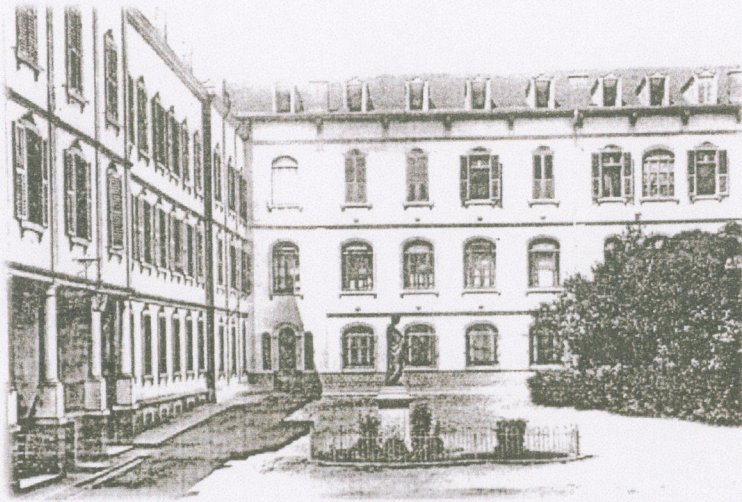
Historique du Lycée

Notre établissement est une institution des religieux français "Frères des Ecoles Chrétiennes". Sa fondation remonte à 1857 à Beyoğlu (Pera), rue Imam, sous le nom de "Pensionnat Saint-Joseph". A cause de l'exiguïté des locaux le pensionnat fut transféré à Moda en 1864, l'externat restant à Beyoğlu. En Mars 1864, correspondant à l'année de l'hégire 1280, ils obtenaient du Sultan Abdülaziz un firman exprimant au maire de Kadıköy (l'antique Chalcédoine), Emin Pacha, la volonté impériale d'autoriser l'Institut des Frères à construire une école sur un terrain (3 hectares) leur appartenant.

Ce firman ayant été égaré, un second firman fut obtenu, du même Sultan Abdülaziz, en 1870 exprimant, cette fois la volonté impériale au Vizir Hüsnü Pacha. La première pierre du nouvel établissement fut posée le 16 Août 1870, après que l'école de la rue Imam ait été victime du grand incendie qui détruisit Beyoğlu en Juin 1870. Les cours commencèrent le 2 Novembre de la même année dans un bâtiment dont les classes occupaient l'espace compris entre le bureau actuel du directeur-adjoint Turc et l'ancien salon de coiffure. Ce bâtiment était en bois, sur fondations en pierre. Il ressemblait beaucoup à l'actuel bâtiment central, avec sa terrasse et son fronton triangulaire. Mais il avait un étage de moins. Les plans prévoyaient un bâtiment beaucoup plus vaste. Ils furent rapidement exécutés, la réputation de l'école provoquant un accroissement rapide du nombre des élèves. Des 1872 une aile Sud-Est fut construite, sur quatre étages, qui recouvrait la salle de jeu d'échec et le bureau du sous-directeur du Grand Quartier. Les fenêtres intérieures qu'on peut encore apercevoir dans la "dépendance" sont un reliquat de ce bâtiment.

En 1874, l'aile Sud-Ouest vit jour. Elle comprenait le bureau actuel du Directeur-adjoint turc et la salle de théâtre. En 1885, la Maison Caporal fut construite comme logement de l'aumônier et en 1888 l'aile Sud-Est fut prolongée jusqu'au préau.

Le bâtiment avait pris la forme d'un "U". Il fut décidé d'en remplacer la partie centrale, en bois, par un bâtiment en pierre. Ce qui fut fait en 1895; on ajoutait un étage à l'ancien et on l'élargissait de 3 mètres. En 1900, Saint-Joseph comptait 300 pensionnaires. Les bâtiments étaient solides et spacieux. Pour fêter le début du siècle et le 300ème élève, toute l'école

alla en promenade, en bateau, sur le Bosphore, jusqu'à Beykoz.

En 1903 était créé l'Institut Commercial. Le sérieux des études et l'étendue des débouchés qu'il permettait furent cause d'un afflux important de candidats. Il fallut construire l'aile NordEst pour recevoir cet Institut. On fêta le 400ème élève par une seconde promenade sur le Bosphore. Enfin, en 1907 l'école prit son aspect définitif par la construction de l'aile NordOuest. Il ne restait plus à faire que l'aménagement des terrains de jeux et des jardins, ce qui fut fait promptement.

Le célèbre Musée de Sciences Naturelles du Collège a été installé en 1910 par les Frères Possesseur Jean (dit Jean des Bêtes) et Paramont-Felix. Ces deux Frères collectionnaient insectes, roches et autres échantillons depuis quelques années déjà.

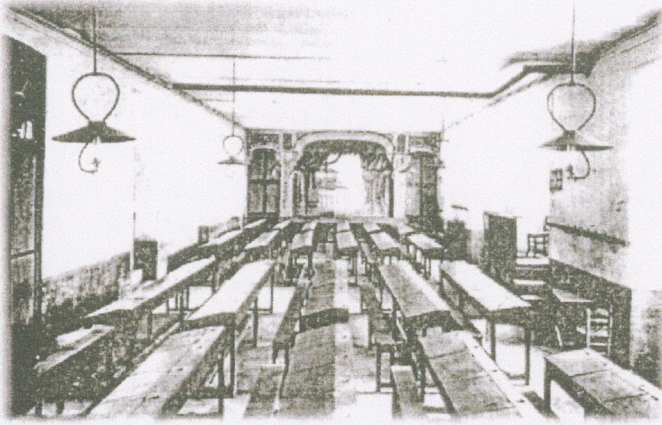
En 1912, au cours de la guerre Balkanique, le Directeur mit l'actuelle Maison Caporal à la disposition du Croissant-Rouge pour le soin des blessés revenant du front. Les Frères et les Soeurs y aidaient le médecin-chef Süreyya Pacha. Du 25 Septembre 1914 à Février 1919, les Frères durent quitter l'école du fait de la guerre. Les bâtiments furent utilisés par une Ecole Normale Supérieure.

L'école célébra son cinquantenaire en 1921 et son centenaire en 1971. Le nombre des élèves qui n'était que de 30 ou 40 à l'ouverture grimpa jusqu'à 1000. Puis, avec la fermeture des classes primaires il chuta à 700, nombre autour duquel il oscille aujourd'hui. (794 élèves, année scolaire 1999-2000).

Le Lycée Français Saint-Joseph est un établissement qui fonctionne sous le contrôle du Ministère Turc de l'Education Nationale. Il dépend de la Direction Générale des

Etablissements d'Enseignement Privés. Son but est de former

de bons citoyens pour la Turquie et de bons élèves pour les Universités. Il s'honore de compter parmi ses anciens élèves des personnalités célèbres dans tous les domaines de l'activité nationale: soldats, politiciens, diplomates, professeurs, hommes d'affaires, sportifs, écrivains, artistes, etc...

Jusqu'en 1987 le Lycée Saint-Joseph ne recevait que des garçons. A cette date il ouvrit ses portes aux filles et devint mixte. Les premières demoiselles sont diplômées en 1996.

L'Amicale de Saint-Joseph fondée en 1972, la Fondation Educative du Lycée Saint-Joseph fondée en 1992 et l'Association Ecole-Parents coopèrent avec la direction de l'école pour la conduire vers des avenir plus beaux et plus féconds.

SAINT-JOSEPH : TOUJOURS LA QUALITE!

Saint-Joseph évoque pour moi ces trois mots: le privilège, l'éducation, la qualité. Depuis 1870, elle n'a rien perdu à son exclusivité et à son mystère et elle s'honore de compter parmi ses anciens élèves des personnages connus dans tous les domaines d'activité.

Le matin, dès que j'entre dans la cour d'honneur, une émotion envahit mon cœur. Déjà à mon premier pas, je sens l'âme de Saint-Joseph s'emparer de moi. Il m'est impossible de ne pas être impressionnée par le beau paysage : une allée bordée d'arbres s'étend devant moi. Au printemps et en été, je n'oublie jamais de compter parmi ses beautés, le parfum des fleurs multicolores. En hiver, c'est un autre plaisir que de voir la neige tomber dans ce jardin magnifique. Enfin, j'y respire la paix et la joie.

Pendant les trois années que j'ai passées dans cette école, je n'ai jamais vécu deux journées pareilles. Ici, il m'est possible de découvrir tous les jours quelque chose de nouveau. Cela dépend un peu du programme du jour. Une fois arrivée, jusqu'à ce que la cloche sonne, je bavarde avec mes amis dans la cour ou parfois à la cantine et tout le monde fait un commentaire sur le jour qui nous attend. Si

c'est un jour ordinaire, on se plaint de la nuit passée sans sommeil ; il ne s'agit que des jours d'exams où tout le monde apparaît avec un cahier à la main. La seule chose qui ne change jamais, c'est que je passe les deux premières périodes dans un état de demi-sommeil, comme les autres. Mais ensuite, tout change ; le dynamisme de notre école me prend et me rend l'envie de travailler. Ainsi, je constate encore une fois sa puissance.

Pourquoi Saint-Joseph est une bonne école, différente des autres ?

La réponse est claire. L'éducation qu'on y donne est complète. D'un côté, les cours, les devoirs qui font activer nos cerveaux, qui nous obligent à réfléchir, de l'autre, les activités sociales, les clubs, le sport... Selon moi, dans notre pays, c'est le seul lycée qui travaille pour que les élèves soient privilégiés. Avec ses méthodes particulières et ses locaux pleins de gaieté, elle peut être considérée comme une école du XXIe siècle. C'est pourquoi, j'ai un profond respect pour cette longue histoire qui brille depuis 129 ans et je fais de mon mieux pour en être digne.

Ainsi, je dis souvent : " Saint-Joseph : toujours la qualité !"

Fulya Yüksel 7-A

Nouveaux Locaux de Chimie a Saint Joseph

se trouve actuellement le "Vakif" (les laboratoires de physique étaient dans le batiment qui est actuellement la maison Caporal.).

La Chimie a succédé dans ce

Henri a travaillé pour la Chimie de 1948 à 1985. Frère Henri est décédé en France en 1985.

Pour Frère Henri, vivre était synonyme de Chimie, et Chimie était synonyme de vivre.

A n'importe quelle heure de la journée, vous pouviez le voir dans ces laboratoires, soit en train de monter des expériences, soit en train de surveiller celles qui étaient déjà montées.

Frère Henri était enfant pendant la guerre 1914-1918. Après la guerre, beaucoup d'enfants français qui jouaient dans les jardins et les champs ont été blessés par des obus qui traînaient. Frère Henri avait ainsi perdu trois doigts de sa main droite: il avait seulement le pouce et le petit doigt. Deux doigts pour manipuler les expériences les plus sophistiquées, deux doigts pour monter les dispositifs les plus compliqués, deux doigts pour fabriquer des appareils

Le jeudi 4 Novembre 1999, les nouveaux locaux de chimie ont été inaugurés.

Jusqu'en 1989, les laboratoires de chimie étaient dans la cour principale, dans le batiment où

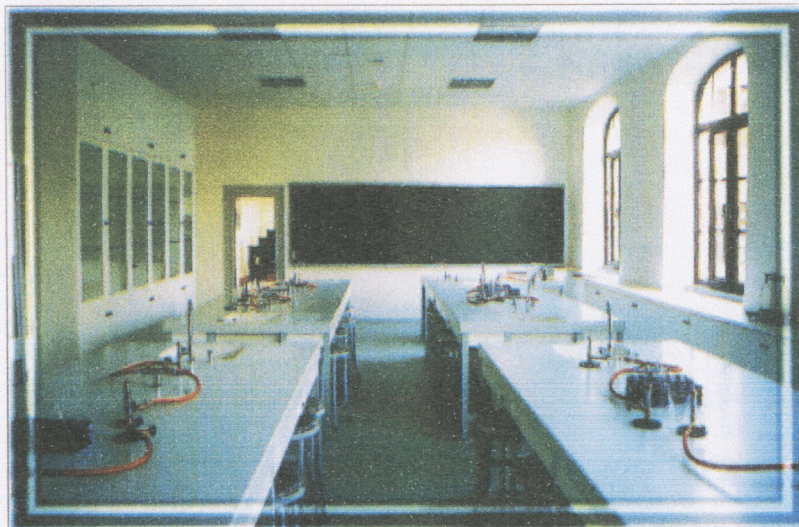
batiment à une école primaire gratuite. Ces locaux de Chimie ont été aménagés en 1935 par le frère Aymon Marie, docteur en Sciences, et qui a travaillé à Saint Joseph de 1905 à 1939. Après le frère Onésime, Frère

et des outils pour la chimie. Deux doigts, mais quelle habileté..Pendant que, avec sa main gauche, il manipulait l'appareil, avec sa main droite, il était capable, de déboucher un flacon, verser le liquide (sans lâcher le bouchon) et de refermer le flacon.

Vers les années 80, ces laboratoires, qui étaient en dehors de la maison principale, sont devenus très difficiles à entretenir. Le gaz de ville passait par en dessous du plancher et , par suite d'une expérience un peu violente, à cause d'une fuite ou autre dans l'installation, le gaz commençait soudain à brûler sur le plancher. Frère Henri, avec le plus grand calme du monde, tout en continuant son expérience, marchait sur la fuite pour éteindre..

En 1986, une autorisation du Ministère a permis d'installer les laboratoires dans le bâtiment principal, et les laboratoires qui ont servi jusqu'en juin 1999 ont été ainsi reconstruits.

Les locaux que nous avons aujourd'hui sont construits avec la technique et les matériaux modernes. Ils sont spacieux, bien éclairés, équipés de façon parfaite, propres à faire poursuivre à Saint Joseph l'excellent enseignement scientifique qui fut et qui est sa réputation.

Mais, lorsque nous regardons avec admiration les beaux placards qui sont dans les couloirs, les magnifiques appareils qui y sont rangés, les centaines de produits

chimiques qui sont à notre disposition, lorsque nous avons la possibilité de faire de la chimie avec des moyens qui n'existent pas dans 90 % des écoles et universités qui sont en Turquie, pensons aux frères qui ont passé leurs vies pour réaliser cette oeuvre magnifique. Pensons à Frère Henri.

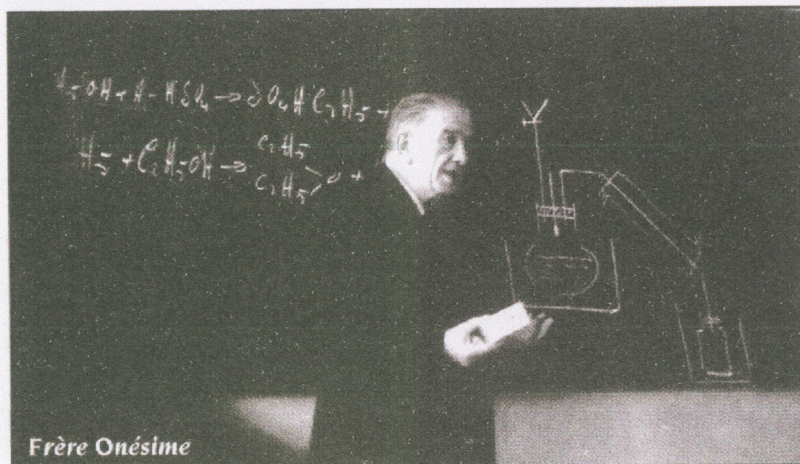
Le couloir de la Chimie s'appellera "Le Couloir de Frère Henri ". Si , depuis 1950 jusqu'à aujourd'hui les élèves de Saint Joseph aiment un peu la Chimie, c'est parce- qu'il a passé sa vie à travailler pour la Chimie, pour Saint Joseph, pour la jeunesse turque..

Rendons hommage à ces savants.

Saluons la mémoire de ces grands hommes.

Serçin Divanlıoğlu

(Merci à Frère Ange pour les références)

Frère Onésime

L' Athénée

SAINT-JEAN-CHRYSOSTOME

En 1834, le Frère Leufroy était nommé directeur du Pensionnat de la ville de Béziers, dans le sud de la France, non loin de la Méditerranée. Il y resta 30 ans. C'était un éducateur hors-pair et un organisateur admirable. Il donna à son collègue un **d y n a m i s m e** extraordinaire, si bien que cet établissement devint le modèle des nombreux pensionnats créés par le Frères, dans les années suivantes, à travers la France.

Frère Leufroy fut l'initiateur de l'enseignement moderne, sans le latin et le grec, que copia le Ministre français de l'Instruction publique et que les Frères introduisirent à Istanbul dès 1857, près de Taksim. Mais un autre sujet nous retient ici.

En effet, il réussit, grâce à la coopération de plusieurs autres Frères, à lancer parmi les grands élèves une société littéraire. Les membres de cette académie s'exerçaient à mieux s'exprimer en français, par oral comme par écrit, tels les auteurs de l'Académie française.

Deux frères formés à l'école du Frère Leufroy, à Béziers, se retrouvèrent ensemble dans le Pensionnat de Passy, à Paris, où ils créèrent, en 1842, à leur tour, une nouvelle académie bientôt très prospère et réputée. D'ailleurs, elle fonctionna jusqu'en 1935. Or arrive dans ce même établissement, en 1873, un jeune Frère de 20 ans qui y travaillera quatre ans : le Frère Ildephonse. A 46 ans, ce Frère viendra à Saint-Joseph comme directeur, en 1900. Mais, auparavant, il assure la direction du Collège Sainte-Catherine, à Alexandrie, à partir de 1888. Et dès la première année, il lance une académie parmi les élèves. De plus, il aura comme professeur dans son collège, de 1892 à 1899, un certain Frère Rolland qui, à sa mort en 1952, aura laissé une dizaine de livres de poésies de sa composition.

Frère Ildephonse vient donc à Kadıköy en 1900. L'année suivante le Frère Rolland le rejoint. C'est ensemble qu'ils vont créer l'académie, appelée Athénée Saint-Jean-Chrysostôme, en 1901.

Pour connaître cette société littéraire, il nous est parvenu divers documents :

1. un prospectus de 1910 qui la présente en une page;
2. deux cartes postales : l'une de 1905 et l'autre de 1909.

3. deux livres de la bibliothèque de l'Athénée, avec le tampon;

4. un bulletin du mois d'octobre 1909;

5. douze palmarès qui donnent la liste des membres de l'année ;

6. un registre, terminé en 1913. Malheureusement 15 pages en ont été arrachées.

7. un registre de 102 pages qui donne le compte rendu des réunions avec le texte des travaux réalisés par les jeunes académiciens.

8. les statuts de la Société littéraire.

Le Prospectus de 1910 explique bien ce qu'était cette académie. Voici le texte :

"Athénée Saint-Jean-Chrysostôme.

Dans le but d'encourager

et de fortifier l'étude du Français, il existe au Collège une Société Littéraire, dite Athénée Saint-Jean-Chrysostôme. L'Athénée tient deux sortes de réunions : les unes privées, les autres publiques.

En leurs réunions privées, les membres de l'Athénée s'exercent à la diction à l'analyse et à la critique littéraires. Des travaux spéciaux, indépendants des devoirs de classe: courtes compositions en vers, discours et comptes rendus leur sont proposés sous forme de Concours. Pour faciliter leur tâche, ils ont à leur usage exclusif une Bibliothèque de livres choisis.

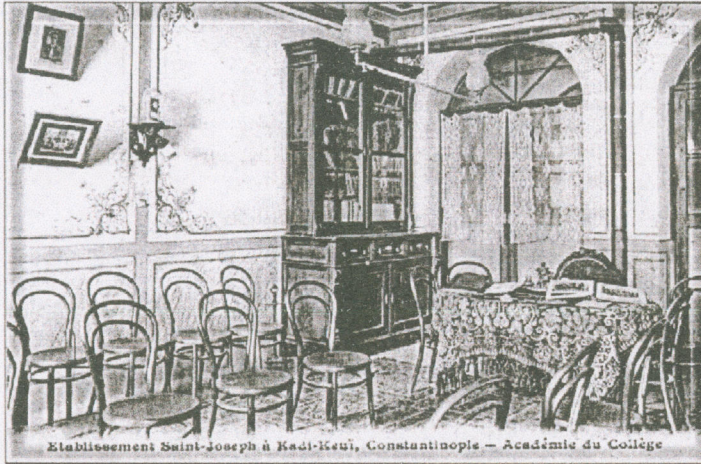
En leurs séances publiques, chaque mois, devant les élèves de la Première Section réunis pour la Proclamation des places d'Examens et des Mentions honorables, les Membres de l'Athénée lisent les compositions couronnées au Concours, disent les poésies préparées en séance privée, dialoguent les meilleures scènes des dramaturges anciens, classiques et modernes.

Vers le 15 Mai, l'Athénée fait chaque année les frais d'une séance solennelle où le public est admis."

Est-ce encore possible aujourd'hui?

Je citerai seulement l'exemple de monsieur Mehmet Kurt, professeur de philosophie au lycée Saint-Joseph d'Izmir. Il a lancé un club de philosophie dont la production paraît sous forme d'un petit cahier, inséré dans le bulletin du lycée.

Frère Ange - Michel

Les archives de Saint-Joseph

Voici un article paru dans le journal AKŞAM, du vendredi 20 Novembre 1925. A cette époque, il existait des gens qui souhaitaient la disparition des écoles étrangères, alors que la grande majorité des élèves étaient déjà des Turcs. Un ancien élève des Frères donne son témoignage dans la rubrique La Boîte aux Lettres du Lecteur:

"... L'éducation donnée aux enfants par certains établissements religieux étrangers est parfois bien décevante. Voici d'ailleurs la "Lettre ouverte aux Frères des écoles chrétiennes" pour laquelle un lecteur demande l'hospitalité de la Boîte aux Lettres" :

"Je vous ai connu à l'âge de douze ans. Je venais de quitter une école, où la bastonnade, le cachot et le jeûne forcé servaient de moyens d'éducation. Ma candeur enfantine fut frappée par la douceur, la clémence et l'impartialité qui régnaient dans votre Institution. Chez vous les mauvaises espérances et les billets blancs remplaçaient la bastonnade et le jeûne. (...)

C'était un beau commencement, d'autant plus que, d'autre part, mon instruction poussait comme un champignon. Au bout de deux ans je connaissais assez bien la langue française, le système métrique, la carte de l'Europe, ainsi que... l'Histoire du Saint Roi David et de Goliath.

Les classes de quatrième et de troisième m'ont ouvert de nouveaux horizons dans la science; j'ai appris entre autres, les premières notions de la Théodicée et les préceptes de la littérature française. Je vous sais bien gré, mes Vénérés chers Frères, pour la solide instruction que j'ai reçue dans votre Ecole. Mais ce qui me pousse aujourd'hui à vous écrire ces lignes ce n'est point un banal excès de reconnaissance. Je ne veux point non plus faire des éloges, car ceux-ci pour être justifiés doivent être signés d'un nom que je n'ai pas.

Je me fais plutôt un devoir de vous exposer les émotions que j'ai éprouvées depuis l'époque où le brevet sous le bras et le cerveau plein d'illusions, je me vis

obligé de lutter pour l'existence.

C'est alors, mes vénérés Chers Frères, que j'ai compris (permettez-moi de vous le dire en toute franchise) que chez vous la morale ne marchait pas de pair avec l'instruction.

Pourquoi me direz-vous? Voici:

Durant les quatre dernières années de ma vie scolaire, les leçons journalières de morale, m'ont mis invariablement et à travers mille détails déconcertants, devant ce dilemme aussi terrible qu'inéluctable:

Béatitude céleste ou tourments éternels.

En dehors de cela rien qui puisse attacher un jeune homme aux biens d'ici-bas pour la conquête desquels nous devons fatalement et nécessairement lutter.

Mes premières lectures des oeuvres de psychologie moderne, ont marqué en moi la prélude d'une évolution intellectuelle et sentimentale: Anatole France, Loti et Bourget étaient autant de Frères aînés, qui me révélaient à moi, novice encore, des pièces autrefois à demi comprises d'Hugo, de Voltaire et de Zola. Peu à peu les vertus qu'on m'avait prêchées dans mon enfance, s'appauvrirent, à côté de la splendeur; l'opulence et la frénésie de certaines idées resplendissantes de plaisir et de joie. Dès lors la vie s'est révélée à moi bien différente de celle que vous m'aviez dépeinte. J'ai vu que l'homme n'était pas seulement pour les prières, l'abstinence et la mortification.

Dans un laps de temps relativement court j'ai traversé presque toutes les vicissitudes de la vie... Mais hélas! mes plus heureux instants furent empreints de tristesse, toujours à cause de l'infini qu'on m'avait si cruellement inoculé dans la mémoire.

Enfin le doute qui survint dans mes débats intérieurs, finit par gagner à sa cause, ma conscience déjà perplexe.

Aujourd'hui, grâce à la solide instruction que vous m'aviez donnée, je gagne assez bien ma vie en remplissant l'humble emploi d'être utile; mais la morale contradictoire que vous m'avez injectée pour ainsi dire dans les veines, ne cesse de me tourmenter..."

Votre ancien élève
LAGOSBIMAN

Une Rencontre Pathétique

Le 9 Novembre 1999, M. Daniel Pennac, écrivain français populaire et contemporain a visité notre école. C'était non seulement un interview entre les élèves et Pennac mais aussi une discussion spéciale sur la lecture, les écrivains et la vie.

Grâce à son métier -professeur de français au lycée-, M.Pennac était aimable, ouvert et très communicatif. Dès le premier instant, il a fait naître une sympathie chez les élèves grâce à ses mimiques et son langage vif et naturel.

La conversation a commencé avec les mots de Pennac : "Pendant cette discussion, vous allez me demander tout ce qui se passe par la tête; et je vous répondrai par tout ce qui se passe par la tête..."

La première question posée était: "Pourquoi un bouc émissaire comme héros?". Pennac a répondu qu'il voulait montrer que "le bouc émissarisation" - expression propre à Pennac- était possible dans la société de nos jours, dans la vie quotidienne et il a ajouté que chaque matin qu'il entrait en classe, il choisissait symboliquement un bouc émissaire qui serait responsable de tous les problèmes, afin d'éviter justement "le bouc émissarisation".

Ensuite on a parlé du plaisir d'une bonne lecture. Selon M.Pennac la lecture est un "voyage vertical" qui emmène l'homme à d'autres espaces, à d'autres idées et qui l'éloigne de ses problèmes voire de sa propre vie. Pour découvrir ce plaisir, il lui a fallu vivre la contrainte d'une certaine interdiction dans le passé de sa prime jeunesse. . Pendant ses années au lycée, puisque Pennac était pensionnaire et que tout était programmé, il n'avait pas de temps pour pouvoir le consacrer à la lecture, et grâce à l'émotion merveilleuse d'être défrayé des interdictions, il avait commencé à avoir envie de lire et ensuite à lire.Pour inspirer à ses élèves le goût de la lecture, M. Pennac lit à haute voix les livres mais il ne finit jamais un livre pour que les

élèves sentent une certaine curiosité pour la lecture.

Le premier facteur qui l'a poussé à lire et à écrire était son père et il dit qu'en analysant son père, il a eu l'occasion d'observer les aspects des lecteurs; et de voir comment les différentes façons d'écrire d'un même événement pouvait changer le point de vue des gens.

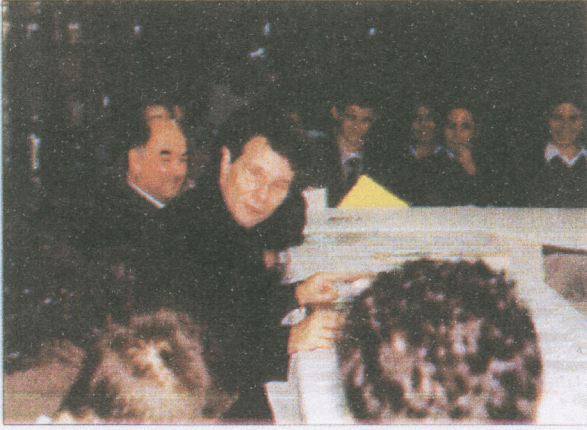
"Combien Pennac est Malaussèn; combien Malaussène est Pennac?"... Cette question a montré aux élèves l'aspect semblable de tous les auteurs car, comme Pennac l'a souligné, chaque auteur avait une petite partie de lui-même chez ses personnages mais aucun de ses personnages n'était proprement lui.

La rencontre est terminée avec une question sur *Le Petit Prince*, cette dernière question était une question de goût spécial, un élève a demandé à Pennac s'il aimait *Le Petit Prince* d'Antoine de Saint-Exupéry. Pennac a répondu en disant qu'il l'aimait de plus en plus vu que chaque fois qu'il lisait le livre, il pensait que le message donné par le livre était différent.

Cette visite fut surtout très émouvante pour les élèves parce qu'on a compris qu'il existait aussi des écrivains qui n'ont pas une grosse tête et qui n'humilient pas leurs lecteurs. Je pense qu'à partir de cette conversation les élèves de Saint-Joseph auront moins peur quand ils verront un gros livre ayant une épaisseur de 10 cm si le livre est signé Daniel Pennac.

Damla Kellecioğlu 11-C

Impressions de ceux qui ont participé à l'interview avec M. Daniel Pennac

Daniel Pennac est une personne sympathique et drôle. Il nous a très bien accueillis. Il nous a parlé de ses années de collège et des influences qu'il a subies en devenant écrivain. Il a répondu à toutes nos questions en nous racontant ses souvenirs et des anecdotes.

Faik Altıoklar 9-E

Il nous a reçus avec un grand sourire et il a continué à sourire pendant toute la conversation : quel homme sympathique! Il nous a raconté des souvenirs intéressants. Il a beaucoup d'humour et aucun complexe... Très communicatif, il s'est comporté comme quelqu'un d'entre nous... et il nous a quittés aussi avec un grand sourire. Il s'appelait Pennac, Daniel Pennac.

Korcan Derinsu 9-E

Daniel Pennac était très sympathique mais c'était ce à quoi je m'attendais après avoir lu "La Fée Carabine". Il nous a parlé un peu de sa manière d'enseigner et nous a raconté ce qu'il faisait pour faire aimer la lecture à ses élèves. J'ai beaucoup apprécié ses méthodes qui sont d'ailleurs assez originales et l'intérêt qu'il porte aux problèmes personnels de ses élèves.

İrem Uğurcu 9-D

Il n'est absolument pas surprenant qu'un homme si sympathique, si spirituel écrive des romans si réussis. Daniel Pennac est parfaitement digne de l'intérêt qu'on lui témoigne.

Amira Akbiyikoğlu 9-D

Daniel Pennac est un professeur très sympathique,

capable de comprendre ses élèves. Je pense qu'il sait résoudre le problème des jeunes qui ne lisent pas. Je suis sûre qu'avec ses méthodes, ses élèves découvrent le plaisir de la lecture.

Bengi Keskin 9-D

"Au Bonheur des Ogres" est un roman génial dont la vivacité du style nous coupe le souffle et dans lequel on nous conte la vie quasi onirique d'une famille de Belleville. Au début, on se sent un peu désorienté et il y a de quoi. Cependant, une fois qu'on a fait connaissance avec les Malaussène, on ne veut plus les quitter. Daniel Pennac raconte l'histoire de ce "bouc émissaire" de métier qu'est Benjamin Malaussène et de ses frères et sœurs qui sont à sa charge. A travers ce récit original, il y a une intrigue policière qui nous tient en suspense jusqu'à la fin. Il ne s'agit pourtant pas d'un roman seulement policier mais humoristique en même temps et bien plus que cela de sorte qu'il est difficile de le catégoriser et de le classer dans un genre bien défini. Les personnages ont tous leurs particularités qui font que l'on ne peut que les aimer: Clara, Thérèse, Jérémie... On a vraiment envie de les connaître et de faire partie de leur petit monde. On lit "Au Bonheur des Ogres" non pas comme un roman mais comme une page de la vie quotidienne de Benjamin Malaussène, une vie qui est loin d'être triste, car elle est pleine de rebondissements. On le plaint et on l'envie car on désire être aussi bien entouré et aimé que lui.

Et Daniel Pennac se réincarne en Benjamin Malaussène!

Aylin Ergil 9-D

La Candeur du Ciel

Heureuse qui comme une mouette
A la chance d'embrasser les étoiles
Elle vole dans le ciel, elle se grise de fêtes,
Sait ce qu'elle goûte: Voler est royal.

Combien de personnes veulent être à sa place?
Mais c'est fatigant pour elle, d'être la voisine des nuages
Elle crie avec ses amis, elle danse...
Et quand elle a faim, elle ramasse le reste sur la plage.

Un matin avec les copains sur le toit d'une maison,
Un matin sur la mer agitée,
Harassée d'essais pour attraper un poisson.

Enfin la journée met ses vêtements noirs
Mais la mouette, malgré sa fatigue
Dit aux autres: Bon Soir!

Müge Yalvaç 10-A

Frère Ange-Michel nous introduit dans l'espace du merveilleux des bienséances d'une époque qui gardent encore, peut-être, leurs secrètes vérités !..

La Politesse (2)

Nous avons déjà ouvert le livre de savoir-vivre , écrit par Jean-Baptiste de La Salle (cf Kardelen de Juin, page 44). Aujourd'hui, lisons le chapitre de la seconde partie. Il est intitulé "De lever et du coucher".

Quoique la civilité ne règle rien touchant le temps qu'on doit être couché, et l'heure à laquelle on doit se lever, il est cependant de la bienséance de se lever dès le matin ; car outre que c'est un défaut de trop dormir, c'est une chose honteuse, et insupportable... que le soleil à son lever nous trouve dans le lit, et plus loin :

Il n'est pas d'une personne sage de se faire appeler plusieurs fois pour se lever, ni d'hésiter longtemps à le faire. Aussitôt donc qu'on est éveillé, il faut se lever promptement, etc.

Il est aussi bien indécent et peu honnête de s'amuser à causer, à badiner ou à jouer sur son lit, le lit n'étant fait que pour délasser le corps, fatigué de travail et des occupations qu'on a eues pendant le jour, il ne faut s'en servir que pour reposer, et l'on ne doit plus, par conséquent, s'y arrêter lorsqu'on n'a plus besoin de repos.

Nous sommes au 18ème siècle !

Il faut aussi avoir soin de vider ou de faire vider son pot de nuit dès qu'on est levé et on doit bien se garder de le vider par la fenêtre ou dans la rue (cela se faisait !) ; cela est tout à fait contre l'honnêteté.

Et que dire de cela?

Il n'est pas non plus honnête de parler lorsqu'on est couché ; le lit n'étant fait que pour se reposer ; aussitôt qu'on y est ; il faut s'y disposer à dormir.

On doit faire en sorte de ne faire aucun bruit, et de ne pas ronfler en dormant (à l'époque, on n'avait pas chacun sa chambre !) ; il ne faut pas non plus dans le lit se tourner souvent côté et d'autre, comme si on y était inquiet, et comme si on ne savait de quel côté se mettre.

L'édition de 1919 ne se préoccupe pas des mêmes détails, ou bien elle s'exprime autrement :

Le lever doit se faire avec régularité, modestie et promptitude. Tous les hygiénistes conseillent de se coucher de bonne heure et de se lever matin ; de ne pas trop prolonger son séjour au lit : neuf heures pour les petits enfants, et sept à huit pour les jeunes gens sont reconnues suffisantes.

Les règles du coucher sont les mêmes que celles du lever. (...)

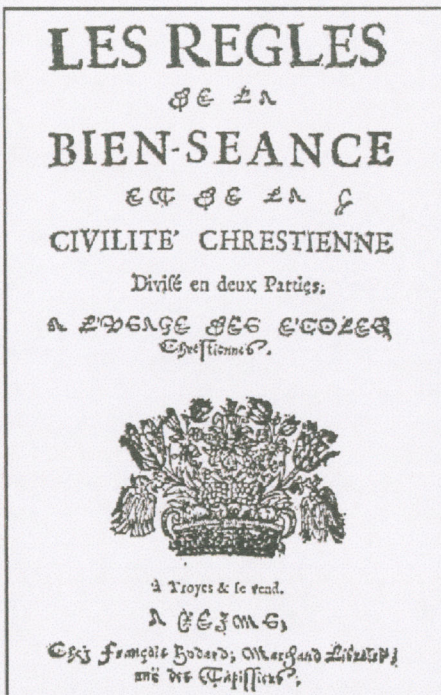
On se couche ensuite sur le côté droit pour ne pas gêner les mouvements du coeur.

L'édition de 1934 a aussi ses particularités:

...Tous les hygiénistes conseillent... : dix heures pour les petits enfants, et huit à neuf pour les jeunes gens sont reconnues suffisantes.

Le lever matinal allonge et prolonge la vie...

...Les médecins conseillent de se coucher sur le côté droit pour ne pas gêner les mouvements du coeur ; et d'avoir soin, pour éviter de respirer un air vicié, de ne pas s'endormir la tête cachée sous les couvertures ; ils prescrivent même parfois de laisser les fenêtres entr'ouvertes.

Cet inconnu en nous

Les vagues battaient les rochers. Le vieillard qui s'y était assis, se dit après un moment: "mais qui est cet individu dont on parle souvent?"; je voudrais bien le rencontrer un jour."

Malheureusement il ne savait pas que c'était impossible de le voir puisque chacun de nous imagine cet individu sous différentes formes, selon ses volontés.

Cet individu, c'est en effet celui que nous faisons naître dans nos rêves, c'est notre identité idéale que nous n'arrivons jamais à atteindre. C'est pourquoi le vieillard n'aura jamais l'occasion de tomber sur lui.

La personne idéale de notre esprit reste inaccessible pendant toute notre vie. Dès qu'on croit la toucher, des conditions de vie qui se modifient de jour en jour nous obligent de nous éloigner de cet individu.

Durant la vie cette personne vit avec nous. De temps en temps il nous arrive de ne pas être nous-mêmes à cause d'elle. Cet individu commence alors à faire tout le travail à notre place, le devoir, même les tâches quotidiennes y comprises. Néanmoins parfois nous voulons nous débarrasser de lui. Ce sont surtout nos moments de révolte contre la corruption sociale. Mais, hélas c'est impossible de quitter ce néant de notre faiblesse qui va parfois jusqu'à déterminer nos attitudes. Il est vraiment difficile de lutter contre lui.

Malheureusement, la faute est à nous. Pourquoi nous voyons toujours les supériorités qui nous éloignent de notre naturel?

Pourquoi nous désirons vivre les extrêmes factices, pourquoi ne pas se contenter de ce qu'on a?... Il est difficile de répondre à ces questions. Il faut se demander si on sera vraiment content quand on aura croisé cet inconnu, or celui-ci va nous paraître naturel car ce n'est plus un miracle étant donné que nous l'avons connu.

Comme vous devinez cet individu représente l'ambition de l'homme. L'homme doit être dépourvu de ces contraintes surtout de ces ambitions qui mènent au désespoir et au malheur fatal. C'est en ne pouvant pas l'atteindre que l'homme se sent épuisé. Il croit que les autres ont réussi à découvrir cet inconnu alors qu'il échoue. En vérité, aucun n'est capable de le voir vraiment puisqu'il représente les prétentions et les vanités qui n'ont pas de limites. Au fur et à mesure que l'âge de l'homme avance les ambitions et les prétentions grandissent.

L'homme est un problème dont la solution est complexe. Il est presque impossible de l'analyser, de le comprendre totalement. D'un côté il parle de la paix universelle et de l'autre côté il est l'esclave de cette étrange personne qui est la cause de toutes les guerres et de toutes les misères.

L'homme ne doit pas chercher le bonheur ailleurs; le bonheur est en lui-même. Mais il arrivera à le comprendre lorsqu'il saura se libérer de ses ambitions dangereuses. Ainsi le vieil homme renoncera à son idée insolite. Sur les rochers il pensera à son bonheur. Le vieil homme sera en paix. Il sera heureux car les gens qui savent se contenter de ce qu'ils ont, seront entourés de l'ambiance de l'amour. Il éprouvera du bonheur pour son pays, son peuple et pour le monde entier car éloigné de son double avide et ne voulant plus le rencontrer il ne sera plus égoïste.

Elif Poyraz 10-D

Le Trésor

Le 14 août 1789. J'étais capitaine de mon vaisseau "EREN". La veille, j'avais trouvé une carte. Je croyais qu'elle expliquait l'emplacement d'un trésor sur une île de l'Océan Pacifique. Je m'étais mis en route ce jour-là. Je croyais que j'étais sur le bon chemin. Au milieu de l'Océan, j'ai vu une galère qui a essayé de m'intercepter. Mais grâce à mon expérience, je me suis sauvé. J'ai continué mon chemin à l'aide de ma carte et de mes savants calculs.

Enfin j'ai vu une île. C'était l'île où il y avait le trésor. Je suis descendu sur l'île et je me suis mis au travail pour trouver le fabuleux trésor. J'ai respecté la carte et j'ai trouvé le trésor. Il était magnifique. Dans le coffre, il y avait de l'or, des diamants... Je croyais rêver. J'étais riche. Après un long voyage, j'avais enfin trouvé.

Metin PARDO 7-D

LES MYSTERES DE LA LECTURE

"On lit les classiques, les poèmes non parce qu'ils sont très beaux mais parce qu'on est humain."

C'est ce que le professeur de "Cercle Des Poètes Disparus" avait dit. Après avoir assisté au séminaire de Daniel Pennac, j'ai éprouvé les mêmes sentiments que j'avais vécus en regardant ce film. La thèse de M. Pennac était à peu près celle-ci: les adultes voudraient que leurs enfants lisent, mais ils oublient toujours une réalité: un roman raconte une histoire, ce n'est pas écrit pour qu'on en tire des messages. Le lecteur a des droits entre lesquels ce qui me plaît le plus est le droit de se taire. Non parce qu'on n'a pas compris le roman (au moins en général), mais parce qu'on ne veut pas dire ses sentiments, on est timide pour expliquer ses impressions.

On peut dire que la lecture est comme l'océan, même si on croit tout découvrir il y a toujours quelque chose qui est cachée. Quand je relis un de mes romans favoris je ne me sens jamais ennuyée entre ses pages que je connais par coeur. Il me semble qu'un certain détail qui m'est échappé dans une lecture précédente revient dans le champ de ma vision. A un certain âge ce sont les amours du héros qui nous attirent et nous ne voyons pas ces "choses" qui embellissent le roman.

Je me rappelle... J'allais à l'école primaire et je lisais Les Frères Grimm, Les Mille et Une Nuits comme la plupart des enfants. J'avais peur des sorcières, des ogres, j'avais tellement peur que je finissais par croire qu'il y avait des sorcières qui m'attendaient à la porte de ma chambre pour me dévorer.

Bien après, grâce au temps écoulé cette peur a disparu et je me suis calmée. Mais cette fois j'ai commencé à laisser la fenêtre ouverte pour Peter Pan. -Il ne viendrait jamais, l'ingrat. -De ces peurs reste une seule trace: je n'arrive pas à lire Hansel et Gretel lorsque je suis seule. Maintenant j'aimerais bien réécrire Les Mille et Une Nuits, pas pour raconter les histoires, mais pour raconter Schéhérazade, c'est maintenant elle et toutes ses peurs qui m'attirent. Comment elle formait ces histoires? Elle fait partie de ces "choses" qui nous impressionnent après une deuxième lecture.

Fatma Karagöz 11-D

LE POISSON DANS L'EAU

L'homme sur le brise-lames faisait plonger sa ligne dans le bleu de la mer en attendant impatientement un poisson comme s'il attendait l'arrivée de sa bien-aimée en retard au rendez-vous. Chaque fois qu'il était désespéré, il allait à la pêche. Ce jour-là aussi, il avait obéi à cette règle et il s'était retrouvé au bord de la mer. Il avait beaucoup de problèmes économiques. Il avait demandé des crédits à la banque et il était obligé de payer ses dettes. Cependant voilà: il n'avait plus un sou! Il avait travaillé jour et nuit pour faire avancer ses affaires mais en vain! Tout était fini: il avait fait faillite!

Tout d'un coup, il sentit sa ligne bouger. Un poisson avait mordu à l'hameçon! Il tira sa ligne sans se dépêcher et vit un rouget qui se débattait. Il le décrocha soigneusement, le mit dans un seau rouge et l'air pensif, commença à l'observer: "Il s'agite inutilement dans ce seau rouge. Il n'a plus aucun espoir... Comme moi!" remarqua-t-il.

En un clin d'oeil, il prit le poisson et le rejeta dans l'eau. Il eut l'impression que le poisson le regarda avec émerveillement avant de plonger.

"Je peux fonder une nouvelle entreprise et tout peut recommencer une nouvelle fois!" se dit-il avec confiance.

Toygun ERÇETİN 9-D

La Marche de LA CIVILISATION

La civilisation, c'est l'ensemble des phénomènes sociaux intellectuels, artistiques, et scientifiques, révélant l'esprit d'un peuple. Dès le début de l'humanité, de multiples civilisations ont paru dans le monde entier et suivant chacune, on observe qu'il existe de diverses cultures, langages, mœurs et travaux scientifiques et techniques qui permettent de développer les conditions de la vie. En plus, chaque grand progrès qui marque la civilisation avec ses pas de géant facilite la vie des individus en leur offrant la possibilité de jouir de la vie.

Les civilisations des différentes nations forment un ensemble qui détermine les principes des buts sociaux majeurs tels que la liberté et la solidarité.

Ces diverses civilisations suivant leur interaction servent à la diffusion des inventions scientifiques et à la modification des lois qui libèrent l'homme et les sociétés. Les nouvelles philosophies qui ont apparu avec la Renaissance en Italie ont contribué au progrès de ce pays mais les autres pays aussi en ont tiré leur part d'intérêt et grâce à cette nouvelle ère l'homme a embrassé les lumières en découvrant que la nature et l'homme se complètent

et que l'homme en est un élément principal. La pensée de la libre critique a permis à une grande partie de civilisation de se développer moralement et intellectuellement. La philosophie de la Renaissance illumine d'une façon particulière la conception du progrès.

Aujourd'hui, vers le XXIème siècle, les civilisations orientent les sociétés de plus en plus facilement car elles possèdent de multiples œuvres en art et des instruments culturels très variés. Dans ces diversités, les civilisations partagent les cultures, les inventions nouvelles en sciences et les nouveaux projets avec les autres. "Le Mondialisation" qui est devenue une nouvelle conception philosophique et politique semble supprimer les frontières entre les différentes civilisations surtout en profitant de l'énorme progrès de la technologie qui est un outil magique au service de la communication qui prétend propager une synthèse des civilisations diverses. Ce qui est dans le devoir de chaque nation dans ce nouveau système c'est de savoir défendre ce qui fait le caractère de sa civilisation héritée. Il est important d'harmoniser ces deux civilisations afin de sauvegarder la dignité de cet héritage et de profiter des bienfaits de la civilisation commune de l'humanité.

Ece Kansu 10-A

L'Uniforme de Saint-Joseph

C'était un lundi... Je devais me dépêcher sinon j'allais rater le bus. Ma mère m'a donné mon sac et suis sorti de la maison. Je suis monté dans le bus et je suis venu à l'école. La cloche avait déjà sonné, j'étais en retard. Je suis entré dans la classe et tous les regards se sont fixés sur moi! C'était incroyable!.. Je n'avais ni pantalon ni chemise d'uniforme. J'étais venu à l'école avec mon pyjama bleu foncé. Soudain le réveil a sonné et je me suis réveillé. Ouf! J'étais très content d'avoir terminé ce cauchemar. Je devais aller à l'école mais cette fois-ci en véritable uniforme.

Onur DALLIAĞ 2-D

Les mouettes émigrantes

Il y a des jours où je me sens fatiguée d'évoquer mes souvenirs, malgré moi ils réapparaissent dans mes pensées.

Un jour où je me promenais sur les trottoirs mouillés les mouettes, m'ont chuchoté que "la vie est un sommeil et l'amour en est le rêve". En ce même moment la lourde densité de l'odeur des algues m'entraînait dans la mélancolie des mouettes émigrantes. Leurs ailes blanches pourraient-elles être les supports de mes rêves ardents qui s'envolent vers le ciel bleu chaque fois que je suis de mes yeux ces reines de la mer de notre belle ville. Quand je distingue leurs yeux bleus j'ai l'impression que je deviens un poisson qui a perdu sa conscience et qui s'égare éperdument dans les vagues bleues en nageant vers une île déserte. Dans ce royaume je découvre que c'est l'amour qui m'a guidée et qui a réussi à me plonger dans les profondeurs de cette voûte. En effet, j'étais satisfaite de découvrir les mystères de cette beauté absolument silencieuse mais aussi d'être solitaire surtout dans un vaste espace où je jouissais

d'un grand luxe. J'étais sûre que l'esprit cher auquel je me sentais attachée était proche de moi, mais ne sachant où il était caché je me sentis désolée. Et lui non plus ne savait où il pourrait me trouver. C'est ainsi que j'ai senti que "la vie est douce avec la nature" et surtout avec notre vie intérieure où il nous est possible de découvrir une sérénité consolatrice mais menacée souvent par les tempêtes de la vie sociale qui, elles aussi, nous sont favorables pour que nous nous connaissions mieux face aux difficultés de la vie : n'est-il pas vrai que les meilleurs chants lyriques naissent de nos tourments?

J'ai longtemps cherché l'esprit qui m'est cher sous cette voûte durant mon rêve. Hélas, quand j'ai ouvert mes yeux, l'être cher avait déjà disparu dans les secrètes mélancolie de mon utopie. J'ai tenté de faire durer mon sommeil quelques instants encore avec le grand espoir de le rencontrer dans mon île vierge vers laquelle je me sens transportée chaque fois que je regarde les mouettes émigrantes s'envoler vers le crépuscule.

Pelin Atar 10-C

LE REVE

Je marchais dans l'obscurité ... J'étais toute seule cette fois -ci: ma mère qui était toujours avec moi n'y était pas, mon père non plus, j'avais peur ...

J'essayais de regarder à droite et à gauche mais je ne voyais rien, tout était noir, j'ai seulement senti quelque chose qui ressemblait à un frisson, j'étais nue et j'ai senti à ce moment -là que je m'étais purifiée de mes fautes et de mes pêchés, j'étais contente et heureuse ...

Tout à fait au fond, au loin, je pouvais apercevoir une clarté, une lumière ...

Et à l'intérieur, il y avait quelqu'un mais son visage était flou. J'ai couru vers ce reflet et j'ai vu que c'était mon bien-aimé. Lui, il tendait les mains vers moi, moi, j'ai voulu les saisir mais c'était impossible, quelque chose m'arrêtait. J'essayais de crier mais encore ce n'était pas possible. Je pleurais, il n'y avait personne pour m'aider, je ne savais pas quoi faire et j'ai prié Dieu. Tout d'un coup, j'ai entendu une voix virile et forte, j'ai eu un peu peur. Je ne savais pas qui c'était, mais cette voix me donnait des conseils. Je n'ai posé qu'une seule question: "Où suis-je?". La réponse fut effrayante: "Au paradis!" Je suis au paradis donc je suis morte? Ce n'était pas vrai, c'était un jeu ou bien était-ce autre chose? Et la même voix m'a ordonné de regarder une forme ronde et

bleue. Oui, c'était la Terre! Je voyais tout de l'endroit où je me trouvais. C'était drôle, la Terre se trouvait entre mes mains. Et de là, je pouvais voir mes parents, mes amis, mon bien-aimé ... Tous pleuraient sur moi et moi je gisais sur un lit, les yeux fermés, comme si je dormais. Ma mère, si belle, s'était évanouie, ma grand-mère était choquée, mon père pleurait, mes amis criaient et lui, mon amour, ne parlait plus! Non, je n'étais pas morte. Je vivais encore. Je voulais le leur dire, mais personne ne m'entendait. Mon bien-aimé était tellement triste qu'il voulait se suicider en se poignardant pour être éternellement à mes côtés. Il a regardé finalement le ciel. Je voulais l'aider. Je criais, je pleurais mais il ne m'entendait pas ...

Je me suis réveillée en sentant une main chaleureuse et chaude sur mon front. Ma mère était à côté de moi, elle essuyait mes larmes, je ne comprenais rien, j'étais dans ma chambre et dans mon lit. Enfin, j'ai tout compris avec une seule question de ma mère: "Qu'est-ce que tu as vu pendant ton rêve ma biche?" Je suis restée un instant perplexe et puis j'ai embrassé ma mère si fort, si fort ... Heureusement que c'était un rêve, parce que j'aime la vie et ceux qui sont toujours avec moi ...

La vie est belle, il faut savoir en profiter ...

Özge Argüder 10-C

Charmes et Détresses du Lyrisme

« Est-ce tellement impossible de me faire comprendre ? » se disait la jeune fille. Un stylo noir et un énorme chewing-gum dans la bouche, elle réfléchissait sur le grand canapé du salon. Tout était grand, mais pas pour elle, car l'envie de gagner et de grandir l'avait envahie définitivement. Même son corps détendu et relaxé sur le canapé ne lui suffisait pas. Son petit visage rond au teint blanc avait maintenant des touches rosées, ses yeux vifs brillaient d'intelligence et de passion. Elle avait la passion de la vie, elle voulait avoir tout, elle voulait être tout. Elle cachait un petit monstre qui vibrait en elle et qui éprouvait tous les sentiments invisibles et qui avait la force de dire les vérités blessantes pour les autres. Les vérités sont déplaisantes, n'est-ce pas ? Le plus difficile est de se l'avouer. Se poser des questions ne fait qu'accroître le nombre de questions tandis que les réponses et leur sens s'accroissent aussi. Elle travaillait follement et minutieusement pour tuer ses sentiments et les comportements qu'elle trouvait répugnants. Mais elle laissait vivre et grandir toutes ses idées afin de se connaître. Oui, oui elle se faisait apprécier par les autres pour montrer ses faiblesses à tout le monde comme un gros et beau paquet de Noël qu'elle laissait sous l'arbre pour qu'ils le prennent. Et quand ils prenaient ces paquets elle riait de toute sa force pour cacher la laideur du contenu, ce qui la rendait étrangement belle.

Elle contemplait le portrait d'un garçon séduisant aux joues blanches sur lesquelles dansaient trois petites taches de rousseur. Derrière ses yeux bleu vert profonds se cachait une belle âme, ses cheveux noir foncé soulevés par le vent étaient légers et brillants. Il devait avoir vingt ans. Il avait envie de devenir peintre et réalisait des portraits follement beaux dans lesquels il mettait toutes ses envies et toutes ses passions, toute sa beauté aussi. Elle pensait qu'elle se décrirait comme une fille sans grande beauté comparée à lui mais à la voix très belle, une fille de bonne famille.

Notre héroïne voulait se décrire comme ce jeune homme. Elle avait tellement rêvé de changer son corps en y mettant de son âme. En effet lorsqu'une personne au corps séduisant se trompait c'était toujours plus intéressant que lorsqu'il s'agissait d'une personne au corps laid. Aussi, ce qu'elle voulait

faire c'était de faire vivre une grande faute dans un corps laid mais soufflant un vent délicieux et séduisant aux oreilles. Une voix pourrait-elle cacher les laideurs comme un corps ? Pourrait-elle ouvrir une porte pour cacher tout derrière elle ? Essayons et voyons si c'est possible !

Cette fille d'une grande beauté avait envie de perdre la clef de sa beauté pour un court laps de temps. ... Mais pourquoi ? Pourquoi perdre une beauté aussi charmante et aussi magique ? Bien sûr elle ne voulait pas la perdre définitivement mais seulement un moment pour tester la vie. Elle voulait jouer avec la mort.

Elle se leva, marcha et parvint devant la porte d'une chambre dans laquelle se trouvaient les affaires du peintre. Elle voulait commencer par le tableau magique de ses personnages. Ses mains douées pour la peinture se mirent à exécuter le portrait génial d'un garçon. Mais elle voulait y mettre quelque chose d'elle, peut-être un sentiment. Lequel conviendrait le mieux ? La timidité qui était restée dans son cœur, les enfantillages un peu rouillés mais sacrés. Le portrait était vraiment charmant et séduisant, merveilleux. Mais là elle voyait son cœur, la seule partie de son cœur qui n'avait pas été touchée. Subitement elle éprouva un sentiment de peur mais le portrait l'avait définitivement séduite. En elle, une voix lui disait de poursuivre. ... Elle comprenait tout doucement. ... Elle comprenait qu'elle avait besoin de tendresses comme une gamine, qu'elle avait besoin de chaleur et d'une autre vraie beauté comparable à la sienne. Puis elle découvrit son âme. Elle avait l'habitude de se regarder dans le miroir mais aucun n'avait pu lui refléter son âme comme ce portrait. Même son envie de gagner était envahie par le feu qui se dégageait du portrait. Le feu envahissait tout et pour finir le cœur de la petite fille qui n'avait pas pu se contenter de l'amour platonique, de la contemplation du portrait.

Un jour on la retrouva sur le tapis du grand salon. Elle était allée chercher l'autre partie de son vrai et ardent cœur. ... Elle était allée la chercher très loin. ... Mais chaque fois que je l'entends je me mets à murmurer une simple chanson « too much love will kill you if you can't make up your mind ; torn between the lover and the love you leave behind you're headed for disaster, cause you never read the sings, too much love will kill you every time ! »

Tuğçe Merzifonlu 8-C

Chaque Nation a sa Culture

Nous vivons sur une planète où chaque continent est divisé en plusieurs pays. Les cinq milliards d'hommes vivant sur notre Terre forment des nations selon les pays qu'ils habitent. Chaque groupement humain a développé de nouvelles manières de vivre et de satisfaction. L'ensemble de leurs lois, de leurs traditions, de leurs arts, de leurs activités a formé leur culture nationale. La communication entre les gens de différentes nationalités a provoqué les échanges culturels.

Aujourd'hui, on peut voir les traces de la culture de chaque pays à peu près partout dans le monde. Chaque pays a subi plus ou moins l'influence des civilisations étrangères. Certaines nations l'ont acceptée, d'autres ont essayé de s'en débarrasser. Les nations les plus conservatrices craignent de perdre leur propre culture en s'ouvrant aux autres; elles appréhendent que la société à laquelle elles appartiennent ne dégénère. Par exemple, les Français ont peur que leur langue ne perde de sa pureté en subissant l'ascendant des autres langues, surtout de l'anglais.

Certaines institutions, pour éviter l'emprise de cette langue, ont interdit l'emploi des mots anglais dans leurs documents. Elles essaient, de cette manière, de minimiser cette influence étrangère.

D'autres nations, ont facilement accepté toutes les invasions culturelles, de sorte qu'elles ont presque perdu leur identité nationale. Autrefois, en Turquie les repas se prenaient en famille, assis par terre. Puis, la famille a commencé à manger autour d'une table. De nos jours, plusieurs familles ne prennent plus leurs repas ensemble. Alors, les relations familiales se relâchent. La cuisine traditionnelle disparaît à cause du fast food que beaucoup préfèrent parce que cela est plus rapide et meilleur marché.

Il faut comprendre que plusieurs culture peuvent coexister sans se détruire. Dans notre pays, à côté de la moquette si confortable et moderne, on remarque, à peu près dans chaque maison, des tapis traditionnels.

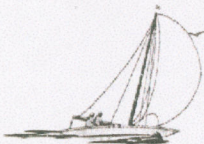
Je ne suis pas contre les échanges ; je pense qu'il faut accepter cette fusion culturelle tout en sachant rester fidèle à sa propre culture.

Zehra Tahtakılıç 9-D

La Carte Au Trésor

En cherchant dans la bibliothèque de mon père, j'ai remarqué un livre très ancien qui était couvert de poussière. En regardant le contenu du livre, une petite feuille de papier qui se trouvait à l'intérieur est tombée par terre. J'ai pris cette feuille jaune et je l'ai examinée avec curiosité. C'était incroyable! C'était une carte de trésor!.. Le Trésor de Barbe Noire!..

Le lendemain, je suis allé au bord de la mer pour chercher un bateau qui pouvait m'emmener dans cette île. Après une longue recherche, j'ai trouvé un vieux bateau de pêche. Le capitaine a accepté de voyager vers cette île mystérieuse. Après avoir préparé ma valise, je suis tout de suite allé sur le quai pour prendre le bateau en direction de L'Île au Trésor...

Après un voyage pendant lequel j'ai passé mon temps à apprendre la vie des marins, je me suis trouvé sur une plage magnifique. La beauté du paysage s'étalait devant mes yeux. En suivant les instructions de la carte, j'ai trouvé l'endroit exact où le trésor m'attendait.

Après avoir creusé profondément, le trésor mis à la lumière du jour et rayonnant sous le soleil m'a ébloui. Des bijoux magnifiques, de l'or, désormais, tout m'appartenait, à moi tout seul. J'étais le nouveau maître du Trésor de Barbe Noire.

Hasan Tükel 7-D

Comment formuler la requête ?

A chaque recherche correspond son outil. Reste à savoir lequel. Première question classique à laquelle est confronté l'internaute c'est choisir une annuaire de sites comme Yahoo ou moteur de recherche comme Altavista. De nos temps, plusieurs serveurs de recherche mixent d'ores et déjà les deux méthodes d'indexation, donc la question commence petit à petit à perdre sa raison d'être.

Il faut formuler votre requête en vous efforçant de minimiser le bruit, c'est-à-dire en éliminant les pages qui ne correspondent pas du tout à votre demande. Pour cela, utilisez plusieurs mots-clés ou des mots rares et surtout n'oubliez pas de sélectionner la langue des pages recherchées. Si la liste proposée est trop longue, affinez votre recherche en passant par la page "Recherche avancée".

Si votre demande est trop pointue et que vous n'arriviez pas à trouver les pages correspondant à votre demande élargissez votre recherche.

Les astuces

Pour rechercher une expression il faut la taper entre guillemets "Saint Joseph" sinon le moteur va rechercher les deux mots séparément comme si vous aviez demandé la recherche du mot Saint OU Joseph.

Les jokers

Attention ! Il y a des moteurs de recherche

qui n'acceptent pas ces jokers!

+ : placé devant un mot exige le mot à figurer dans la page

+host: limite la recherche à un nom de domaine (+host: www.sj.k12.tr mot-clé)

+domain: limite la recherche à un nom de domaine (+domain: www.sj.k12.tr mot-clé)

- : placé devant un mot exige le mot à être éliminé de la recherche

AND : opérateur booléen et (doit être tapé en majuscules)

OR : opérateur booléen ou (doit être tapé en majuscules)

NEAR : près de (doit être tapé en majuscules)

AND NOT: sauf (doit être tapé en majuscules)

* : astérisque remplace plusieurs caractères (Saint*, *Joseph)

? : point d'interrogation remplace un seul caractère (Saint, Joseph)

Ender Üstünel '1983
Lise Müdür Yardımcısı
ender.ustungel@sj.k12.tr

*Ping-Pong kolunun Yılbaşı
Turnuvasının dereceye giren öğrencileri:*

1. Baran BOZKURT 11/D

2. Gümrah ORANOS 11/D

3. Anıl BİRCAN 11/D

4. Somer TAHİNCİOĞLU 11/D

Le monde de l'Informatique

Un petit soutien au mouvement contre l'anglicisme

L'anglais a envahi le terrain du jargon informatique. Faisons notre mieux pour empêcher cette allure. Je continue à la publication de notre petit dictionnaire.

Dictionnaire anglais - turc - français (3)

add-on	: ek	: un accessoire extérieur
available	: boş	: disponible
backslash	: ters kesme	: barre oblique inversée
clipboard	: pano görüntüleyici	: presse-papiers
computerized	: bilgisayarlı	: informatisé
consumer	: tüketici	: un consommateur
cover	: kapak	: le capot
current	: aktif	: actuel, courant, en cours
debugging	: hata giderme	: débogage
default	: varsayılan	: par défaut
duty free	: vergisiz	: détaxé
execute	: çalıştırmak	: lancer, exécuter
expandable	: genişletilebilir	: extensible
facility	: hizmet	: moyen
File manager	: Dosya yöneticisi	: Gestionnaire de fichiers
form letter	: form mektup	: lettre type
gateway	: geçit	: passerelle
host computer	: ana bilgisayar	: un ordinateur hôte
inch	: inç	: pouce
indexing	: endekslleme	: indéxation
integrated circuit	: entegre devre	: un circuit intégré
LCD	: sıvı kristal ekran	: un écran à cristaux liquides
led	: led	: le voyant
optional	: seçimlik	: facultatif
parallel processing	: paralel işlem	: le traitement en parallèle
pc, personal computer	: kişisel bilgisayar	: ordinateur individuel
pie chart	: pasta diyagram	: un diagramme circulaire, un camembert
pop-up menu	: pop-up menü	: un menu à affichage instantané
printer	: yazıcı	: une imprimante
reliable	: güvenilir	: fiable
special-purpose	: özel amaçlı	: dédié; dedicated
storage	: saklama	: stockage
structural	: yapısal	: structurel
subdirectory	: alt-dizin	: un sous-répertoire
supplier	: üretici	: un fournisseur
template	: kalıp	: un formulaire
worksheet	: çalışma sayfası	: feuille de calcul
write protect	: yazma koruması	: protection écriture

Ender Üstünel '1983 (Lise Müdür Yardımcısı)

ender.ustunel@sj.k12.tr

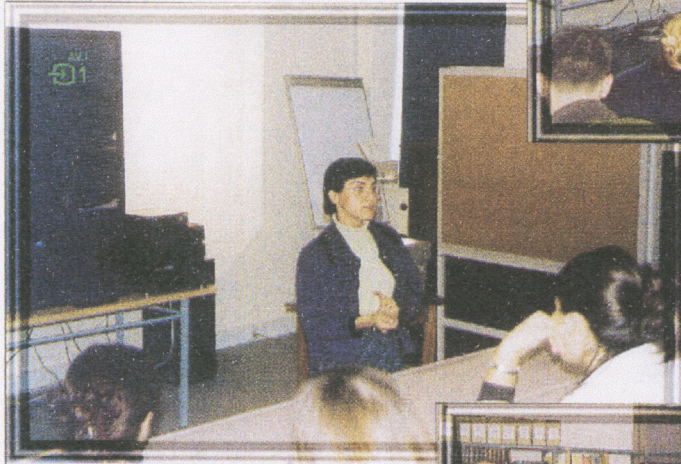
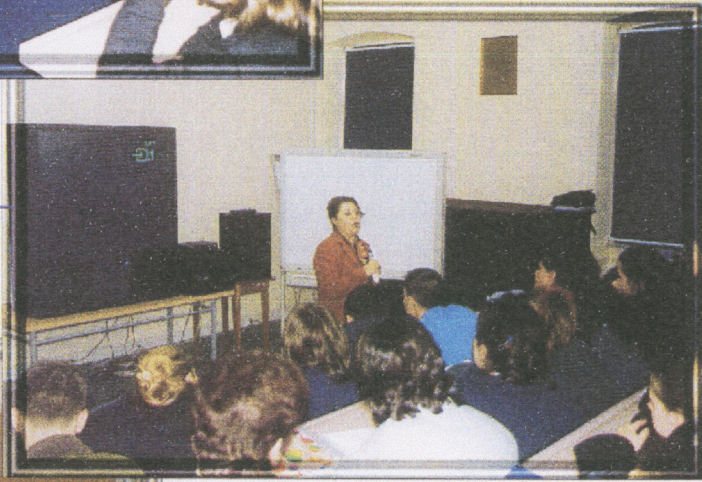
kardelen

Sosyal Etkinlikler... Sosyal Etkinlikler... Sosyal Etkinlikler...

Prof. Ersin Kalaycıođlu
11. sınıflara
Uluslararası İlişkiler
konusunda bilgi verdi.
(11-11-99)

Prof.Dr. Sema Kalaycıođlu
11. sınıflara
Yıldız Teknik Üniversitesi
İktisat Fakültesi'ni tanıttı.
(18-11-99)

MEF Dersanesi'nden
Uzman Rehber Nilgün Aktaş,
9. ve 10. sınıflara ÖSS giriş
sistemini anlattı.
(19-11-99)

İngilizce öğretmenimiz
Müberra Demirel'in
emekli amiral olan babası
kitaplarının bir kısmını
kütüphanemize bağışladı.
(12-11-99)

kardelen

ÖYS 1999 - ÖYS 1999 - ÖYS 1999 - ÖYS 1999 - ÖYS 1999

Başarı yüzdesi : % 90,38 (94/104)

SOYADI-İSİM	ÜNİVERSİTE	BÖLÜM	SÖZEL	SAYISAL	EA
AKAL Evren	Bogaziçi	Kimya Müh.	143.595	180.443	160.665
AKDOĞAN Didem	YTÜ	İşletme Müh.	124.306	155.536	147.029
AKER Orhan	MÜ	Hukuk	145.215	150.769	147.036
AKMAN Ayşe	Bilgi	İşletme	148.852	132.750	140.109
	ABD	* Dil eğitimi			
AKMAN Özge	MÜ	Hukuk	150.624	145.023	146.636
AKPINAR Gözde	Bilgi	İşletme	121.880	137.738	134.824
AKTEN Zeynep	İTÜ	Şehir ve Bölge Planlama	143.169	167.348	155.021
AKTUNA Zeynep	İÜ	Jeoloji Müh.	145.408	144.760	142.584
ALINGAN Cihan	MÜ	İşletme İÖ	150.054	163.947	156.508
ALP Beril	MÜ	Fr Kamu Yönetimi	160.854	160.968	159.542
ARDALI Sanem	Anadolu	İletişim Sanatları	149.244	142.250	
	GSÜ	* Felsefe			
ARKUN Didem	İÜ	Diş Ticaret İÖ	145.654	133.832	140.409
ARTAR Hakan	YTÜ	Fizik (Burslu)	121.282	164.278	146.909
	Georgia Tech	* Dil Eğitimi			
ATLI Kemâl	---	---	130.545	152.664	132.433
ATILLA Mine	Bilgi	İşletme	151.706	158.487	152.811
AYMAN Pınar	MÜ	İktisat İÖ	146.973	140.625	146.913
AYSAL Mert	MÜ	Hukuk	154.782	149.981	152.332
BALAY Şevket	Yeditepe	Tıp	119.773	148.029	136.912
	Strasbourg	* Tıp			
BAYRAK Binnaz	AÜ	Kimya Müh.	163.320	158.878	150.278
BAÇATUR Ece	Sabancı	Sanat ve Sosyal Bilimler	157.970	163.465	157.375
BAŞ Gökhan	Bahçeşehir	Bilgis. ve Enformatik Müh.	116.103	152.144	137.780
BAŞKAN Emre	Bilkent	Uluslararası İlişkiler	156.215	152.989	152.295
BAŞKARACAOĞLU Aslı	İÜ	Kamu Yönetimi	144.421	141.179	144.211
BAŞOĞLU Aycan	MÜ	Hukuk	156.616	158.233	156.928
BERKTAY Aslıgül	İÜ	Fransız Filolojisi	147.246	116.928	132.074
	Mount Holyoke	?			
BİBİOĞLU Enis	Purdue	Mühendislik			
BİLSEL Ufuk	---	---	153.653	168.109	155.275
	GSÜ	* Endüstri Müh.			
BİNGÜL Sarven	---	---	148.864	175.786	158.995
	Sorbonne	Ekonomi			
	GSÜ	* Endüstri Müh.			
	GSÜ	İktisat			
BÜYÜKGÖNENÇ Duygu	Bilgi	Uluslararası İlişkiler	139.766	126.248	134.988
CANDEMİR Sinem	İÜ	Cerrahpaşa Tıp	157.811	178.223	163.089
CANKAT Nâzem	---	---	130.120	124.104	131.011
ÇELEBİLER Neşe	Virginia Tech	Mimarlık			
ÇELİK Oytun	Sabancı	Sanat ve Sosyal Bilimler	156.197	156.347	152.198
ÇINAR Ulkan	---	---	151.062	138.396	146.764
DERECİ Şâra	---	---	150.905	137.689	146.169
DOĞANÇAY Koray	Sabancı	Sanat ve Sosyal Bilimler	155.340	166.243	157.802
DİZERKONCA Didem	MÜ	Hukuk İÖ	151.114	138.632	146.110
ERDEN Ayşe	YTÜ	Makina İÖ	139.788	165.028	148.779
ERDÖL Evren	YTÜ	Makina	159.261	177.873	164.227
ERGÜDER Işıl	MÜ	Fransızca Öğr	141.400	124.146	131.677
ERİŞ Selim	Yeditepe	İşletme	148.538	131.335	140.650
GİZ Mehmet	Bilgi	Hukuk	149.053	132.794	142.357
GÖKDEL Dağhan	Bilkent	Elektrik-Elektronik	151.555	179.298	160.784
GÖRECI Işıl	Bilgi	Sinema TV Burslu	153.447	136.236	144.061
GÜNER Duygu	Yeditepe	Sistem Müh. Burslu	126.096	164.451	147.971
GÜNEY Gökтуğ	YTÜ	Mimarlık	148.559	175.270	160.888
GÜRER İlke	YTÜ	İktisat İÖ	149.198	163.533	154.654
GÜRŞEN Canan	BÜ	Okul Öncesi Öğr	153.481	150.140	153.071
İLHAN Fatih	Kocatepe	İşletme İÖ	144.135	131.698	137.000
İPEKÇİ Buket	YTÜ	Matematik Müh.			
	GSÜ	* Bilgisayar Müh.			
KANCA Oğuz	Bilkent	Genetik Burslu	163.341	185.055	169.037
KAYA Canan	GSÜ	Kamu Yönetimi	157.017	168.633	161.358
	GSÜ	* İşletme			

KEÇİK Uluç	Bilgi	Uluslararası İlişkiler	148.897	148.679	148.417
KINIK Sellin	MÜ	Fr Kamu Yönetimi	156.126	169.779	160.456
	GSÜ	* Kamu Yönetimi			
KOLOĞLU Yasemin	Yeditepe	Mimarlık Burslu	142.313	161.779	151.975
	Cornell	* Mimarlık			
KOYUNCU Emir	Yeditepe	Bilgisayar Müh.	123.503	155.337	143.265
KUNT Püren	MÜ	Hukuk İÖ	147.445	137.592	143.701
KİLLİ Murat	Koç	İşletme	144.496	169.885	158.507
KİPER Bora	İTÜ	Fizik Müh.	143.256	171.178	153.289
MALAZ Melis	MÜ	Çalışma Eko.ve Endüstri	149.532	149.170	146.847
MERCAN Filiz	YTÜ	Jeodezi Müh.	144.699	154.464	145.955
METİN Emre	Bilkent	Siy. Bil. ve Kamu Yön.	148.920	145.092	145.896
MUSLU Ozan	GSÜ	* Endüstri	160.711	187.832	169.863
	GSÜ	Bilgisayar			
NALINCIOĞLU Ahmet	İÜ	Sosyoloji	150.939	141.282	144.518
ORMAN Arzu	Bilgi	Siyaset Bilimi	144.904	118.424	131.242
ÖKTEM Gökçe	MÜ	Hukuk	153.734	154.121	148.892
ÖNÖZ Evren	İTÜ	Metalleri Müh.	142.732	168.820	153.386
ÖZBAYLI Ceren	MÜ	Hukuk İÖ	147.776	140.804	143.134
ÖZCANER Serra	İÜ	Fr Dili ve Edebiyatı	151.123	134.375	143.780
ÖZDEN Müge	YTÜ	* Mimarlık	156.903	172.418	160.496
	GSÜ	Hukuk			
ÖZKAN Ayşe	İÜ	Hukuk	154.154	147.152	151.675
	GSÜ	Hukuk			
ÖZYENEN Cansu	MÜ	Hukuk İÖ	151.490	136.026	144.900
ÖZYILDIRIM Hande	Koç	Psikoloji	148.910	159.659	154.215
	GSÜ	Felsefe			
ÖZYURT Ekin	İTÜ	Şehir ve Bölge Plâniama	137.725	169.501	155.000
SANKUR Ali	Koç	İşletme	157.646	171.462	160.626
	Northwestern	* Mühendislik			
SARAÇER Sinem	Koç	Sosyoloji	153.996	151.599	151.952
SARUHAN Müge	MÜ	Hukuk	151.157	143.124	147.819
	GSÜ	* Kamu Yönetimi			
SEZER Dentz	İÜ	Veterinerlik	124.910	145.360	138.658
SOYDEMİR Serdar	---	---	156.277	148.968	149.359
SOYLUOĞLU İnanç	YTÜ	İnşaat	150.419	175.908	161.981
	GSÜ	* Endüstri Mühendisliği			
SUNER Eren	YTÜ	Gemi İnşaat İÖ	134.658	168.595	147.736
ŞEHİTOĞLU Sergen	YTÜ	Makina Müh.	161.183	179.644	166.082
ŞİŞBOT Afın	İTÜ	Elektrik Müh.	143.560	182.004	159.476
	GSÜ	* Bilgisayar Müh.			
TAŞKÖPRÜ Serra	Gazi	Sınıf Öğr İÖ	143.052	123.840	133.522
TAŞTAN Ali	İTÜ	Uçak Müh.	163.446	180.371	166.889
TIRYAKI Timur	BÜ	Endüstri Müh.	-	-	-
TOPÇUOĞLU Alp	Bilgi	Sanat ve Sosyal Bilimler	148.257	138.669	145.375
TOYDEMİR Ali	Northwestern	Mühendislik	111.385	146.389	126.087
TÜRKFİLİZ Aylin	---	---	137.720	142.827	141.687
UĞUR Nur	Koç	Sosyoloji	151.724	149.974	151.955
	GSÜ	* İktisat			
UNGAN Dilâ	MÜ	Fr Kamu Yönetimi	153.829	155.149	153.168
UYANDIRAN Aygem	MÜ	Sinema TV	151.872	154.938	153.796
UYGUN Selen	MÜ	Hukuk	151.680	155.792	151.614
	GSÜ	* Uluslararası İlişkiler			
UYSAL Ceyda	YTÜ	Fr Mütercim Tercümanlık	150.427	114.048	130.666
	MSÜ	* Endüstri Tasarım			
ÜNVER Ebru	YTÜ	Mimarlık	151.057	174.481	157.914
VURAL Cihan	---	---	143.628	121.279	133.443
YAHYA Yael	BÜ	Matematik	142.425	178.614	160.109
	GSÜ	Endüstri			
	GSÜ	İşletme			
	Duke	* Mühendislik			
YANKAYA Dilek	BÜ	Siyaset Bil. ve Ulus. İliş.	161.978	178.925	166.082
YOLAÇAN Ceren	Hacettepe	Beslenme ve Diyetetik	122.821	157.447	140.420
YÜCEKENT Emre	Uludağ	Ekonometri İÖ	145.827	146.646	145.089
YÜCESAN İlke	Bilgi	Medya İletişim	137.530	117.906	129.179
			145.799	152.410	148.434

Hazırlayan :

Ender Üstünel '1983

Lise Müdür Yardımcısı Ender.ustunel@sj.k12.tr

